

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Blood Oath

MORGAN B LEE
CURSED LEGACIES BOOK 1

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAN YEMİNİ
PARANORMAL TERS HAREM
ROMANTİZMİ

LANETLİ MİRASLAR
KİTAP 1

MORGAN B LEE

Copyright © 2024 by Morgan B Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Önemli: Sevgili okuyucu, bu kitabı Amazon mağazası veya Kindle Unlimited dışında herhangi bir yerden aldıysanız, bu korsan bir sürümdür. Lütfen biz yazarların eserlerimiz üzerindeki haklarımızı korumamıza ve sorumlu bir şekilde okumamıza yardımcı olun!

İÇİNDEKİLER

Okumadan Önce Okuyun

1. [Maven](#)
2. [Maven](#)
3. [Maven](#)
4. [Baelfire](#)
5. [Maven](#)
6. [Maven](#)
7. [Silas](#)
8. [Maven](#)
9. [Maven](#)
10. [Crypt](#)
11. [Maven](#)
12. [Silas](#)
13. [Maven](#)
14. [Maven](#)
15. [Baelfire](#)
16. [Maven](#)
17. [Everett](#)
18. [Maven](#)
19. [Maven](#)
20. [Silas](#)
21. [Crypt](#)
22. [Maven](#)
23. [Maven](#)
24. [Crypt](#)
25. [Maven](#)
26. [Maven](#)
27. [Maven](#)
28. [Everett](#)

29. [Maven](#)

30. [Maven](#)

31. [Crypt](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu seri STFUATTDLAGG'ın harika olduğunu düşünen tüm bayanlar için... ama BAGBALPTICOYF daha iyi.

OKUMADAN ÖNCE OKUYUN

Bu seri, karanlık bir akademi paranormal neden-seçim/ters harem romantizmidir, yani başroldeki kadın birden fazla kader arkadaşına sahip olur. Baharatlı ve sapıkça bir hal alıyor ama yavaş başlıyor. Uçuruma dikkat edin.

Dizi tetikleyici kontrol listesi:

- Ana karaktere yönelik SA girişimi (kısa sürer ve fail kısa sürede hayatta kalır)
- BDSM
- ölüm (sayfada)
- ana karakterin ölümü (endişelenmeyin, yapışmaz)
- güçlü bir dil
- kadın baskın/anahtar
- grup seks sahneleri (M/M yok)
- grafik şiddet
- sevilen birinin kaybı (geçmiş zaman)
- çocukluk istismarından bahsedilenler
- TSSB
- somnofili (önceden izin verilmişse)
- takip (MMC tarafından FMC'nin)
- işkence

Asla korkmayın, bu serinin bir HEA'sı olacak. Keyfini çıkarın, canlarım <3

MAVEN

LEPIDOPTERY GÜZEL VE HASTALIKLI BİR HOBİDİR.

Bu sonuca, öğretim üyesinin masasının arkasındaki duvara tutturulmuş geniş kelebek kanadı koleksiyonuna birkaç dakika baktıktan sonra varıyorum. Tüm bu süre boyunca, böcek cesetlerinin böylesine ürkütücü bir şekilde sergilenmesine duyduğum takdirden habersiz, tek taraflı havadan sudan konuşmalar yapıyordu.

Kendi esprilerinden birine gülüyor ve gür kaşlarını kaldırarak beklentiyle bana bakıyor. İfademde bir değişiklik olmayınca boğazını temizliyor ve bir parmağını önündeki maun masanın üzerinde duran bir dosyaya vuruyor.

"Pekala, tanışma faslı bittiğine göre, sanırım artık işe koyulmalıyız. Everbound Üniversitesi'ne hoş geldiniz, Bayan Oakley. Tüm öğrenci kayıtlarınızı okudum ve görünüşe göre siz atipik bir büyücü olarak adlandırabileceğimiz birisiniz - tamamen insan soyundan gelmenize rağmen kanınızdaki büyü kendi isteğiyle ortaya çıkmış. Çok fazla atipik büyücü yok, bu yüzden eminim bu dünya sizin için biraz bunaltıcıdır," diyerek özür dileyerek gülümsüyor.

Kesinlikle hiçbir fikrin yok.

Dosyayı açarak devam ediyor. "Burada yazdığına göre bir hafta önce sihrini gösterdikten sonra hemen yetkili makamlara teslim olmuşsun. Onlar da yasaların gerektirdiği gibi, sadece bir ayımız kalmasına rağmen seni bu semestr için kaydetmişler. Teslim olmak zor olmuş olmalı ama gurur duymalısın. Çok çalışır ve arkanı kollarsan Everbound Üniversitesi'nde başarılı olacağına eminim."

Gülümsemesi mide bulandırıcı derecede iyimser.

Dikkatim tekrar duvardaki ölü böceklere kayıyor. "Müdür. Nerede o?"

Bu onu şaşırttı. "Profesör Hearst? Miraslar dünyası hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum Bayan Oakley, ama eminim insanlar bile okullarında Ölümsüz Beşli hakkında ders veriyorlardır. Onlar

insanlar ve efsaneler arasındaki tarihin ayrılmaz bir parçasıdır ve ölümlü dünyayı korumak için Bölünme'yi devreye sokmuşlardır. Profesör Hearst bu hayati beşlinin bir üyesidir ve bu nedenle Everbound'dan ayrılmasını gerektiren bazı önemli işleri vardı. Bir sonraki duyuruya kadar, geçici müdür benim - Bay Gibbons, hizmetinizdeyim."

Lanet olsun.

Her zamanki gibi, süslü ofisin penceresinden dışarı bakarken yüzümde herhangi bir duygu belirtisi olmasına izin vermiyorum. Bir konuda haklı: bu atmosfer bana tamamen yabancı. İki kat altımızda, parlak kış sabahı ışıyla aydınlanan taş avlular, Everbound Kalesi'nin bu tarafındaki geniş eğitim alanlarına yol veriyor.

Çünkü elbette mirasçıların lanet olası bir şatoda eğitim görmeleri zorunludur.

En yakın insan uygarlığından kilometrelerce uzakta, sık ormanlarla çevrili gotik bir devin içinde bir grup canavar torunu. Buranın her santimetresi, kanlı bir bıçağın ucuna tünemiş bir gül gibi, tehlikenin alt tonuyla birlikte prestij yayıyor.

Bir kez daha düşündüm de, belki de burası hoşuma gidecek.

Bay Gibbons boğazını temizliyor. "Everbound Üniversitesi'nin ne kadar tehlikeli olduğuna dair söylentileri şüphesiz duymuşsunuzdur. Korkarım ki bu söylentiler doğru. Mirasları ölümlüler dünyasını koruyacak silahlar olarak hazırlıyoruz ve eşsiz miraslar için *öldürmeme* kuralını uygulamaya çalışsak da, bazen kendilerini kaptırıyorlar ve..." Rahatsız bir şekilde omuz silkiyor. "Her halükarda, bir öğrencinin ağır yaralanması veya zamansız ölümü durumunda acil durum bildirimleri gönderiyoruz. Acil durum irtibat kişiniz olarak kimi listelemeliyim?"

"Boş bırakın." "Emin misiniz?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Duruma göre değişir.

Sen bir büyücü müsün?" Geri çekildi, neredeyse

boğuluyordu. "*Tabii ki* değilim!" "O zaman eminim."

"Tanrılar aşkına," diye homurdandı. "Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

Ruh çağırma konusunu açmaya cüret ettiğim için bu kadar rezil olması çok komik. Kibirli bir kokuyla sandalyesinden kalkmadan önce dosyamdaki iki kâğıdı birkaç kez yeniden düzenliyor.

"Bayan Oakley, Cehennem ve onunla ilgili her şey hafife alınacak şeyler *değildir*. En kötü dehşetlerle dolu parazit bir cehennem çukurudur.

ve bu dünyada bir yer edinmesini engelleyen tek şey Divide ve biz mirasçıların kanı, teri ve fedakârlığıdır. Sadece birkaç hafta önce, bir gölge iblis dalgası kaçtı ve Maine'deki küçük bir kasabada yüzlerce masum insanı katletti. Oradaki yaratıklar hakkında bir daha böyle alçakgönüllülükle konuşmadan önce *bunu* bir düşünün."

Hassas bir konu.

Etrafımdaki ofisi bir kez daha inceliyorum, düzeni ezberliyorum. Diğer fakülte ofisleri de muhtemelen benzer bir düzene sahip, bu yüzden değerli bir bilgi.

"Müdür Hearst'ün ayrılma nedeni bu mu?"

Bay Gibbons dosyayı kaldırırken başını sallıyor ve öğrenci kimliğim, giriş belgeleri ve bir anahtarla dolu gibi görünen bir zarf çıkarıyor.

"Bu bizim işimiz değil ama eminim dönem sonunda, yaklaşık bir ay sonra İlk Yerleştirme için geri dönecektir."

Burada bir ay. Bunu yapabilirim.

"Şimdi, yurt odanıza gelelim. Üst kuzeydoğu kanadında bir aslan değiştiriciyle aynı odada kalacaksın. O-"

"Özel bir yatakhane talep ettim."

"Şu anda hepsi dolu. Ama Seeking'in iki hafta içinde yapılacağını düşünürsek, bu sizi fazla rahatsız etmemeli. O zaman, o kadar çok mirasçı beşli dairelere taşınacak ki, eminim o zamana kadar sizin için bir yer açılacaktır." Sonra başını öne eğdi. "Arayış'ın ne olduğunu biliyor musun?"

Doğru. Arayış. Tanrılar bir mirasın hangi beşliye ait olması gerektiğini açıkladığında.

Başka bir deyişle, tam bir saçmalık.

Soruyu tamamen görmezden gelmeyi tercih ediyorum, çünkü onların değerli Arayışları umurumda bile değil. Her şey yolunda giderse, Everbound ile işim çabucak bitecek.

"Herhangi bir özel oda için ekstra ödeme yapacağım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Legacy'ler insanlara kıyasla azınlıkta olabilirler Bayan Oakley, ama bu dönem özel alanımız kalmayacak kadar çok katılım var. Korkarım şimdilik bu oda arkadaşına mahkumsunuz ve öldürmeme kuralı özellikle oda arkadaşları konusunda çok katı. O yüzden iyi davran."

Beni yap.

Başkalarına iyi davranmanın öldürölmek için mükemmel bir yol olduğunu uzun zaman önce, mümkün olan en acımasız yollarla öğrendim. Önümüzdeki iki haftayı Çin'in su işkencesine katlanarak geçirmeyi buradaki biriyle arkadaşlık etmeye tercih ederim ama bunu ona söylemenin pek faydası yok.

Eğer kendime ait bir yer istiyorsam, bu yeni *oda arkadaşımı* uzaklaştırmam gerekecek. Bu sadece yaratıcı olma meselesi.

"Peki. İşimiz bitti mi?" Ayağa kalkarak sordum.

O da ayağa kalkıyor ama bol kıyafetlerime ve deri eldivenli ellerime temkinli bir ifadeyle bakıyor.

"Gitmeden önce, buradaki ilk birkaç haftanızın ne kadar *tehlikeli* olacağını bilmelisiniz. Bizim dünyamızın, içinde büyüdüğün insan dünyasından ne kadar farklı olduğunu ne kadar vurgulasam azdır. Legacy'ler son derece rekabetçidir, Bayan Oakley-özellikle de Seeking'den sonra beşli sıralamalar başladıktan sonra, çünkü öldürmeme kuralı o zaman kalkıyor. Burada gerçekten de en güçlü olan hayatta kalır, daha doğrusu en güçlü olan. Canavarların soyundan geliyoruz, bu yüzden kan dökmeye susamışlığın bu topraklarla birlikte geldiğini söyleyebilirsiniz. Bu yüzden, sizin gibi atipik büyücülerde olduğu gibi, kişinin büyüğü zayıf taraftaysa..."

Gibbons duraksıyor ve gür kaşlarından birini kaşıyor. "Buradaki en yüksek rütbeli mirasçılar muhtemelen sizi tamamen görmezden geleceklerdir çünkü sizi bir tehdit olarak algılamayacaklardır. Ancak daha az güçlü olanlar, sosyal konumlarını güvence altına almak için sizi en iyi biri olarak göreceklerdir. Mirasçılarının, insanların genellikle fark ettiğinden çok daha korkunç olduğunu unutmayın. Biz öğretim üyeleri sizi koruyamayacağımız için her zaman arkanızı kollamanız gerekecek."

"Buraya gelmeye zorlandım. Hayatta kalma ihtimali düşük. Anladım."

Masasının üstündeki zarfı alıp başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum ve arkamdan son bir kez *iyi şanslar* dilemesine aldırımıyorum. Onun ofisi ve diğer birkaç fakülte ofisi Everbound Kalesi'nin devasa giriş holünden ayrılan küçük bir koridorda yer alıyor. Her yer gotik bir labirent gibi ama yatakhaneimin olacağını söylediği kuzeydoğu kanadına doğru ilerliyorum.

Çoğu efsane sınıflarında olduğu için koridorlar kalabalık değil, ama yine de orada burada öğrenci kümeleri var. Taş bir bankta oturmuş, birbirlerinin boynuna yapışmış, inleyip beslenen birkaç vampirin yanından geçiyorum. İpeksi sesli sirenler bir grup halinde kıkırdıyor ve dedikodu yapıyorlar.

Geç. Bana aldırmıyorlar, kimse aldırmıyor çünkü başımı eğip kalabalığın arasından doğru hızda kayarak mükemmel bir şekilde karışıyorum.

Sonunda boş bir koridora sapıyorum. Sağ tarafta Everbound Ormanı'na bakan bir dizi yüksek tonozlu pencere var.

Ama sadece birkaç adım atabildim ki hemen solumdaki kapı patlayarak açıldı ve üç çıplak insan yere yuvarlandı. Bir kız - sivri kulakları ve ısıldayan mor saçlarına bakılırsa bir fae - ve iki adam var, birinin boynunun yan tarafından iki delinme izinden kan sızıyor. Omuzlarında asılı duran çözölmüş bornozun lekelenmesi konusunda endişeli görünmüyor.

Diğer adam kahkahalarla gülüyor, ayağa kalkıyor, üstünü başını fırçalıyor ve yatakhaneye geri dönüyor...

Azgın bir seks partisiyle dolu.

İnleme ve soluma koroları mekânı dolduruyor. Duygusal bir şekilde aydınlatılmış odanın bir kenarında bir avuç efsane alkol alıyor. Orada bulunan herkes çıplak ve tamamen sınır tanımıyor. Kapının yanında bir vampir dişlerini bir succubus gibi görünen kadının boynuna geçiriyor. İnliyor ve başka bir adamın kucağında daha hızlı zıplıyor.

Her şey birbirine karışmış uzuvlar, öpüşmeler, sevişmeler ve...

Dokunmak.

Nefes alış verişim düzene girmiyor ve o çok tanıdık karıncalanma tenimde geziniyor, boynum soğuk terler döküyor.

"Burada yeni misin, tatlım?"

Bu söz dikkatimi tekrar önümde duran boynu kanayan adama çekiyor. Fae kızı çoktan diğerlerine katılmıştı ve kapıyı arkasından kapattığında beni koridorda onunla yalnız bıraktı. Cübbesini bağlama zahmetine girmiyor ve kıyafetlerim vücudumun neye benzediğini tamamen gizlese de gözlerinde şehvetli bir parıltıyla beni süzüyor.

"Çok," diye cevap veriyorum. "Affedersiniz."

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama geniş bir gülümsemeyle yolumu kapatıyor. İki renk ruj ağzının etrafına, göğsüne ve aletinin her yerine bulaşmış. Bana bakışından, ne kadar güçlü ya da zayıf bir miras olduğumu anlamak için beni ölçüp biçtiğini anlamak zor değil. Sanırım geçici müdür hemen arkamı kollamam gerektiği konusunda haklıydı.

"O kadar çabuk değil. Sömeſtrde neden bu kadar geç geldin? Sen bir pislik misin?" Ben bir ſey söylemeyince sırttı. "Atipik büyücölere böyle deriz. Çünkü büyöleri tam bir göt."

Yine ondan kaçmaya çalışıyorum. Yine yoluma ıktı.

"Dur bakalım. Hızlı bir kursa ihtiyacın var, tatlım. Bize katılmak ister misin? Collin'in seks partileri her zaman en iyisidir. Ya da grup sahnelerinden hoşlanmıyorsan, sana isteyebileceğin en iyi bire bir karşılamayı yapmaya hazırım."

Sarkık, ruj ve seks suyuyla kaplı sikine dikkatle bakıyorum. "Zor bir pas. Ayrıca, senin küçük askerin belli ki *hazırdan daha fazlası* notunu almamış."

Sonunda etrafından dolaşmayı başarıyorum, beni taciz etmekten vazgeçip seks çukuruna geri döneceğini varsayıyorum. Bunun yerine bana ayak uyduruyor, dudaklarını yalarken eşofmanımın göğsümü gizlediği bölgeye bakıyor.

"Bu titiz, robotik bakire ſeyini sürdürüyor musun? Evet, sen bir pisliksin, tamam. Ama insanların keşfedilmemiş sapkınlıklarını tahmin etmekte ustayımdır ve senden tüm o havasız katmanları sıyırdığımda, sadece sik için yalvaran tatlı küçük itaatkâr saksocum olacağını hissediyorum."

Bıçakla ağzımı tıka.

Bu hıyarla daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. "İlgilenmiyorum."

Tekrar dönüyorum ve ikinci kata doğru yarı gizli dar bir merdivenden çıkmaya başlıyorum, ama bir bulanıklık içinde, aptal benden birkaç merdiven yukarıda duruyor, yani şimdi iğrenç, hala ıslak horozu göz hizasında. Aşağıya doğru baktı.

"Öyle olup olmadığını sormadım. Gördün mü, beni meraklandırıdın ve meraklı olmaktan nefret ederim. Sadece bakarak bile tek düze bir amcık olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden seni daha sonra yalnız bırakacağım. Hadi, bir tadına bak. Bayılacaksın."

İşte bu kadar. Sabrım resmen tükendi.

Gözlerinin içine bakıyorum ve tek çalışan beyin hücresinin anlayacağı şekilde net konuşuyorum. "Beni test etmek istemiyorsun. Şekil."

Keskin bir kakhaha atarak başını geriye atıyor. "Zavallı ſey, *gerçekten* benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Ben bir vampirim. Sen temelde bir insansın. Tüm zamanların en güçsüz mirası, yine de bir asscaster'dan yüz kat daha tehditkâr. Hadi, en iyi atışını yap. Kırıldığını görmek istiyorum."

İnan bana, görmeyeceksin.

Merdivenlerden yavaşça iniyor, iştahı bedenimden boynumun yanına kayıyor. "Belki seninle bir anlaşma yaparım, Yeni Kız. Kavga etmeden beni em, ben de sadece bir bardak içeyim. Zoru oynamaya devam edersen, seni kuruttuğumda bu senin suçun olur."

Bu adamın ne kadar kandırılmış olduğuna gözlerimi devirmek istiyorum, ama sonra çenemi avuçlamak için uzanıyor, diğer eli kıçımı sıkmak için arkama kayıyor.

Zaman sarsılıyor, midem yerinden oynuyor. Vücudum yüzüme dokunuşunu algıladıktan sonra saniyenin bir kesri boyunca uzuvlarım uyuşuyor ve nefes alamıyorum. Onun istenmeyen çıplak teninin benimkine sürtünmesi, yıpranmış bir sinirin üzerinden geçen haşlayıcı bir ustura gibi, çiğ ve dayanılmaz.

Kendimi kaybediyorum.

İçgüdülerim sert ve hızlı bir şekilde devreye giriyor, vücudum otomatik sürüşe geçiyor ve kolunu bir tarafa savururken, gizli kol ceplerimden birinden en sevdiğim küçük hançerimi çekiyorum. Vampir hareket ettiğimi fark ettiğinde hançer çoktan kaburgalarının arasına saplanmış, parmaklarımın uçları göğsünde kan fışkırmaya başlayan yeni deliğe batacak kadar kalbine saplanmıştı bile.

İyi ki eldivenlerim siyah, böylece leke görünmeyecek.

Vücudundaki tüm damarlar hızla kararan derisinden fışkırırken nefesi kesiliyor ve duvara doğru sendeliyor. Bu acı verici bir his. Ben bilirdim.

"Bu bir meşe kazığı değil," diye boğuluyor, umutsuzca hançeri çıkarmaya çalışıyor. Ne yazık ki, vampir gücü yaşam gücünün geri kalanıyla birlikte tükenmeden önce sadece on saniyesi kalmıştır. "Ne-ne-"

"Adamantine. Bazı eğlenceli değişikliklerle."

Hançeri çekip çıkarıyorum ve acı içinde haykırarak yere yığılıyor. Kontrolsüzce kasılmaya başladığında, bıçağımı silmek için bornozunu kullanıyorum ve ona, dokunuşundan dolayı sistemime pompalanan artık paniği gizleyen sıkılmış bir bakış atıyorum.

"Tebrikler. Beni kırılırken gördün."

Vampirin gözleri tamamen hareketsiz kalmadan hemen önce açılıyor.

Damarlarım tanıdık bir vızıltıyla doluyor. Buraya geldiğimden beri ilk kez dudaklarımın kenarları yavaşça yukarı kıvrılıyor. Hançeri kolumdaki gizli cebine geri sokarak merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum.

Bu mirasçıların benim burası için yeterince canavar olmadığım konusunda endişelenmelerine gerek yok.

Neyi içeri aldıklarının farkında değiller.

MAVEN

Yeni yatakhane girirdim an, tiz bir ıgık kulak zarlarım saldırıyor.

"*Aman Tanrım! Geldiniz!*"

Yatakhane sağ tarafındaki yastık dolu yataktan uzun boylu bir kadın fırlıyor, üzerinde tüylü mavi bir kazak ve parlak bir yoga pantolonu var. Dikkatim hemen saçlarına yöneliyor. Saman gibi hafif ve doğal olarak tirbuşon gibi kıvrıcık olan saçları başının etrafında soluk bir hale oluşturun.

Tıpkı Lillian'ın saçlarına benziyor.

Bana gülümsüyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor. "Ben Kenzie. Aslan şekil değiştiren. Sanatçı. Olağanüstü sürük. Sonuncusu hakkında şaka yapıyorum, ben sadece normal bir sürtüğüm. İyi anlamda. Kahretsin, saçın doğal olarak bu kadar koyu mu? Çok güzel! Hangi evdesin? Adın ne senin?"

Kendi ellerimi ceplerime sokarak onun eline bakıyorum. "Maven."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Maven. Sana May diyebilir miyim? Sana May diyeceğim.

May. Buraya yeni mi geldin? Eşyaların nerede?" Kaşlarını çatarak arkamdaki koridora bakıyor.

"Eşyalarım hafiftir." Yani, şu anda sahip olduğum her şey üzerimde.

"O zaman iyi ki berbat bir öğrenciyim çünkü günün geri kalanında okulu asmak istiyorum, böylece sana gerekli olan her şeyi alabiliriz. Buradaki üniversite mağazalarından birine gidebiliriz ama açıkçası Halfton'a gitmeye değer çünkü orada çok sevimli küçük bir butik var ve biraz boba çayı alabiliriz-"

Tanrım. Kelimeler arasında nefes bile alıyor mu?

Onu dinlemeyerek yanından geçip artık benim olan odanın dekore edilmemiş sol tarafına bakıyorum. Küçük bir oda, sadece iki kişilik bir yatak, ayakucunda bir çalışma masası ve pencerenin altında bir şifonyer var. Özellikle Kenzie'nin odanın çok kalabalık, çok *sanatsal* tarafıyla karşılaştırıldığında, rahatlatıcı bir şekilde çıplak ve basit.

Sergilenen ve iki soyut kadının kelimenin tam anlamıyla birbiri içinde eridiği erotik tablolardan birine baktığımı gördüğünde, adeta kasılıyor. "Evet, ben çaresizce şehvetli biriyim. Genellikle unutulmaz bir cinsel deneyimden sonra resim yapmak için ilham alıyorum."

"Çok fazla resim var."

"*Sürtük* olduğumu açıkça söylemedim mi? Bu konuda çok açığım."

"Mirasların çoğu öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum, geçtiğim seks partisini düşünerek.

Başını eğiyor, bukleleri yana düşüyor. "Neye kıyasla? İnsanlarla mı?" Sonra nefesi kesildi. "İnsanların arasında mı büyüdün? Nasıl bir şeydi? Bence çok etkileyiciler ama belli ki annem ve babam büyürken insan arkadaşlarım olmasına karşıydılar. Yani, biz mirasçıların mezun olana, bağlanana ve insan hükümetinin gözünde yasal kabul edilene kadar kendi türümüzle kalmamız gerekiyor, falan filan."

Tüm bu yasallık muhabbetini geçiştiriyor ve sırtıyor. "Ama yine de bazı eski ailelerin insanlarla çok daha dostane olduğunu biliyorum! Sen de böyle mi büyüdün? Ailen nasıl insanlardı?"

"Öldüler."

Bu onu susturdu. Yüzü düştü. "Ah. Özür dilerim. Ayağımı ağzıma çok sokuyorum."

Ağzım sürekli açık kaldığında bunu yapmak kolay.

Zaten ev arkadaşımдан kurtulmayı planlıyordum, bu yüzden iki hafta boyunca bu enerjik gevezeyle baş başa kalacağımı öğrenmek beni daha da motive etmeli. Yastığını örümcek yumurtalarıyla ya da aynı derecede eğlenceli bir şeyle doldurmayı planlıyor olmalıydım.

Onun yerine, dikkatim saçlarına kayıyor. Ve gözlerine. Onlar da Lillian'inkilere benziyor; parlak, mutlu bir mavi. Kişilikleri benzer görünüyor.

Muhtemelen oda arkadaşı olarak çok sinir bozucu olacak, ama Lillian'ın daha genç ve daha uzun versiyonuna bakıyormuşum gibi geliyor, bu yüzden örümcek yumurtalarını bekletmeye karar veriyorum.

Şimdilik.

Odanın benim tarafımdaki penceresine doğru yürüyorum, parlak ışığın gözlerimi daha az etkilemesi için kalın, koyu perdeleri kapatıyorum. Müdür Hearst dönene kadar buraya uyum sağlamam gerekecek. Bu da derslerime katılacağım ve kesinlikle dikkat çekmeyeceğim anlamına geliyor. Başımı eğmek en iyi strateji.

Eğer Arayış'a kadar Kenzie'ye oda arkadaşı olarak katlanmak zorundaysam, en azından bir miras olarak ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bir fikir edinmeliyim.

"Demek sen bir aslan değiştiricisin."

Başını sallıyor ama yatağının kenarına tünerken gülümsemesi daha az parlak. "Evet, şey... öyle olmam gerekiyor. Yani, *öyleyim*, çünkü hissedebiliyorum

İçimdeki dişi aslan, ama benim lanetim..." Yüzünü buruşturuyor ve sonra komplocu bir fısıltıyla bana doğru eğiliyor. "Mirasçıların lanetlerini açıklamalarının tabu olduğunu biliyorum ama benimki çok açık, o yüzden herkes zaten bildiği için sana söyleyeceğim. Lanetim bozulana kadar yer değiştiremem."

Ah, evet. Lanet.

Lanetin her mirası farklı etkilediği gerçeği de dahil olmak üzere hakkında çok şey duydum. Genellikle miras ne kadar güçlüyse lanet de o kadar güçlü oluyor.

Tanrılar, Miras Laneti'ni on yıllar önce denge ve barışı sağlamak için uygulamaya koydular çünkü mirasların savaş yoluyla neredeyse dünyayı yok eden uzun ve görkemli kanlı bir geçmişi var. Uzun lafın kısıası, Everbound Üniversitesi yüzyılı aşkın bir süredir mirasçılar için zorunlu iki yıllık yüksek lisans okulu olmuştur. Buraya okumak, eğitim almak ve güçlerine göre Dört Hanenin hiyerarşisine nasıl uyacaklarını belirlemek için geliyorlar.

Ama çoğunlukla, mirasçılar buraya eksik parçalarını bulmak için gelirler. Çünkü mirasçıların lanetlerini kırmalarının ve tam potansiyellerine ulaşmalarının tek yolu, ruhlarını Dört Hane'nin tüm üyelerinden bir araya getirilmiş bir beşli içinde birleştirmektir.

Canavar ruh eşlerinden oluşan bir eşleşme seti de diyebilirsiniz. Tanrıların kendileri tarafından seçilmiş.

Ne saçmalık ama.

"Her neyse," Kenzie'nin tüm yüzü yeniden aydınlanıyor. "Sorun değil çünkü Seeking'e sadece iki hafta kaldı! İnanabiliyor musunuz? Çok heyecanlıyım. Hayatım boyunca kiminle eşleşeceğimi öğrenmek için bekledim. Çok heyecan verici değil mi?"

"Heyecan verici," diye mırıldandım.

Başını öne eğdi. "Bir şey fark ettim. Everbound'a neden bu kadar geç kaldın? Yani, dönemin bitmesine sadece bir ay kaldı."

"Uzun hikâye."

Cevap vermeyişim karşısında yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor. "Anladım. Peki, o zaman... hey! Everbound'u gezmek ister misin? Tur rehberi olmayı çok isterim. Sadece senin için değil, herkes için. Keşke mirasçıların da tur rehberliği gibi sıkıcı, sıradan işleri olabilse çünkü bence bu benim hayattaki gerçek amacım. Burası hakkında müdürün bile hayal edemeyeceği şeyler biliyorum. Eğer burası ya da buradaki herhangi biri hakkında rastgele bir sorunuz olursa, ben sizin kızınızım çünkü dedikodu değirmenini küçük fahişem haline getirdim."

Dudaklarımın kenarı seğiriyor. Şimdiye kadar, beklediğim kadar sinir bozucu değildi. Hatta katlanılabilir bile olabilir.

"Bir tur yararlı olur," diye karar verdim.

"Evet! Şimdi gidelim, böylece senin için taşınma alışverişi yapmak için bolca vaktimiz olur."

Yataktan çıkarken Kenzie heyecan içindeydi ama koridorda yürürken kolunu benimkine dolamaya çalıştı. Temastan kaçıyorum.

Bana meraklı bir bakış atıyor ama sonra sorgusuz sualsiz kolumu tutup bana başparmağıyla onay verdiğinde bir oda arkadaşı olarak ilk gerçek brownie puanını kazanıyor.

"Alınan biri değilim. Endişelenecek bir şey yok. Peki, önce nereye gidelim? İki büyük kütüphaneden birine mi? Yemek salonuna mı? Balo salonu mu? Avlular?" Tek kelime edemeden elini salladı. "Kimi kandırıyorum ki? Girişten başlayalım, sana her şeyi göstereceğim!"

Çok geç, daha önce çıktığım merdivenden indiğimizi fark ediyorum. İkimiz de altımızdaki sahnede duruyoruz: iki öğretim üyesi taş basamaklardaki kanı temizliyor.

Ama vampirin cesedi? Kömürden başka bir şey değil.

Duvarlardaki yanık izlerini ve dumanı da temizlediklerini fark edince merakla başımı eğiyorum. Görünüşe göre bir yangın kontrolden çıkmış ve katı taş olmayan her şeyi tüketmiş.

Kenzie boğazını temizlemeden önce bana "eyvah" der gibi bakıyor. "Uh... burada ne oldu?"

Öğretim üyelerinden biri hışımla bize bakıyor. "Bunu biz de bilmek isteriz. Görünüşe göre bir ateş elementali kontrolünü kaybetti ya da ateş büyüsü gibi bir şeydi. Bunu her kim yaptıysa şımarık bir veletmiş ve temizlememiz için bize bırakmış."

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım.

Ama bu bölgeyi kimin ateşe verdiğini merak ediyorum. Benim bununla bir ilgim yok. Sonunda yanlarından geçip başka bir geçide doğru ilerliyoruz, ve Kenzie fısıldıyor, "Oof. Yani, burada böyle bir şeyi ilk kez görmüyorum ama yine de. Kim olduğunu merak ediyorum. Ruh eşleriyle tanışmalarına sadece iki hafta kalmışken toz olmaları oldukça üzücü. Ölmek için ne kötü bir zaman."

O vampirin *sözde* "kaderinde" her kim varsa, onlara bir iyilik yaptım.

Kenzie sonraki bir buçuk saat boyunca bana Everbound'daki önemli yerleri gösteriyor. Everbound, modern zamanlara rağmen nispeten dokunulmamış Gotik mimariden oluşan bir labirent. Wi-Fi, elektrikli aydınlatma ve su tesisatı bir yana, üniversitede dolaşmak zamanda birkaç yüz yıl geriye gitmek gibidir. Tonoğlu taş kemerler, dolambaçlı merdivenler, gargoyler, avizeler, kubbeli cam tavanlı çok odalı kütüphaneler ve üst raflara ulaşmak için sürgülü merdivenler...

Kabul ediyorum. Burası etkileyici.

Tam mermer heykellerle dolu avlulardan birine adım atmışken, kulakları sağır eden bir kükreme havayı dolduruyor. Hiç kıpırdamadan sesin kesilmesini bekliyorum. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Normal bir hayvan sesine hiç benzemiyor. Güçlü, tüyler ürpertici, havada titreşiyor ve yakındaki ormanda yankılanıyor.

Ve sonra devasa bir altın ejderha süzülerek ortaya çıkıyor.

Bir an için, yaratığın kanatları havayı döverken ve etrafımızdaki her şeyi hışırdatan güçlü bir rüzgâr yaratırken sadece inanamayarak bakabiliyorum. Yaratık yakınlardaki eğitim alanlarından birine iniyor ve yerin titrediğini ta buradan hissedebiliyorum. Kanat açıklığı şaşırtıcı, pulları pırıl pırıl parlıyor. Etkileyici kanatlarını katlıyor ve havaya mavi bir ateş püskürtüyor... ve sonra, iki göz kırpışında bir insana dönüşüyor.

Ejderha değiştirici.

Onu buradan net olarak göremiyorum ama bronzlaşmış kaslardan oluşan kocaman, çıplak bir kütle olduğunu söyleyebilirim. Diğer birkaç miras - muhtemelen şekil değiştirenler- koşup sırtına tokat atıyor. Duyduğuma göre, şekil değiştirenler çıplaklık konusunda son derece rahatlanmış. Şekil değiştirenler diğer tüm mirasçılardan daha uzun olma eğiliminde olsalar da hepsi ondan daha kısa.

"Tam bir drama kralı," diye alay ediyor Kenzie, başını sallayarak. "Bugün onu neyin kızdırdığını merak ediyorum."

"Onu tanıyor musun?"

"Oh, evet! Onu herkes tanır. Şu anda Baelfire Decimus'a bakıyorsunuz, saygıdeğer Decimus ailesinin en küçük oğlu. En azından onları duymuşsundur, değil mi?"

"Hayır."

Kenzie şaşırdı. "Gerçekten mi? Aslında onlar ejderha şekil değiştirenlerin var olan son kolu ve en küçük oğulları olarak Baelfire çok büyük bir ilgi görüyor. Gerçi bunun sebebi muhtemelen bir rizz ustası olması."

Onunla yüzleşiyorum. "Şimdi ne var?"

"Bilirsin işte. Rizz. *Karizma*. O bir insan insanı," diye düzeltiyor ben açıkça anlamayınca. Sonra kaşlarını sallıyor. "Görünüşünden bahsetmiyorum bile. Deli gibi yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

O kadar uzaktan söylemek zor. Diğer şekil değiştirenlerle gülüşmesini ve aynı anda ikisine birden sarılmasını izliyorum.

"Kocaman. Yatağa attığı herkesin vajinasına acıyorum."

Kenzie başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor. "Evet, ama bunu ona söyleme. Zaten ejderha büyüklüğünde bir egosu var. Hadi, sana büyük yemek salonunu göstereyim. Yarınki derslerin nerede olduğunu gösteren bir harita aldın mı? Çünkü istersen onları bulmana yardım edebilirim."

"Kenzie!"

İkimiz de yaklaşan iki kıza bakıyoruz. Onlar yeterince yaklaşımadan önce Kenzie nefesinin altından homurdanıyor ve bana fısıldıyor, "Dikkat et. Bu kızlar yüksek rütbeli. İyiler ama çok rekabetçiler. Radarlarının altında kalmak daha iyi."

Önümüzde durdular ve soldaki kızıl saçlı bana sertçe baktı. "Bunu buralarda hiç görmedim. Burada yeni mi?"

Bana değil de Kenzie'ye hitap etmesi gözümde kaçmıyor, sanki henüz kişi statüsünde değerlendirmedeği belirsiz bir varlıkmışım gibi.

"Evet, bu Maven. Ona etrafı gezdiriyorum. Biz oda arkadaşlarıyız."

Diğer kız uzun boylu, koyu tenli, hızmali ve kısa mor saçlı. "Ev mi?"

Benden cevap bekliyor. Küçük bir parçam onun "yüksek rütbeli" statüsünü ne kadar az önemseydiğimi göstermek için ona bir kuş çevirmek istiyor ama Kenzie haklı. Dikkat çekmek istemiyorum, bu yüzden önümüzdeki iki hafta boyunca sessiz, utangaç bir duvar çiçeğinden başka bir şey olmayacağım.

"Arcana," diyorum sessizce.

Kız homurdanıyor ve ikisi de sanki ben artık yokmuşum gibi Kenzie'ye dönüyor. Büyüleyici. Güç oyunlarını gerçekten önemsiyorlar, değil mi? "Ee," kızıl saçlı sırıtıyor. "Çay zamanı. Decimus daha önce kontrolünü kaybetti. Göz açıp kapayınca kadar sıfırdan ejderhaya dönüştü, bizzat gördüm! Kaleden zar zor zamanında çıkabildi ve söylentiye göre bütün bir koridoru ateşe verdi. ve henüz kimliğini belirleyemedikleri birini öldürdü."

Kenzie kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, belli ki benimle aynı sonuca varmış, yangını çıkaranın ejderha şekil değiştiren kişi olması gerektiğini düşünüyor

o merdiven boşluğuna. "Oh, kahretsin. Onu bu kadar kızdıran neydi?"

"Kim bilir? Siz şekil değiştirenlerin yoğun duygulara sahip olduğunu anlıyorum, ama tanrım, o başka bir seviyede." İç çekiyor, belli ki bunun çekici olduğunu düşünüyor.

"Ve başka bir şey duymak ister misin?" Burun Halkası fısıldamak için yaklaşıyor. "Bazı sifonların konuşmalarına kulak misafiri olduk ve söylentiye göre Kabus Prensi Halfon'da görülmüş."

Bunun üzerine Kenzie'nin ağzı açık kalır. "Ne? Yok artık. Seks kaçakçılığı fiyaskosu sırasında bir mahkeme salonu dolusu insanı katledip Miras Konseyi'ni ve insan hükümetini kızdırdığından beri kimse onu birkaç yıldır görmedi. Neden bu bölgede olsun ki?"

"Belki de Arayış'a gidiyordur," diye öneriyor kızıl saçlı.

"Evet, doğru. Hiç Arayış'a gitmedi, yıllar önce Everbound'a katıldığında bile" diye araya giriyor diğer kız, gözlerini devirerek.

Kenzie başka bir şey söylüyor ve onlar konuşmaya devam ediyor, ama benim düşünceli ilgim ejderha şekil değiştirenin hala uzaktaki diğer şekil değiştirenlerle sohbet ettiği yere geri çekiliyor.

Görünüşe göre, güçlü miraslar çok fazla dikkat çekiyor. Bu kızlar, burada geçirdiğim süre boyunca gölgelerin arasına karışmak ve unutulmak istiyorsam, ne pahasına olursa olsun onun gibi insanlardan uzak durmam gerektiğini kanıtlıyor. Dedikoducuların beni bir şahin gibi izlemesine izin veremem.

"...ve Crane sınıftan çıkmadan önce profesörü kesinlikle küçük düşürdü. Tabii ki bunun için başı derde girmede - kim Garnet Büyücüsü'nün çırağıyla karşı karşıya gelecek kadar aptal olabilir ki? Tanrım, keşke ben de profesörlerime böyle ders verebilsem," diyor kızlardan biri.

"Özellikle Bay Frost," diye inleyerek katılıyor diğeri. "Çok soğuk ve kendini beğenmiş ama bir o kadar da muhteşem."

"Seni öğrenci-öğretmen ilişkisinde görüyorum," diye gülüyor Kenzie.

"Beni dava et! Hepimizin sevdiği şeyler vardır. Senin vampirlere karşı bir ilgin yok mu? Yani, sürekli hayatını cehenneme çeviren o şerefsiz kabadayı dışında," diye gözlerini devirerek ekliyor kızıl saçlı.

Bu benim dikkatimi çekti. Özellikle de Kenzie'yi rahatsız etmiş gibi görüldüğü için. Hemen gülerek geçiştiriyor, bir yere yetişmemiz gerektiğine dair bir bahane uyduruyor ve beni uzaklaştırmak için nazikçe dirseğinden tutuyor.

Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda dirseğimi geri çekiyorum, tenime dokunmamış olsa da kolumu ayarlıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Dokunmama meselesini unutmuşum," diyor, hâlâ dalgın görünüyor.

Etrafta kimse yok, ben de durup ona bakıyorum. "Bir vampir sana zorbalık mı yapıyor?"

Burnunu kırıştırıyor ve soruyu geçiştirmeye çalışıyor. "Gah. Önemli bir şey değil. O sadece... hayır, gerçekten, bir şey yok. Ben iyiyim."

Tıpkı Lillian gibi o da gerçek duygularını saklamaktan aciz. Hepsî yüzüne yansıyor ve şu anda bu adamdan söz edilmesine bile gerçekten üzüldüğünü söyleyebilirim. Hatta neredeyse gözyaşlarının eşliğinde.

Bu da ellerimi sıkmana neden oluyor. Birileri hayatlarını zindana çevirirken iyi davrananlar hep onun gibi iyi olanlardır. Lillian'ın başına geldiğinde buna katlanmak zorundaydım ama şimdi zorunda değilim. Kenzie'yle daha yeni tanıştım ve aramızda bir bağ olduğunu düşünmesini istemiyorum.

-ya da Tanrı korusun, *arkadaşlar-* ama bu pisliğin adını öğrendiğimde onu ziyaret etmeye karar verdim.

Belki de sadece onun için bir büyü yaparım.

Ama şu anda bu konuda daha fazla soru sormak onu sadece daha fazla üzecek ve gözyaşlarının eşliğindeki birinin yanında olmaktansa tırnaklarımı bambu filizleriyle sökmeyi tercih ederim.

Bu yüzden dikkatini dağıtmak için, "Kıyafetlere dokunmak tamamen dayanılmaz bir şey değil" diye mırıldanıyorum.

Kenzie gözlerini kırıştırdı. "Tamam, bunu öğrendiğim iyi oldu. Yani süper kabarık bir ceket giydiğin sürece sana sarılabilir miyim?"

Eyvah. "Sarılmak yok. Asla."

Yemek salonuna doğru ilerlerken gülüyor. "İyi, iyi. Sanırım artık senin bir büyücü olduğunu da biliyorum - Arcana Evi demiştin, değil mi?"

"Evet."

"Süper güçlü bir büyücü falan mısın? Her türlü büyüde falan yetenekli misin?"

Başka bir mirasa sahip olsaydım gerilirdim ama Kenzie'nin yüzünde zerre kadar kurnazlık yok. Gerçekten sadece merak ediyor, beni uykumda öldürmeye çalışıp çalışmayacağına karar vermiyor.

"Hayır." Bu yalan bile değil.

Bir nefes çektî. "Vay be. Gizliden gizliye kâhin olduğunu ve Seeking'de biriyle eşleşip eşleşmeyeceğimi söyleyebileceğini umuyordum. Tek düşünebildiğim bu. Tanrım, önümüzdeki iki haftanın bitmesini istiyorum ki kiminle birlikte olacağımı öğrenebileyim."

Cevap olarak mırıldanıyorum ama yaklaşan tören umurumda bile değil. Buradaki görevimle çok daha fazla ilgileniyorum. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"İksirler için malzemeleri nereden alabilirim?"

"Oh, üniversite mağazasında olacak. Pek çok şey var ama özel malzemelere ihtiyacınız varsa, uygulamadan sipariş verebilirsiniz." diye gevezelik ediyor, her zamanki neşesine geri dönüyor. Sonra kaşlarını çatıyor.

"Lafı açılmışken, numaran henüz bende yok. Al."

Cep telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Uzun bir süre dikdörtgenle ne yapacağımı anlamaya çalışarak bakıyorum ve sonunda ona geri veriyorum.

"Telefonum bozuldu. Yeni bir tane almadım," diye yalan söylüyorum.

Skandala uğramış gibi görünüyor. "Ciddi misin? Tamam, bugün Halfon'a gidiyoruz. Sana her şeyi alacağız ve sen de bana insanlar hakkında her şeyi anlatabilirsin. Şimdi gel, açlıktan ölüyorum."

İKİ HAFTA SONRA

Tak, tak. "Maven? Burada mısın?"

Kenzie çoktan yatakhane odamıza daldığı için cevap verme zahmetine girmiyorum. Kömürleşmiş bitki kalıntıları ve bir duman halkasıyla çevrili yerde oturduğum yere şaşkınlıkla göz kırıyor.

Kararmış parmak uçlarımı görmemesi için ellerimi gizlice arkama götürdüğümde duman dağılıyor. Yüzümde hiçbir ifade yok.

"Özür dilerim, aromaterapinizi mahvetmek istememiştim..." Dört direkli yatağımın ayak ucundaki masanın üzerinde duran diğer solmuş bitkilere bakıyor. Sonra omuz silkti. "Burası güzel kokuyor. Burnum için biraz fazla güçlü ama yine de hoşuma gidiyor."

Son iki haftadır Everbound Üniversitesi'ndeki tüm dikkatlerden kaçıyorum. Rutinim taş gibi: uyanmak, derslere gitmek, sadece konuşulduğunda konuşmak, iksir hazırlamak, başımı eğmek ve zamanımı beklemek için yurduma dönmek.

Kenzie ile birkaç kez Halfon'a gittim ve ara sıra Everbound Ormanı'nı keşfettim. Ancak bunun dışında, yüksek profilli mirasçılarla karşılaşma ihtimalinden kaçınmak için dikkatlice kendime saklandım.

Unutulabilir bir hiç kimse olarak ünüm sağlam.

Ve son iki haftadır, Kenzie daha fazla meraklı soru sormadı. Bu yüzden rahat bir tanıdık olduk ve örümcek-yumurta-yastık fikrimi emekliye ayırdım. Şimdi bana kankam diyor ve onunla birlikte buharlı Regency romantizm dizilerini izlememi sağlıyor. Bu arada ben de ona zorbalık eden şerefsiz vampire bir büyü yaptım.

Kısacası, onunla aynı odada sıkışıp kalmak hiç de kötü bir anlaşma olmadı.

Uyarı yapmadan odamıza böyle dalması dışında. Bu hiç iyi değil ama en azından bir şey görmedi.

"Ee? Seeking için kıyafetim hakkında ne düşünüyorsun? Bir tutam uygunsuzlukla birlikte seksi ve çarpıcı olmayı hedefliyordum."

Dönerek üzerine yapışan parıldayan altın rengi bodycon elbiseyi gösteriyor. Askılı platform topuklu ayakkabıları ve file çorapları da cabası. Bunu başarmasına şaşırmadım ama neden benden moda tavsiyesi almaya devam ettiğini asla bilemeyeceğim.

"Hem uygunsuz derecede çarpıcı hem de şaşırtıcı derecede uygunsuzsun," diye onaylıyorum.

Kenzie ciyaklıyor. "İşte bu kadar. Bugün beklediğimiz gün. Bir saatten kısa bir süre içinde, hayatımızın geri kalanında başka hangi miraslara bağlı olacağımızı öğreneceğiz!"

Odanın benim tarafımdaki penceresine atlıyor ve siyah perdeleri açmaya çalışıyor. Perdeleri kalıcı olarak kapattığımı hatırlayınca vazgeçip yanıma oturuyor ve yeni manikürlenmiş uzun tırnaklarını ahşap zemine vuruyor.

"Gergin misin? Tanrım, çok gerginim. Bir bakıcı olup olamayacağımı merak ediyorum. Ya kendimi çirkin insanlarla dolu bir beşlide bulursam? Ya da-" Nefesi kesiliyor ve bana dehşetle bakıyor. "Kahretsin, ya hiç kibritim yoksa?"

Buraya geldiğimden beri öğrendiğim kadarıyla böyle şeyler olabiliyor.

Tanrılar bir beşlinin eksik parçaları olduğuna karar verebilir, örneğin henüz üniversitede olmayan miraslar gibi. Bu beşliler birbirlerine bağlanmadan mezun olurlar, yani lanetleri bozulmadan devam eder. Eksik beşlilerin çoğu her yıl Seeking için geri döner, bir dua ve bir umutla yaşarlar.

Başka bir deyişle, yaş farkı olan beşli grupların sonu kötü oluyor.

"Beklemek istemiyorum," diye homurdanıyor Kenzie, belli ki benimle aynı şeyi düşünüyor. Sirt üstü yuvarlanıyor, bir kedi gibi geriniyor ve tavana doğru iç çekiyor. "Sadece tüm insanları aynı anda istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? İki ya da üç muhteşem adam ve en az bir seksi kız istiyorum ve sonra hep birlikte lanetimizi bozabilir ve hayata devam ettiğimiz, bir sürü sapıkça, akıllara durgunluk veren seks yaptığımız ve sonsuza dek mutlu yaşadığımız iyi kısma geçebiliriz. Kulağa mükemmel gelmiyor mu?"

Bunu Kenzie'ye söylemeyeceğim ama ben sonsuza dek mutlu yaşamaya inanmıyorum. En azından benim için.

Ben kötümser miyim?

Evet. Bunun beni hayal kırıklığına uğramaktan koruduğunu fark ettim.

Sonra Kenzie kaşlarını çatıyor ve odanın benim tarafıma bakmak için ayağa kalkıyor. Yataktan onun tarafı neredeyse bomboştu.

Süslemeler, erotik tablolar ve diğer eşyalar düzgün bir şekilde kutulara yerleştirilmiş ve dört direkli yatağının yanına yığılmış.

Benim odamın yarısı neredeyse geldiğim günkü kadar çıplak. Siyah çarşaflar, battaniyeler ve bitkilerim için gri saksılar gibi şeyler aldım ama yakında ayrılmayı planlarken dekorasyon yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Mekanımda yaşanıldığına dair tek kanıt masamın üzerinde duran ve ışığını hafif bir güneş ışığı büyüünden alan saksı bitkileri ve karanlık yatağının üzerindeki beyaz yastık.

"Dur bakalım. Neden hâlâ eşyalarını toplamadın May? Seeking'den hemen sonra beşli üyelerimizin yanına taşınacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Eğer bir beşliyle eşleşirsem, eşyalarımı daha sonra taşıyım." Bu bir yalan. Kıpırdamıyorum.

"Sen bilirsin." Ayağa kalkıyor. "Hadi bakalım! Hazırlan da Seeking'e erken gidelim."

"Ben hazırım."

Gözleri benim bol, şekli gizleyen, neredeyse siyaha çalan koyu yeşil kıyafetlerime takılıyor. "Ah... şirretlik etmek istemem ama iki hafta önce alışverişe gittiğimizde sana nasıl güzel, dantelli, zümrüt yeşili bir elbise aldığımı hatırlıyor musun?"

"Evet. Bayıldım." Burada asla giymeyeceğim, burada rüküş, unutulabilir bir hiç olarak ünümü özenle hazırlıyorum, ama onu seviyorum.

"Ama sen giymiyorsun."

"Çok zekice bir gözlem."

Kenzie bana gözlerini deviriyor ve sonra sırtıyor. "Peki, tamam. Her şeyin içinde güzel olduğunu düşündüğümü biliyorsun ama yeni beşlimizle çok meşgul olduktan sonra bile benimle bir kız gecesi yapmak için zaman ayıracağına ve ikimizin de şehirde bir gece için giyinip kuşanacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Bu kolay bir uzlaşma çünkü beşli bir grubum olmayacak. Bana gelen tüm eşleşmeleri reddetmeyi planlıyorum.

Ruhumu dört kişiyle mi bağlayacağım? Böyle bir şey olmayacak. Sonu hiçbirimiz için iyi olmaz. Büyük ihtimalle bugün hiç eşleşme alamayan ben olacağım. Parmaklar çapraz.

"Harika! O zaman hadi, gidelim."

Şifonyerimin üst çekmecesinden en sevdiğim siyah deri eldivenlerimi aldım ve Kenzie'yi odamdan çıkarken takip ederken onları giydim. Her zaman eldiven giyerim. Ama şu anda özellikle işe yarıyorlar çünkü parmak uçlarım

hala yanıyor ve daha sonrasına kadar iyileştirici bir merhem yapacak zamanım olmayacak.

Geniş avluya adımımızı atar atmaz, yükseltilmiş dairesel bir sahnenin etrafında toplanan kalabalık tarafından kuşatılıyoruz. Bugün burada toplanan birkaç yüz mirasçı dört bölüme ayrılmış durumda ve hepsi de kendi Hanedan renklerini giyiyor.

Kan kırmızısı, Özlem Evi için. Burası sifonların evi - vampirler, sirenler, succubi ve incubi gibi miraslar ve diğer birkaçı. Ölümsüzlük de dahil olmak üzere korkutucu güçleri karşılığında kan, rüya, duygu ve benzeri şeylerle beslenirler.

Altın sarısı, Şekil Değiştirenler Evi için. Bir zamanlar her türden hayvan şekil değiştirici vardı, ancak şimdi sadece en üst düzey yırtıcılar kaldı. Kurtlar, ayılar, aslanlar, kaplanlar, deniz yılanları, grifonlar... Onları ilkel içgüdülerin ve bölgesel vahşetin Evi.

Elementler Evi için gümüşü mavi. Tanrılar bu Hanenin soyundan gelenleri dört elementi kullanma yeteneğiyle kutsar: ateş, hava, su veya toprak. Bu Ev tanrılara tapınma konusunda çok daha dindardır ve elementallerin yeteneklerini onlar için doğduklarında seçerler.

Ve son olarak, Arcana Evi için zümrüt yeşili. Tüm kökenlerden büyü kullanıcıları, yani büyücülerle dolu. Fae'ler, büyücüler, cadılar ve büyücüler, büyücüler... çeşitli yeteneklerin karışık bir torbası, ancak buradaki herkesin kanında kullanabilecekleri sihir var. Bu benim sınıflandırıldığım ev.

Sonunda dikkatimi çekmek için omzuma dokunduğunda Kenzie'nin seyircilerin gürültülü konuşmaları arasında bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ediyorum. Ona bakarken bile içgüdüsel olarak bir adım uzaklaşıyorum. Çoğu şekil değiştiren gibi o da uzun boylu, ama topuklu ayakkabılar bunu daha da artırıyor.

"Seninle sonra orada görüşürüz!" diyor, sahneyi işaret ederken yüzü heyecanla parlıyor. "İyi şanslar!"

Sarı grubun içinde kaybolmak için dönüyor. Diğer şekil değiştirenler onu tanıyor ve hemen havada hissedilen gergin heyecana kapılıyor.

Ben de Arcana Evi bölümüne giriyorum, etrafım diğer büyücülerle çevrili ve unutulmamı kolaylaştırdığım için bana bir bakış bile atmıyorlar.

Geçici okul müdürü Profesör Gibbons merdivenlerden sahneye çıktığında kalabalığın konuşması nihayet kesilir ve parlak bir gülümsemeyle herkesi selamlamak için bir daire çizer. Büyücünün bembeyaz saçları

Sabah güneşinin ışığında, sesini izleyenlerin üzerine taşımak için bir büyü yapıyor.

"Arayış'a hepiniz hoş geldiniz! İster ilk kez burada olun, ister eksik eşleşmelerinizin ortaya çıkmasını uman tamamlanmamış bir beşlinin parçası olun, burada bulunan herkesin uzun zamandır bu günü beklediğini biliyorum."

Etrafımda yankılanan bir tezahürat yükseliyor.

"Eminim hepimiz beşlilerin neden gerekli olduğunun farkındayız. Yine de tekrar etmekte fayda var. İki bin yıl önce, canavar atalarımız cehennemi Nether diyarından çıktılar ve Haneler arasındaki savaşıla neredeyse dünyayı parçalıyorlardı. Bu süre zarfında, insanlar kan davalarımız için yemden biraz daha fazlası oldular. Onlara hayvanlar gibi davranıldı, beslendiler, kullanıldılar ve türümüzün kapris ve arzularına göre katledildiler."

Bu benim için eve çok yakın. Gıcırdayan çenemi açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Profesör Gibbons, "Sonunda tanrılar sevgili insanların daha fazla acı çekmemesini izleyebildiler," diye devam ediyor. "İnsanlığın dualarına cevap olarak tanrılar Miras Laneti'ni yarattılar. Birbirimiz olmadan eksik kalmamız için yaratıldık, böylece birçok farklılığımızı bir kenara bırakıp bir olarak çalışmaktan başka seçeneğimiz kalmadı. Dört Hane'nin liderleri Ölümsüz Beşli olarak birbirlerine bağlandılar ve Nether'i bir arada tutmak için Bölünme'yi yarattılar.

-Ve onu yöneten korkunç Varlığın bu dünyaya geri dönmesini engelledik. Ölümsüz Beşli sayesinde hepimiz güvendediz" diye gururla ekliyor.

Ben gözlerimi devirirken seyirciler alkışlıyor. Güvende. Ne kadar öznel bir terim.

"Ne yazık ki, Cehennem'in dehşeti hâlâ bu dünyaya sızıyor. Tanrılar, karanlığın bu boyutunun sonsuza dek yaşayanların topraklarında bir yer edinmeye çalışacağını biliyordu ve bu yüzden biz canavarların soyundan gelenler bu sonsuz tehditleri avlamak ve öldürmekle görevlendirildik. Şimdi ortak bir amacı paylaşıyoruz ve Dört Ev'den birbirine bağlı beşli gruplar bunun temelini oluşturuyor. Bugün, kaderinizdeki beşlinin diğer üyelerinin burada olup olmadığını keşfedeceksiniz."

Baştan aşağı beyazlara bürünmüş bir kadın, yüzünü gizleyen ısıltılı bir peçe de dahil olmak üzere, merdivenlerden çıkarken heyecanlı fısıltılar havayı dolduruyor. Hafifçe parladığına yemin edebilirim ve bu sadece kör edici kış sabahı güneş ışığından kaynaklanmıyor. Hareketleri zarif ve tempolu.

Profesör Gibbons onu işaret ediyor, çünkü görünüşe göre konuşmayı planlamıyor. "Bu Galene Tapınağı'nın baş kahini Pia,

Işık tanrıçası. Her biriniz için tanrıların iradesini kehanet etmek için burada ama önce tanrılar tarafından beşlilerine liderlik etmeleri için seçilen koruyucuları arayacak. Eğer bir bekçi olarak tanımlandıysanız, lütfen öne çıkın ve bireysel kehanetinizi bekleyin."

Kahin kadın elleriyle garip bir sembol yapıyor ve sanki nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Belki de bir duadır, ama tanrılara dua etmeyi uzun zaman önce bıraktığım için bilemiyorum. Etrafımdaki herkes nefesini tutmuş, sahneyi görmeye çalışıyor.

Sonra seyircilerin arasına dağılmış miraslar parlamaya başladığında nefes sesleri yükseliyor. Hafif bir parıltı da değil bu, ampul gibi yanıyorlar. Yanımdaki fae büyücülerden biri o kadar parlıyor ki irkiliyorum ve yanlışlıkla bir cadiya çarpıyorum. Onu geçen yılki Rünlere Giriş dersimden hayal meyal hatırlıyorum. Sanırım adı Sheila.

"Dikkat et," diye homurdanıyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ve sıradaki son kişi olmadan önce harekete geçmek isteyebilirsin."

Kollarıma bakıp benim de parladığımı fark edene kadar ne demek istediğini anlamıyorum.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Ben nasıl bekçi olabilirim ki?

Belki de tanrılar bunu benimle dalga geçmek için yapmıştır. Her şeyi biliyorlar mı bilmiyorum ama biliyorlarsa neden bir beşliye *liderlik* etmek bir yana, içinde olmayı reddettiğimi çok iyi biliyor olmalılar.

Şok anım Sheila'nın beni ileri itmesiyle sona eriyor. "Gerçekten de evimizde hâlâ ayakta kalan son bekçi sensin. Hadi, oraya çık ve temsil et."

Eldivenli ellerimi sıkıp açarak kalabalığın arasından geçerken tüm gözlerin üzerimde olması hoşuma gitmiyor. Ama buna karşı koymaya çalışırsam çok daha fazla dikkat çekerim ve dikkat çekmek istediğim son şey. Bu noktada en iyisi eşleşmelerimden bazılarının burada olup olmadığına bakmak. Eğer buradalarsa, eminim bana bir kez bakacaklar ve beşliyi reddetmemi sorun etmeyeceklerdir. Yeni bir bakıcı için tanrılara yakarabilirler ve ben de yoluma devam ederim.

Sahneye çıkmak için bekleyen mirasçıların sırasına teker teker yaklaşırken tenimdeki parıltı solmaya başlıyor. Profesör Gibbons bir şeyler söylüyor ama ben duymazdan geliyorum, bu yeni rahatsızlığı düşünmekle meşgulüm.

Başımı eğmeye çalışmaktan dikkatim o kadar dağılmıştı ki, manikürlü bir el uzanıp beni sıranın en arkasına çektiğinde küçük, utanç verici bir çığlık attım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Kenzie. "İkimizin de kaleci olduğuna inanabiliyor musun? Bunun olasılığı nedir ki? Bu inanılmaz!"

Özür dileyen bir gülümsemeyle bırakana kadar çıplak bileğimdeki eline bakıyorum.

Sahneye çıkmaktan duyduğum korkuyu pek iyi saklayamıyor olmalıyım çünkü Kenzie yüzünü buruşturuyor. "Evet, ben de gerginim. O kadar gerginim ki kusabilirim. Ama iyi anlamda - heyecandan kusmak iyi bir şey mi? Her neyse. Ben de senin için heyecanlıyım May. Umarım gerçekten harika miraslarla eşleşirsin. Herkes mükemmel eşleşmeleri hak etmiyor mu?"

İyimserliği başımı ağrıtıyor ama "Herkes değil ama sen hak ediyorsun" derken her kelimesinde ciddiydim. İyi şanslar."

Sırada en son ben varım ama kuyruk hızla ilerliyor. Sonunda sahneye yaklaşıyoruz ve neler olduğunu daha iyi görebiliyorum. Teker teker, kimliği yeni belirlenen her bekçi kâhinden bir çeşit kutsama alıyor. Sonra sahnenin ortasında duruyorlar, ellerindeki kibritler yanıyor ve kalabalığın arasından geçerek merdivenleri çıkıyorlar. Okul müdürü her üyenin ismini anons ederek yeni beşliyi resmi olarak tanıtır ve ardından onları dışarı çıkarır.

Birkaç beşli hemen ayrılır, muhtemelen özel olarak konuşmak için. Ya da zaten birbirlerinin beynini sikmeye heveslidirler. Tüm beşliler romantik veya çok eşli değildir - bazıları tamamen platonik kalır. Ancak çoğu beşli, birbirini dengeleyen ve bir grup olarak birlikte çalışmak için mükemmel şekilde uygun olan insanlardan oluşur. Bu, türlerinin tipik olarak yüksek libidosuyla birleştiğinde, cinsel ilişkilere daha geç değil daha erken dönüşme eğilimindedir.

Sonunda sıra Kenzie'ye geldi. Sahneye çıkmadan önce bana dönüp geniş gözlerle bakıyor. Kahin Pia onu kutsuyor ve geri çekiliyor. Kenzie bir an için kalabalığı tarıyor, neredeyse heyecandan titriyor.

Sonra, çok tanıdık bir vampir sahnede beliriyor ve Kenzie soluyor. Onun adına kaşlarımı çatıyorum çünkü ben buraya gelmeden önce aylarca ona zorbalık eden vampir *Luka*'yla eşleşmesinin imkanı yok. Ereksiyon olmasını imkânsız kılmak için büyü yaptığım vampirle.

Uzun boylu bir şekil değiştiren adam ve koyu tenli bir elemental kız sahnede onlara katılıyor. Kızın Elemental Evi'nden olduğunu sadece gümüşü beyaz elbisesine bakarak biliyorum, bu yüzden hangi elementi manipüle edebildiğini merak ediyorum.

Profesör Gibbons, eksik beşlisiyle birlikte Kenzie'yi resmi olarak tanıtıyor. Eksik parçalarını bulmak için muhtemelen bir sonraki Seeking'de burada olacaklarını ekliyor ve ardından sahneden indiriliyorlar. Zavallı Kenzie, Luka ile eşleştiği için huzursuz görünüyor ve kalabalığa tekrar katıldıklarında, bu iş biter bitmez onu bulmaya karar veriyorum.

Gibbons beni sabırsızlıkla öne doğru sallayarak, "Ve şimdi bu Seeking'in sonuncusu," diyor.

Bir beşliye katılma şansı için adeta salyalarını akıtan yüzlerce umut dolu mirasçının ilgi odağı olmak hiç de hoş değil. İzleyicileri tamamen görmezden gelmeye karar veriyorum, bunun yerine avluyu çoktan geçmiş, uzaktaki Everbound Ormanı'na bakıyorum.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

Pia arkamdan yaklaşıyor ve ellerini nazikçe başımın tepesine koyuyor. Rahatlamadan önce bir an irkiliyorum çünkü garip bir şekilde dokunuşu beni rahatsız etmiyor. Sesi pürüzsüz ve o kadar yumuşak ki onu sadece benim duyabildiğime eminim.

"Maven, Oakley soyadını seçti."

Kaşlarımı çatıyorum. Oakley'nin benim soyadım olmadığını kimse bilmiyor. Everbound Üniversitesi'ne gelirken bir soyadım olması gerekiyordu, ben de Lillian'ın soyadını benimsedim.

"Korkma, korkusuz kızım," diye fısıldıyor Pia, sanki peçenin arkasından gülümsüyormuş gibi bir sesle. "Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum. Belki de senin kendini tanıdığından daha iyi."

Ne ürkütücü bir söz. Neredeyse ondan hoşlanmamı sağlayacak.

Anlamadığım bir dilde dört kelime söylüyor ama ben onları hissediyorum. Her kelime beni bir battaniye gibi sarıyor, içimdeki boşluğu yatıştırmak için göğsüme batıyor. Bu sıcaklık çok garip bir his. Sanki başından beri orada olması gerekiyordu.

Ve sonra, teker teker, üç miras kalabalığının içinde parlıyor. Evleri hızla ayrılıyor, böylece yollarına devam edebiliyorlar, ancak insan kalabalığından dolayı hala neye benzediklerini göremiyorum. Çok fazla fısıldaşma olduğu kesin.

Üç maç mı? Böyle bir şey olamaz.

Ama sonra dördüncüsü beliriyor -kelimenin *tam* anlamıyla beliriyor- merdivenlerden yukarı çıkmadan önce *doğrudan* sahnenin önünde, tüketen bakışlarını bana dikmiş. Koyu renk saçları dağınık, alnına doğru uzanıyor, ancak bir tarafı yakın tıraş edilmiş, bu da boynundaki ve kollarındaki soluk ve koyu renkli karışık dövmelerin kafa derisine de uzandığını ortaya çıkarıyor. Kulaklarında

Birden fazla piercingi var ve kaşlarından birinin ucunda bir halter piercingi parlıyor. İrisleri gümüşle beneklenmiş zengin bir mor renktedir.

Geçici müdür de dahil olmak üzere izleyen herkesin güçlü tepkileriyle, iki ile ikiyi bir araya getirdim ve bunun kim olması gerektiğini anladım. Ne de olsa iki haftadır onun nerede olduğuna dair söylentiler duyuyordum.

Crypt DeLune. Daha çok Kabus Prensi olarak bilinen bir karabasan.

Ölümsüzler'in bir üyesinin meşhur gayrimeşru oğlu.

Quintet. Lanetini bozmadan bile, kendine bir isim yaptı. Akli dengesinin yerinde olmadığını söylüyorlar. Bir sosyopat. Beş yıl önce hiçbir eşleşme olmadan üniversiteden ayrıldı. Şimdi, seyirciler arasındaki diğer tüm eşsiz mirasçıların, onun artık kendileri için bir olasılık olmadığı için rahat bir nefes aldığından eminim.

Crypt tek kelime etmeden yanımda duruyor ama yine de dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ve eğer Kabus Prensi'yle eşleşmek yeterince sorun değilse, merdivenlerden çıkan bir sonraki kişiyi tanıyorum. Beyaz-sarı saçları ve keskin, mükemmel yüz hatlarıyla tüyler ürpertici bir güzellik. Bir buz elementi modeli profesör olmuş: Everett Frost, var olan en zengin miras ailesinin varisi.

Fısıltılar artıyor ama Profesör Frost sahnenin karşı tarafındaki yerini alırken bana bakmıyor.

O kadar şoktayım ki bir sonraki maçımın tam önümde durduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Heybetli şekil değiştiriciyi daha iyi görebilmek için başımı arkaya eğmem gerekiyor ve içimden inliyorum.

Baelfire Decimus'un kehribar rengi gözleri aklıktan başka bir şey düşünmeden parlıyor ve bana dişlek bir gülümseme fırlatıyor. Kirli sarı saçları ve bronz teni onu tam bir altın çocuk gibi gösteriyor. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim çünkü son iki haftadır ondan ve bu okuldaki diğer tüm yüksek rütbeli miraslardan dikkatle kaçındım.

Arayış sırasında konuşmamamız gerekiyordu ama "Sonunda seni buldum" diye fısıldadı.

Ne demekse artık.

Ona hiçbir tepki vermediğimde, Baelfire sadece göz kırpmıyor ve diğer tarafıma geçiyor. O kadar yakınımda duruyor ki mümkün olduğunca kurnazca bir santim uzaklaşıyorum.

Sahne bize katılan son efsane, tanrılara yüksek sesle küfretmekten zorlukla kaçınmamı sağlıyor. Çünkü onu ben de tanıyorum. Nasıl yapmayayım? Hatta

Aynı evde olmasaydık, Silas Crane'i *herkes* tanırdı. Diğer büyücüler ona adeta tapar. Saygıdeğer ve ölümcül Garnet Büyücüsü ona akıl hocalığı yaptı ve diğer Crane'lerin hepsi birbirlerinden birkaç ay sonra öldükten sonra onu neredeyse o yetiştirdi.

Şimdi Silas, Everbound Üniversitesi'ne gelmiş geçmiş en acımasız kan fae'si ve tüm kan fae'leri gibi koyu kıvrıcık saçları, soluk teni, sivri kulakları ve kan gibi kırmızı gözleri var. Baelfire'in yanında durmak için hareket ettiğinde gözümü hızla yoğun yakut irislerinden kaçırıyorum.

Hayatımı sikeyim.

Neden tüm maçlarım mümkün olduğunca yüksek profilli olmak zorunda? Bu çok saçma. Tanrılar şu anda bana gülüyor olmalı.

Müdür bizi beşli olarak tanıtip isimlerimizi sıralamaya başlarken, onların yakınlığı karşısında damarlarımda uğuldayan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Sağıma doğru bir bakış atıyorum. Bael bana tekrar göz kırparken Silas'ın dikkati Müdür Gibbons'ın söylediklerine odaklanmış durumda. Diğer tarafımda, Crypt hâlâ beni inceliyor. Profesör Frost da benim gibi Everbound Ormanı'na bakıyor, sanki o da başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi. Belki de benden çok daha yaşlı olmasa da bir öğrenciyle eşleştirildiği için utanıyordur.

Önemli değil. Bu mirasçılarla ya da başka biriyle eşleşmeye devam etmeyeceğim.

Muhtemelen hepsi tanrıların benim gibi birini koruyucuları olarak seçmesinden dolayı hakarete uğramışlardır. Bunu kendi avantajıma kullanacağım.

Özel bir yere gittiğimiz an, hepimizin a c ı s ı n a son vereceğim.

BAELFIRE

"Bu çok etkileyici düetin koruyucusu Arcana Evi'nden Maven Oakley," diyor Gibbons drones.

Maven.

Demek eşimin adı buymuş.

Onu bakarken yakalıyorum ve sadece bu kadarcık dikkatini çekebildiğim için yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Göz kırıyorum, ama bir kez daha yüzünü çeviriyor. Bu büyücünün ne düşündüğünü söylemek imkânsız. Bu hoşuma gidiyor. O güzel, küçük bir muamma.

Benim küçük güzel muammam.

İki hafta boyunca, eşimin yakınlarda olduğunu bilerek ihtiyaç işkencesi çektim. Koridorda ölü bir vampire rastlamıştım ve cesedi ihbar etmek için yanından geçip gitmeyi planlıyordum, ama o zaman kokusunu aldım.

Onun kokusu. Tatlı bir gece yarısı gibi hafif ve soğuktu.

Tabii ki kan kokusuyla karışmıştı. Muhtemelen vampirin kanıydı ama eşimizin kanının akması fikri bile içimdeki ejderhayı fena halde tahrik etmişti.

Günlerdir sadece onun kokusunun hatırasıyla mastürbasyon yapıyordum ama nereye gidersem gideyim ya da programımı ne kadar değiştirirsem değiştireyim, onu bulmayı ya da tesadüfen ona rastlamayı umuyordum ama bu asla gerçekleşmiyordu. Her zaman sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağım bir yerdeydi, sanki ona ihtiyacım olduğunda nerede olmayacağını biliyor gibiydi.

Ama şimdi her şey değişti.

Ona tekrar bakarken kalbim küt küt atıyor. Onu Everbound'da hiç görmemiştım, adını bile duymamıştım ve şimdi dünyanın merkezi olmak üzere.

Maven.

İçimdeki ejderha sahiplenici bir şekilde kükrüyor ve ben de onaylayarak gülümsüyorum. Mezun olana kadar resmi olarak birbirimize bağlı olmayacağız, ama bu bana gizemli sevgilim hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmem için koca bir sömestr veriyor.

Dostum. Bunu çok iyi saklıyor ama eminim nadir bulunan bir ejderha şekil değiştiriciye sahip olduğu için çok heyecanlıdır.

Eşimin canına okuyacağım. Onu güvende tutacağım.

Doymuş.

Beşlimizin geri kalanı berbat olsa bile birlikte mükemmel olacağız. Hangi tanrı beni Everett Frost ve Crypt DeLune ile bir araya getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü? Silas hesaba katılması gereken bir güç ve bir pislik ama diğer ikisinden daha az pislik. Ailelerimiz küçüklüğümüzden beri aynı elit çevrelerde yer aldı, bu yüzden ne yazık ki hepsini neredeyse bebekliğimizden beri tanıyorum.

Dördümüz arasında Maven'ın favorisi ben olacağım. Hepsi kıskanç orospu çocukları olacak.

Sabırsızlanıyorum.

"Ve böylece bu Seeking sona eriyor," diyor Profesör Gibbons sonunda. "Hepinizin bildiği gibi, yeni beşlilerin isterlerse eşleşen öğrenci evlerine birlikte taşınmak için zamanları var. Dersler yarın kaldığı yerden devam edecek. Bu yıl eşleşemeyen herkese, tanrılar bir dahaki sefere daha iyi şanslar versin."

Bu yılki çok sayıda eşleşmeye rağmen, izleyiciler her yöne dağılırken hala hayal kırıklığına uğramış çok sayıda miras var.

Profesör Gibbons derme çatma sahneden inmemizi işaret ediyor ve içgüdüsel olarak diğerlerinden önce Maven'ın elini tutuyorum. Onun eli benimkine kıyasla çok küçük ve sevimli. Neden deri eldiven giydiğini merak ediyorum. Üşüyor mu? Üşüyor ama ejderha şekil değiştirenler genellikle yüz beş Fahrenheit derecede çalıştıkları için herkes üşür.

Eğer isterse Maven'ı ısıtmaktan mutluluk duyarım.

Ama hemen elini çekiyor ve sahneden ayrılırken meraklı bakışlarıma karşılık vermiyor.

Gergin olmalı. Sanırım bu şaşırtıcı değil; ben de bizim gibi tanınmış bir efsaneyle eşleştirilen tatlı, sessiz, küçük bir şebboy olsaydım çok heyecanlanırdım. Ayrıca, ilk bakışta büyük, korkutucu bir orospu çocuğu olduğumu biliyorum. Belki aramızdaki boyut farkı gözünü korkutmuş olabilir ama rahatlayabileceğimiz özel bir yer bulduğumuzda ona ne kadar nazik olabileceğimi göstereceğim.

Tabii sert sevmiyorsa. Ya da sapıkça. Tanrım, herhangi bir sapkınlığı olup olmadığını bilmem gerek.

Hepimiz yeni bakıcımızı sahneden çıkarken takip ediyoruz, o da hoşnutsuz ve meraklı bakışlardan oluşan kalabalığın arasından bir çizgi çiziyor. Kaleye girdikten sonra Maven üniversitenin devasa kütüphanesine doğru yöneliyor. Yanından ayrılmıyorum, Arayış'tan ayrıldığından beri hiçbirimize bakmaktan kaçınması beni eğlendiriyor. Dikkatini çekmek için eğilmeyi deniyorum ama gözlerini ileriye dikeyor.

Hayret. Eşimin bu kadar utangaç olacağını kim bilebilirdi?

"Kütüphane resmi tanışma için fazla halka açık," diyor Silas, Maven'ın diğer tarafında.

"Resmi tanışma derken seninle yatmak istediğini kastediyor," diye fısıldıyorum.

Silas bana kuru bir bakış fırlatıyor. "Senin aksine Decimus, ben sikimin dışında da düşünebiliyorum. Özel bir alan bulmalıyız çünkü Everbound'un her yerinde çok fazla göz ve kulak var. Beşli sıralaması, öldürme yasağının kalkacağı gelecek döneme kadar resmen başlamayacak ama önümüzdeki iki hafta içinde bile rekabet kızışacak ve her beşlinin zayıf noktalarını arayacaklar. Özellikle de bizimkinde. Sırf sen dikkat çekmeyi seviyorsun diye başkalarının bizi gizlice dinlemesine izin vermeyeceğim."

"Sen her zaman çok paranoyak oldun," diye yardımsever bir şekilde onu bilgilendiriyorum. "Ve ben dikkat çeken bir fahişe değilim. Siz hıyarların aksine insanlar beni *seviyor*."

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi olgunsun," diyor Everett arkamdan alaycı bir şekilde

Ben.

Bir karşılık vermek üzereydim ama kütüphaneye girmek yerine Maven birdenbire varlığından bile haberdar olmadığım geniş bir köşeye dönüştü. Burası hep burada mıydı? Silas hemen rahatlamış görüldüğünde bunun tamamen özel olduğunu anlayabiliyorum.

Maven sonunda hepimizle yüzleşmek için dönüyor. İfadesinde zerre kadar gerginlik yok, hatta hâlâ mükemmel bir poker suratına sahip. Giydiği bol şeylerin altında vücudu hakkında pek bir şey söylemek zor ama yüz hatları abartısız bir şekilde güzel. En çok da gözlerinde akıldan çıkmayacak kadar çarpıcı bir şey var.

Lanet bir uyuşturucu bağımlısı gibiyim, etrafımız insanlarla çevrili olmadığına göre onun nefis kokusundan bir nefes daha alabilmek için havayı koklamaya başladım bile. Ama aromatik bitkilerin ezici kokusu karşısında burnumu kırıştırıyorum. Bugün kesinlikle rol yapıyordu ve Silas da öyle çünkü ikisi de yanmış bitki gibi kokuyor. Everett'in ve Crypt'in kokularının

bu oyuğu da parfümlüyor. Onunkini seçmek imkânsız, bu da ejderhamı huysuzlaştırıyor.

"Taşınmaya gelince, kuzeybatı kanadındaki en iyi beşli konaklama yerlerinden birini önceden ayırttım," diyor Silas, Everett başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görüldüğü için sonunda buzları kırıyor. Kabus Prensi de en az benim kadar dikkatle bakıcımızı inceliyor. "Önce Maven'ın eşyalarını içeri taşıtacağım-"

"Gerek yok," diye araya giriyor Maven şaşırtıcı derecede sert bir sesle.

Onu ilk kez konuşurken dinledim ve ilgimi çekti. O konuşmuyor utangaç bir duvar çiçeğine benziyor. Onu yanlış mı okuyordum?

"Hepimizin senin küçük yurt odana taşınmamızı mı tercih edersin, tatlım?" Sırıtarak soruyorum. "Biraz sıkışık olabilir ama seninle yakın olma fikri hoşuma gidiyor. Senin küçük yatağını paylaşabiliriz. Gerçi diğer piçler yerde uyumak zorunda kalacak çünkü seni her gece kollarımda istiyorum. Kışında gümüş bir kaşıkla doğduğu için Frost için bir sorun olabilir."

"Siktir git ejderha," diye mırıldandı Everett.

"İstiyorsan birlikte yaşayalım. Nerede kaldığının bir önemi yok çünkü beşliyi reddediyorum, böylece sen de başka bir bakıcı için tanrılara yalvarabilirsin."

Maven o kadar rahat konuşuyor ki, sanki birazdan yağmur yağacağını haber veriyor. Bu yüzden beynimin, içimdeki ejderhanın neden birden aklını kaçırdığını anlaması bir saniye sürüyor.

Ama Silas daha hızlı davranarak onun sözlerini durdurmak için elini kaldırıyor. "*Reddetmek mi?*"

"Evet."

Eşim... beni reddediyor.

Göğsümde beklenmedik bir acı filizleniyor ama nedenini biliyorum. Çünkü benim gibi şekil değiştirenler eşleriyle hemen bir bağ geliştirmeye başlarlar ve bunun bu kadar kısa sürede ellerinden alınması fikri? Çok *acıttıyor*.

"Bir dakika. Bakalım doğru anlamış mıyım. *Bizi reddediyor musun?*" Düşünmeden hırlıyorum, her zamanki gibi duygularımın ağzımı kontrol etmesine izin veriyorum.

Bir anda kendimi dünya çapında bir pislik gibi hissettim. Onu daha önce hiç duymamış olmam ya da Everbound'daki en iyi öğrencilerden biri olmaması önemli değil - o benim olmalıydı ve ben burada küçümseyici bir hıyar gibi davranıyorum.

Kahretsin, muhtemelen duygularını incittim. Onu asla üzgün görmek istemiyorum.

Ama Maven bir kez başını sallamaktan başka bir tepki vermiyor. "Evet."

Ona bakıyorum. Everett ve Silas da bakıyor. Bu arada Crypt yavaşça ürkütücü bir sırıtış takınıyor, sanki psikopat herif bunun eğlenceli olduğunu düşünüyormuş gibi.

Reddedilmenin acısı göğsümde kabarıyor. Derimin altındaki sıcaklığı yatıştırmak için yumruklarımı sıkıyorum. Şaşkın mı, kırgın mı, endişeli mi, yoksa kızgın mı olduğumu bilemiyorum ama ejderham pençelerini çıkarıp bunun için ortalığı birbirine katmaya hazır. Bugün henüz ava çıkmadığım için onu kontrol altında tutmak her zamankinden daha zor.

"Tanrılardan gelen bir hediyeyi geri mi çeviriyorsun? Neden?" Everett sonunda talep ediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Elbette, zengin ve dindar elemental *bizi reddetmesinden* çok tanrıları küçümsemesine sinirlenecektir.

"Çünkü hepimiz sizin daha iyi bir bakıcıyı hak ettiğinizi biliyoruz. Baelfire'in çok tatlı bir şekilde ima ettiği gibi, dördünüz benim ligimin tamamen dışındasınız."

İrkildim. Lanet olsun. Arkadaşımın lafını esirgemediğini öğrenmenin tam sırası. "Kahretsin Maven, öyle demek istemedim."

Silas, "Ama sen öyle demek istedin," diye mırıldandı. Maven'a dönüyor. "Bu kararı aceleyle veriyorsun. Bunu reddetmek için hiçbir neden yok. Hepimiz lanetlerimizin bozulmasını istiyoruz ve hepimiz bir beşli istiyoruz... içinde başka kim olursa olsun."

Kırmızı bakışları Crypt'e kayıyor, o da sadece daha eğlenmiş görünüyor. Bu ikisinin benim bilmediğim daha fazla derdi olmalı. Ama şu anda bu umurumda değil çünkü Maven yumuşak bir ifadeyle Silas'a bakıyor.

"Yanlış, yanlış ve yanlış. En iyisi siz dördünüzün yeni bir kaleci bulmanız çünkü ben bu beşlinin içinde olmayacağım. Bunu uzatmanın bir anlamı yok, o yüzden ben yoluma gideyim. Bir daha yollarımız kesişmesin. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Ve sonra benim güzel küçük muammam, dördümüzü onun ardından şaşkınlıkla bakakalmış bir halde bırakarak çekip gitti.

Bir dahaki sefere daha iyi şanslar mı?

Onun reddini reddetmeye karar vermem sadece iki saniyemi aldı. Maven'ın benim eşim olması gerekiyordu ve ben de ona ait olmalıydım. Birinin eşini reddetmesi duyulmamış bir şeydir ve mirasçıların yeni bir beşli üyesi için tanrılara başvurması son derece nadirdir. Genellikle bu durum ancak beşlinin bir üyesi öldükten yıllar sonra gerçekleşir ve kalanlar geride kalan boşluğu daha fazla kaldıramaz.

Onu bırakacağımı ve tanrıların benim için onun kadar mükemmel birini bulmasını umacağımı mı sanıyor? Evet, doğru. Onu tanıma şansım olmadan gitmesine izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak.

"Siz sikikler tanrılara istediğiniz kadar yalvarabilirsiniz ama ben başka bir bakıcıyı reddedeceğim," diye homurdanıyorum, reddedilmenin göğsümde zonklayan acısını görmezden gelmeye çalışarak.

Everett bana iğrenmiş bir bakış attı. "İtiraz mı? Tanrıların iradesini asla sorgulamam. Ayrıca, bizim kalibremizdeki bir beşliyi reddetme konusunda ciddi olmasına imkân yok. Sadece zoru oynuyor, dikkatimizi çekmeye çalışıyor."

Crypt, Maven'ın gittiği yöne bakarken ilk kez, "Benim dikkatimi çekti," diye konuştu.

Ve sonra Kabus Prensi ortadan kaybolur. Gözden kaybolurken etrafındaki hava dalgalanıyor ve sonra öylece yok oluyor.

Lanet ettim. "O orospu çocuğu çekilmek için kötü bir zaman seçti."

"Çekilmedi. Sadece Limbo'ya düştü, böylece oradan görünmeden ölümlü dünyayı dolaşıp gözlemleyebilecek," diyor Silas acı bir şekilde. Başını sallamadan önce düşünceli düşünceli çenesini ovuşturuyor. "Everett haklı. Maven'ın bizi geri çevirmesi hiç mantıklı değil."

"Ya da belki de sizi beşlisinde istemiyordur," diye mırıldanıyor Everett. "Söylemeliyim ki, Bael'in cazibesini kaybettiğini görmek güzel. O koca ejderha kafasını yeniden boyutlandırmasının zamanı gelmişti."

Ona alaycı bir bakış attım. "Gerçekten çok *olgunca*, Profesör Kar Tanesi. Dördümüz arasında bir yarışma olsaydı, Maven'ın ilk beni seçeceğini hepimiz biliyoruz."

Everett alay ediyor. "Beni mi? O konuda iyi şanslar. Ona istediği her şeyi verebilirim, Dört Ev'in en üst çevrelerinde nüfuz sahibi olmasını sağlayabilirim ve hayatının geri kalanında onu güvenliğin ve lüksün kucağında tutabilirim. Bölünme'nin ön saflarında asla savaşmak zorunda kalmamasını sağlarım. Bu arada, senin masaya getirdiğin tek şey egon, biraz terazi ve kendi işine bakamayan yanlış yönlendirilmiş gururlu bir aile."

Onunla burun buruna geliyorum, bir zamanlar hepimiz çocukken en genç ve en küçük olan bendim, şimdi yukarıya bakmak zorunda olduğu için kendini beğenmiş. Şimdi onun donmuş kıcını tekmeleyebileceğimden eminim ve kana susamış, yeni reddedilmiş ejderham her türlü şiddet eylemi için yanıp tutuşuyor.

Kimse birkaç yanık, ısıruk ve kırık kemik kazanmadan soyadımı önümde sürükleyemez.

"Bunu gerçekten burada ve şimdi mi yapmak istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Etrafımızdaki hava birkaç derece düşüyor ve o dudak bükerken nefesim tütleniyor. "Neden olmasın? Yeterince bekledim."

İkimiz de kıpırdayamadan, dişleri titreten bir büyü dalgası havada titreşerek Everett'le beni birbirimizden uzaklaştırıyor. Burnuma yanık bakır gibi bir koku geliyor, kan fae büyüünün tipik kokusu. Silas'a ters ters bakıyorum ama o düşünceli görünüyor. O *entrikacı* yüzünü takınmış.

Küçükken bu bakıştan nefret ederdim ama şimdi kaşlarımı kaldırıyorum. "Eee? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Dördümüz arasında bir yarışma fena fikir değil. Bahse girsek nasıl olur?"

Everett yüzünü buruşturdu. "Bir fae ile bahse girmek mi? Hayır, teşekkürler. Beni bir bardak kraken mürekkebi içmem için gereksiz yere kandırdığın zamanı hala atlatamadım."

"Gereksiz değildi. Bilim içindi."

"Yedi yaşındaydım ve bu beni iki ay boyunca travmatize, kör ve hasta bıraktı. Tekrar görebilmem bir mucize. Şifacı, daha zayıf bir soydan gelen bir mirasın öleceğini söyledi."

"Artık cinime kraken mürekkebi karıştırmamam gerektiğini biliyorum,"

diyor Silas. "Her birimiz ödülümüzün adını koyalım derim. Hepimiz birbirimizden bir şeyler istiyoruz, ya ailemiz ya da kendimiz için. Maven kimi önce seçerse bahsi o kazanacak."

Ödülümüzün adını koymak mı? Bu çok cazip. Gözlerimi kısıyorum. "Ne kadar büyük bir ödülden bahsediyoruz?"

"Arazi. Para. Nadir malzemeler," diye ekliyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

O pislik hâlâ ejderha pullarımı istiyor. Eminim tonlarca isteyecektir ve sonra zırhımı yavaşça ve acı çekerek yeniden büyütmek zorunda kalacağım. Ailem ejderha şekil değiştirenlerin son kolu olduğu için ejderha pulları az bulunan ve aranan malzemelerdir ve çoğu miras gibi üreyememek de lanetimizin bir parçasıdır.

Lanetleri bozulduğu için çocuk sahibi olabilen bağlı beşlilerde bile ejderha değiştiriciler birkaç nesildir üremeyi başaramadı. Dört büyük kardeşimden hiçbirinin çocuğu yok. Ebeveynlerim şekil değiştiren standartlarına göre bile yaşlı olduğu için ben mucize çocuk olarak görüldüm.

Ejderha şekil değiştiren yavrularının olmaması ailemde hassas bir konu.

Everett'e bakarak, "Toprak istiyorum," diye karar verdim. "Donmuş topraklar. Lyran sıradağları, uyuyan volkan da dahil. Bir zamanlar benim türüme aitti ve ben onu geri istiyorum."

"Eminim istiyorsundur," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor, duvara yaslanıp yakasındaki tüyleri topluyor. "Ama bu bahse katılmakla ilgilenmiyorum."

O her zaman öfkeli bir pislikti. Yalan söylediğini herkes görebilir. Frost'lar iyi bir kumarı severler. İmparatorluklarını bu şekilde kurdular. Everett her zaman böyle şeyleri geri çevirmekten aciz olmuştur. Ama Silas ve ben ona bakıp, gençliğimizde yaptığı gibi pes etmesini beklediğimizde, başını sallıyor.

"Hayır. Az önce giden psikopatla konuş. Bu benim girmeyeceğim bir bahis." "Kaybedeceğinden bu kadar emin misin? En azından kaybedemeyeceğin bir yarışmanın kazan."

Giderken bana gözlerini deviriyor, muhtemelen kağıtlara not vermeye ya da Everbound'da çalıştığı diğer boktan şeylere gidiyor. Ne öğrettiğini bile bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Sence Crypt üniversiteden ayrıldı mı?" Silas'a soruyorum. "O kadar şanslı değilim."

"O zaman, bu senin fikrin olduğuna göre, o ucubeyi bulup ona küçük bahsimizden bahsedebilirsin. Ejderhamın bana yanlış bakan ilk kişiyi öldürmemesi için bir şeyler avlamaya gideceğim ve sonra da eşimi bulacağım."

MAVEN

Kapıyı çaldıktan bir saniye sonra Luka kapıyı açıyor ve burnu kırışıyor. "Bu kendini beğenmiş, küçük, büyü meraklısı cadı kaltak değil mi?"

"Kanlı canlı. Kenzie burada mı?" Arkasından ortak yaşam alanına bakıyorum.

Burası Kenzie'nin geçen hafta özenle seçtiği ve bugün eşleşebileceğine dair umutlu heyecanıyla rezerve ettiği beş kişilik daire. Birkaç gün önce büyük turu attırmak için beni buraya sürükledi. Oturma odasına erotik resimlerini asma tavsiyeme uymuş. Yeni alınan bir kanepenin yanına yığılmış bir sürü kutu, diğerlerinin taşındığının bir başka kanıtı.

"O meşgul," diye tersliyor Luka.

Ana yatak odasının kapalı kapısının arkasından hafif bir zevk iniltisi duyuyorum. En azından Kenzie beşlinin geri kalanıyla gayet iyi anlaşıyor. Tekrar Luka'ya baktığımda, sırtımda zar zor tutuyorum.

"Görünüşe göre sen tanışma faslının dışında kalmışsın. Dur tahmin edeyim. Performans kaygısı mı?"

Tısladı ve dışarı çıkıp yüzüme baktı, kapıyı arkasından çarptı ve ters ters baktı. Eğer düzgün bir kişiliği olsaydı, fena halde yakışıklı olurdu. Pisliğin teki olması çok kötü.

"İşte bu kadar. Kaldır şu lanet büyüü."

"Kenzie söyleyene kadar olmaz. Onu birden fazla kez ağlatarak uyutmanın kefaretinin ne zaman ödeyeceğine o karar verecek."

Luka yüzünü buruşturuyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Bak... Anlıyorum. Ona karşı hıyarlık ettim, tamam mı? Dikkatimi çok fazla çekti ve ben de aşırı tepki verdim. Hiçbir zaman beyaz atlı prens olduğumu iddia etmedim. Sadece o çok... *Kenzie* olabiliyor ve ben bununla uğraşmak istemedim. Onun yanında hissettiklerimle *nasıl* başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha kolay olur diye düşündüm-"

"Psikiyatristine benziyor muyum?" Sözünü kesiyorum.

Luka ilgilenmediğim daha fazla şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra arkama bakıyor, burnu alevleniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, ama biz

bu koridorda yalnız.

"Koridorda başka birini gördüğümü sandım. Bir gölge olmalı," diye mırıldanıyor açıklama olarak.

Sonra hassas vampir kulakları apartmana giren güzel şeylerden daha fazlasını algılamış olmalı ki inliyor ve çaresizce arkasına bakıyor. Kenzie'ye nasıl davrandığı için ne kadar aptal olduğunu duyması hastalıklı bir şekilde tatmin edicidir.

"Tamam. Bak. Bak, adın neydi senin?" diye homurdanarak bana döndü.

"Hex-mutlu cadı kaltak kulağa hoş geliyor. Neden değiştireyim ki?"

Luka dişlerini sıkıyor. "Ben sabırlı bir tip değilim. Minerva falan, değil mi? Dinle Minerva, bu büyüü hemen şimdi kaldıracaksın çünkü-"

"Onunla eşleştiğin için bir kadına sahip olmaya hakkın olduğunu düşündüğün için mi?" Sözünü kestim, sesim keskinleşti. "Ya da belki gerçekten kötü hissediyorsun ama kişiliğin yeterli olmadığı için onu kazanmana yardım etmesi için aletine ihtiyacın var. Her iki durumda da umurumda değil, o yüzden bırak. Kenzie bana söyleyene kadar gevşek sik hex'ini çıkarmayacağım. Ona yalvar, bana değil."

Luka sonunda öfkesini kaybediyor ve hırlıyor, dişleri uzuyor. İçgüdüsel olarak, Kenzie'nin yeni eşini bıçaklamamdan hoşlanacağından emin olmasam da, elim en sevdiğim bıçaklardan birinin beklediği gizli ceplerimden birine kayıyor. Nefsi müdafaa ise belki anlayışla karşılar.

Ama tam ileri adım attığı anda hava dalgalanıyor ve ben büyük bir çatırtı duyarken aramızda biri beliriyor.

Luka çılgılık atıyor ve Kabus Prensi'nden geri çekiliyor. O da hemen arkasını dönüyor ve az önce vampirin ağzından çıkardığı parıldayan, kanlı dişini bana uzatıyor.

"Siktiğimin piçi!" Luka peltek peltek konuşuyor, tökezleyerek daireye geri dönüyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Crypt'in elindeki dişi inceliyor, keskin ucunda biriken kan ve zehir kalıntılarını izliyorum. Sonunda Crypt kara kaşlarını çatıyor. Ölümcül, boğucu bir rüya gibi görünüyor, ağzının bir köşesi çarpık bir sırtıyla yukarı kalkıyor.

"İstemiyor musun, sevgilim?" Sesi hafif aksanlı, törpüye yakın ama bir şekilde daha sıcak.

O vampirin dişini istiyor muyum? Evet. Luka'nın bir dişi sorunsuzca yenileyeceğini biliyorum çünkü sifonlar neredeyse bir vampirin hızında yenilenebiliyor.

şekil değiştiren. Yine de, beni kolyede onun dişiyle dolaşırken görse yüz ifadesinin paha biçilemez olacağına eminim.

Ama bunu kabul etmek, Crypt'in beni takip etmesini onayladığımı düşünmesine neden olur, oysa onunla ya da diğerleriyle yolumun bir daha kesişmesini istemediğimi söylediğimi çok net hatırlıyorum.

"Pas."

"Hmm. Sana dişlerini göstermeye cüret ettiği için daha fazla cezalandırılmalı. Belki daha sonra geri kafalı bir diş perisi gibi yastığının altına koyarım. Muhtemelen birkaç hafta kabus görmesine neden olur. Hoşuna gider mi?"

Hem de çok. Teklifi cazip ama bunu bilemez.

Anlamasını ve uzaklaşmasını bekleyerek baktığımda, Crypt dişini diline götürüyor ve ucundaki zehri yalıyor, tüm bu süre boyunca benimle göz temasını sürdürüyor. Ya anlamadığım garip bir sifon esnekliği ya da benden bir tepki almaya çalışıyor.

Boynumu sıcak hissetsem de yüzümü nötr tutuyorum. "Öğle yemeğine geç kaldım. Everbound'dan ayrılırken iyi yolculuklar."

Ben uzaklaşıyorum, ama o yanımda yürüyor, Luka'nın dişini cebine sokuyor ve sanki beş yıl önce ayrıldığından beri okulun değiştiği tüm küçük yolları katalogluyormuş gibi çevremizi inceliyor.

"Ben kalıyorum."

"O zaman burada başka bir bakıcı bulma konusunda iyi şanslar." "Pas" diyor, sinsî bir sırıtişla beni taklit ederek.

Bunun üzerine duraksadım ve ona baktım. İyi ifade ettiğimi sanıyordum ama belki de daha önce beni anlamamıştı.

"Eşleşmeyi reddettim, Crypt DeLune. Beşli grupta birlikte değiliz. Asla da olmayacağız."

"Sevgilim, sen hiç yukarı doğru düşen bir yağmur damlası gördün mü?"

Ona etkilenmemiş bir bakış daha attım. "Eğer yağmurun düşüş yönü kadar kaçınılmaz olduğumuzu ima ediyorsan, hayal kırıklığına uğramaya hazır ol."

"Seninle ilgili hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Hiç beklenmedik birisin."

Acele edip daha önce geldiği yere geri dönebilir mi? "Tüm sifonların açık bir izin olmadan içinde yaşanılan bir konutun eşiğinden geçemediği doğru mu? Sadece vampirler değil mi?" Kontrol ediyorum.

"Arafta olmadığımız sürece, evet."

Doğru ya. Çok güçlü inkübilerin bu varoluş düzeyi ile bu gerçeklikle örtüşen görünmeyen rüya düzlemi arasında serbestçe geçiş yapabildiğini unutmuşum. Bu

daha önce çıktığı yer olmalı.

Kâbus Prens'in görünmezken odamda dolaşmasına ya da daha kötüsü geceleri rüyalarımın girmesine izin veremem. Bu da onu kovmak için bir rüya kapını bulmam gerektiği anlamına geliyor. Belki üniversite mağazasında vardır.

Topuklarımın üzerinde dönerek ters yönde yürüyorum. Crypt bana kolayca ayak uyduruyor ve meraklı bir bakış atıyor.

"Öğle yemeği konusunda fikrini mi değiştirdin?" Onu görmezden geliyorum.

Sırıttıyor ve keskin köpek dişlerini görüyorum - vampir dişleri kadar keskin değil ama bir insanınkinden daha keskin. Bu, onun da canavar soyundan geldiğini görsel olarak hatırlatıyor.

"İstersen sana yemek getireyim. Bana ne sevdiğini söyle. Ne olursa olsun, sana getiririm."

"Hayır. Git yemeğini yalnız ye."

"Eminim biliyorsundur, benim türüm ölümlülerin yiyeceklerinden gerçek anlamda beslenmez. Ben rüyalarla beslenirim. Seninkilerin tadını merak ediyorum."

Muhtemelen bok gibi.

Koridorda başka bir grup öğrencinin yanından geçiyoruz ve içlerinden biri "Maven!" diye seslenince geriliyorum. Beşliniz için tebrikler!"

"Evet, çok şanslısın," diye homurdanıyor başka bir öğrenci, ses tonu benim tanınmış eşleşmelerimle eşleştirilmemin çok çirkin bir şey olduğunu ima ediyor.

Benimle daha fazla konuşmadan salondan ayrılıyorlar ama bu daha sonra benim hakkımda konuşmayacakları anlamına gelmiyor. Tam bir baş belası. Genelde kimse bana bakmadan her yere gidebilirim ama eminim ki birçok öğrenci eşleşmelerimi göz önünde bulundurarak ismimi dedikodu değirmenine ekleyecektir. Eşleşmelerim başka bir kaleci için başvurduktan sonra bana olan ilgilerini kaybetmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Umarım o zamana kadar çoktan gitmiş olurum.

Crypt, "Yabancıların ilgisinden hoşlanmıyorsun," diye tahmin yürütüyor. Ben.

Ne isterse tahmin edebilir. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ayrıca, onu yeterince uzun süre tanımazsam ilgisini kaybedeceğinden ve peşime takılmayı b ı r a k a c a ğ ı n d a n eminim.

Everbound'daki yürüyüşüme devam ederken bir köşeyi dönüyorum ve neredeyse Baelfire'a çarpıyordum.

Lanet olsun. Bu adamlar kötü bir isilik gibiler.

Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama eli omzumu buluyor ve beni yakın tutmak için hafifçe kavlıyor. Gömleğimin tamponuna rağmen temas göğsümü daraltıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Temastan hızla kaçıyorum ama Bael bunu fark etmiyor çünkü Crypt'e ters ters bakmakla meşgul.

"Bu DeLune seni rahatsız mı ediyor Mavie?"

Mavie mi? "Ew. Bana öyle deme."

"Peki ya... Spooky Boo? Ya da sadece Boo, çünkü sen benim Boo'msun."

Gözlerimi deviriyorum. "İkiniz de beni rahatsız ediyorsunuz. İkinizi de görmek istemiyorum."

"Nasıl istersen," diye mırıldanıyor Crypt bir serap gibi kaybolmadan önce. Limbo'ya geri dönmüş, oradan izliyor ve dinliyor olmalı.

Bael'in yaldızlı bakışları bana düşüyor ve hemen ısınıyor. "Sonunda yalnızım, aşağı yukarı. Birlikte bir şeyler atıştırmak ister misin? Açlıktan ölüyorum. Yemek tamamen isteğe bağlı," diye ekliyor imalı bir göz kırpmayla.

Ona dik dik bakıyorum. Mesajı alması için ne kadar açık sözlü olmam gerekiyor? "Kaybol."

"Sadece sevimli ve ürkütücü küçük dostumun yemek yediğinden emin olmak istiyorum." Bu kelime midemde adını koyamadığım bir hissin birikmesine yol açıyor. *Eş*.

Kesinlikle olmaz. Ona bunu yapamam, *kimseye* yapamam.

Ben bu düşüncüyü kafamdan atamadan Silas Crane de köşeyi dönüyor ve bizi görünce yavaşlıyor. Dikkati bana kayıyor ve yemin ederim yüz ifadesi neredeyse... sahiplenici bir şeye dönüşüyor.

Ki bu delilik. Beni tanımıyor bile. Hiçbiri tanımıyor ama yine de buradalar. Yüzümü soğukkanlı tutuyorum ama sinirim omurgam boyunca diken diken oluyor. Görünüşe göre eşleşmelerimden hiçbiri daha önce söylediklerimi ciddiye almadı.

"Kabus Prensi'ni sihirli bir şekilde takip ediyordum. Bu beni buraya getirdi," diye açıklıyor Silas, sanki Crypt'in yakınlarda olduğundan şüpheleniyormuş gibi etrafımızdaki koridora bakarak. "Maven, senin için özel bir rüya kapanı yapacağım. Mahremiyeti hak ediyorsun ve inan bana, Crypt bu kelimenin anlamını bilmiyor."

Rüya kapanına ihtiyacım var mı? Evet. Kendi başıma işlevsel bir tane yapabilecek kadar güçlü bir büyücü müyüm? Şu anda değilim. Ama eşlerimden hiçbir şey kabul edemem, yoksa teslim olduğumu düşünürler.

"Bende zaten bir tane var," diye yumuşakça yalan söylüyorum ve kaçmak için etraflarından dolaşıyorum. Omzumun üzerinden sesleniyorum: "Şu andan itibaren beni yalnız bırakın. Zamanınızı başka bir bakıcı isteyerek harcamanız daha iyi."

Arkamdan sessizce tartıştıklarını duyuyorum, ta ki ben dönüp aceleyle başka bir merdivene çıkana kadar. Ama gerginlik beni terk etmiyor çünkü hala Crypt tarafından görünmeden takip edildiğimi biliyorum. Onun varlığı karanlık ve çekici bir şey. Hepsinin aşırı farkında olmasam tamamen gözden kaçırabileceğim kadar ince, tıpkı bir kez daha Crypt'in beni takip ettiğini görmezden gelmeyi seçtiğim gibi, görmezden gelmeyi seçiyorum.

Kampüs içindeki üniversite mağazalarından birine ulaşmam uzun sürmüyor. Küçük bir yer ve modern ürünlerle sadece mirasçıların ihtiyaç duyduğu şeylerin gülünç bir karışımını satıyor. Gazlı içecekler, enerji içecekleri ve hızlı bir düzeltmeye ihtiyaç duyan vampirler için kan torbaları ile dolu bir buzdolabı var. Şekil değiştirenler için ısı ve kızgınlık bastırıcılar, toz haline getirilmiş tek boynuzlu at boynuzu kavanozları ve diğer rastgele iksir malzemeleriyle dolu bir rafın yanında bir dizi oje ve kozmetik ürün sergileniyor.

İhtiyacım olan şeyi bulmak için birkaç reyona göz atarken, Crypt'in yakınlardaki varlığı nihayet ortadan kayboluyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Sonunda pes etmeye karar vermiş olmalı.

Kabus Prensi'ni uzak tutacak kadar güçlü olduğunu umduğum bir rüya kapanı satın almanın yanı sıra, yanan parmak uçlarım için başka bir iyileştirme büyüğü yapmak üzere birkaç temel malzeme alıyorum.

Tipik anlamda bir büyücü olarak pek yetenekli değilim. Küçük, pratik büyüler ve iksirler yapabilirim ama becerilerimin çoğunun günlük büyü ile ilgisi yok. Yine de üniversite şifacılarına gidemediğim için kendimi iyileştirmem gerekiyor.

Otuz dakika sonra yurt odama varıyorum ve kaşlarımı çatarak kapının önünde duruyorum. Kapının kolunda, tek kolyesi Luka'nın dişi olan narin bir ip zincir kolye asılı. Hemen yanında güzelce dokunmuş bir rüya kapanı var; tüyleri kana benzeyen bir şeyle koyu renge boyanmış ve narin ağa mühürler kazınmış. Belli ki yetenekli bir kan fae'sinin işi. Yerde ise en yakın insan kasabası olan Halfon'daki bir restorandan alınmış devasa bir Çin yemeği kutusu duruyor. Hala dumanı tütüyor.

Aman Tanrım. Reddedilmekle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar, değil mi?

A açıkça reddedilmeye tepki vermiyorlarsa, bu beşliden nasıl kurtulacağım? Kendi kendime homurdanarak istenmeyen hediyeleri aldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

O AKŞAM, parmak uçlarımı iyileştirmeyi bitirmiş, bitkilerimi suluyordum ki Kenzie heyecanlı bir çılgılık atarak yurt odama daldı. Sarılmak ister gibi kollarını uzatarak bana doğru koşuyor ama ben sulama kabını kaldırarak onu engelliyorum.

"Seni ıslatmak istemem."

"Doğru-özür dilerim, o kadar heyecanlıyım ki sarılmama kuralını unuttum." Kaşlarını oynatıyor ve mırıldanıyor, "Ama beni ıslatmak konusunda endişelenme. Ne demek istediğimi anladıysan *bütün gün* ıslandım."

"Güzel ima. Anladığım kadarıyla beşlinizi seviyorsunuz."

Kenzie kalbini tutuyor ve yatağıma düşüp tavana bakarak iç geçiriyor. "Vivienne dünyadaki en seksi küçük melek ve Dirk de yatakta neredeyse benim kadar vahşi. Ve ikisi de çok iyi! Bir gün harika bir beşli olacağız..."

Sözünü kesiyor ve gülümsemesi biraz azalıyor.

"O vampir bir pislik olmayı bıraktığında mı?" Sanırım.

"Bugün öyle davranmadı. Aslında bugün kibarca bize yer verdi. Herkesin daireye taşınmasına yardım etti ama ben yeşil ışık yakana kadar taşınmayacağını söyledi. Aramızda garip bir gerginlik var ve sürekli bir şeyler söylemek istediğini söyleyebiliyorum, ama her ne ise, korkup duruyor. Onunla eşleşmek konusunda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan bana daha önce nasıl davrandığını telafi etmek istiyor ama diğer yandan da... ben bazı şeyleri kolay kolay unutamam. Dar kafalı mı davranıyorum?"

"Hayır. Kendini koruyorsun."

"Yine de tanrılar bana iyi davranmayacak biriyle beni eşleştirmez," diye düşünüyor, oturduğu yerden kalkıp saçlarını örerken. "Belki de geçmişi bir kenara bırakıp ona gerçek bir şans vermeliyim. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter kızım. *Lütfen* senin meşhur, seksi, zengin, gülünç derecede üst düzey beşlinden bahsedebilir miyiz? Senin için çok heyecanlıyım! Bahse girerim tüm zamanların en üst düzey beşlilerinden birinde olacaksın!"

Başka tarafa bakıyorum. "Onlar benim beşlim değil."

"Ne demek istiyorsun? Bekle... May, neden hâlâ bu yurttasın?"

Arkadaşlarının yanına taşınmayacak mısın?"

"Onlar benim değil. Daha iyi bir bakıcı bulabilsinler diye onları geri çevirdim."

Kenzie bana o kadar uzun süre bakıyor ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Sonra başını eğdi. "Bekle. Neden onlar için yeterince iyi bir bakıcı olmadığını düşünüyorsun? Sen harikası. Ve eğer bu eşleşmeyi tanrılar yaptıysa, o zaman siz beşinizin birlikte olması gerektiğini biliyorsun. Kimse eşini reddetmez çünkü bu kaderdir."

Sanki tanrılar benim kaderimi önemsiyormuş gibi. Başımı sallıyorum ve bitkilerimi sulamaya geri dönüyorum.

"Güven bana. Onları reddetmek yapılacak en doğru şeydi."

Beni şaşırtarak, yüksek sesli kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürüyor. "Tanrım. O mirasları gerçekten *reddettin* mi? Keşke orada olsaydım da yüzlerindeki ifadeyi görseydim. Nasıl karşıladılar?"

Çöp kutusundaki Çin yemeklerine bakıyorum. Diş kolyesi çekmecelerimden birinde duruyor ve iki rüya kapanı da isteksizce yataktanemin eşiğine astım çünkü Silas'ın hediyesini ne kadar istemiyorsam, Crypt'in odama girmesini o kadar az istiyorum.

"Bunu atlatırlar," diye mırıldandım. Sonra aklıma bir fikir geliyor ve onunla yüzleşiyorum. "Kenzie. Sen benden çok daha fazla kişiyle çıktın."

Sırıttıyor. "Anlaştığımız gibi, evet."

"Buna kıyasla ben son derece deneyimsizim."

"Bu doğru, temelde bir keşişsin," diye kabul ediyor. "Bakire bir keşiş, bundan oldukça eminim. Alınma ama."

Hastalıklı bir gülümsemeyle savaşıyorum. "Alınmadım. Söyle bakalım. Geçmişte eski sevgililerin onları terk etmene neden olacak ne yaptı?"

Kenzie yavaşça derin bir nefes veriyor. "Aman Tanrım. Nereden başlasam ki? Dürüst olmak gerekirse, birini terk etmek için o kadar çok neden var ki. Sıkıcı, sinir bozucu, yapışkan, kaba... oh, ya da çok bakımlıysa. Bu çabuk eskiyor."

Sıkıcı, sinir bozucu, yapışkan, kaba.

Devam etmesini beklerken zihinsel notlar alıyorum.

Kenzie düşünürken burnunu kaşıyor. "Aldatmak açıkçası büyük bir anlaşma kırıcı. Hiç aldatılmadım, ama bana böyle ihanet etselerdi onları bir griffin boku gibi bıraktırdım. Bir keresinde bir erkek arkadaşım vardı.

Nabzı atan her şeyle flört ederdi, bu da sinir bozucuydu. Bunu beni kıskandırmak için yaptı ama akıl oyunları oynamadığını çabuk öğrendi."

Ayağa kalkışını, esnemesini ve bitkilerimin üzerinde gezinen büyülü ışık kürelerini incelemek için ilerleyişini izliyorum. Bana mahcup bir sırıtış fırlatıyor.

"Sadece bir kez terk edildim ve bunun da ceset sayımın ne kadar yüksek olduğunu fark etmedikleri için olduğunu söylediler. Sanırım gözlerini korkutmuşum."

"Güvensiz olmaları senin suçun değil."

O gülüyor ama ben kafamda zihinsel bir liste tutuyorum. Yazmayı ve sözde eşlerimi uzaklaştırmak için kullanmayı planladığım bir liste. Benden nefret etmelerini sağlayabilirsem beşliyi dağıtmak çok daha kolay olacak.

"İşe yaramayacak May."

Ne demek istediğini anlamak için Kenzie'ye bakıyorum. Bilerek gülümsüyor, hem eğlenmiş hem de sepatik görünüyor.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum ama beşlinin senden nefret etmesini sağlamaya çalışmak işe yaramayacak. Çok sevimlisin."

Sevimli mi? Ben mi? Neredeyse sesli gülecektim. Herkese çok iyi davranıyor, ama özellikle de bana.

"Benim hakkımda böyle düşünen tek kişi sensin," diye bilgi veriyorum. Onu.

Kenzie omuz silkiyor. "Sen duygularını saklamakta ustasın ve diyorsun ki mümkün olduğunca az, ama eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Gerçek seni tanıyorum. Ne kadar saklamaya çalışırsan çalış, adamlarının da gerçek seni görmesi uzun sürmeyecektir."

Oyunculuk yeteneklerimi hafife alıyor. Ne de olsa buradaki hiç kimse geçmişimi sorgulamadı.

Konuyu değiştirerek ona gerçeği anlatmaya karar veriyorum. "Daha önce Luka'ya rastladım. Sözde maçlarımdan birinde ağzından bir diş koptu."

Bana aval aval bakıyor. "Zavallı Luka'nın bugün bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasına şaşmamalı. Kahretsin, senin kibritlerin ortalıkta dolaşmıyor." Sonra kaşlarını tekrar oynattı. "Koruyucu gibi görünüyorlar."

"Daha çok kendini kandırmış gibi. Uzun sürmeyecek. Luka'nın dişi çekmecemde, eğer onun önünde gösteriş yapmak istersen."

Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Bunu istemiyorum. Bana kötü davrandığını biliyorum ama ne kadar garip gelse de... Ondan nefret etmiyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum ama onu incitmek istemiyorum. Belki o ve ben eninde sonunda arkadaş olabiliriz."

Dediğim gibi, herkese karşı çok iyi davranıyor.

Ona karşı fazla bağışlayıcı olduğunu söyleyemeden, göğsümdeki keskin, ani bir acı nefesimi kesiyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Yatağımın direklerinden birini sıkıca kavıyorum, ama bunun dışında dışarıdan gelebilecek her türlü acı belirtisini dikkatle kontrol ediyorum.

Tanrım, her zamankinden daha çok acıyor.

"Çok geç olmadan yarınki ders için bir iksir üzerinde çalışmam gerekiyor," diye yalan söylüyorum çabucak, sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Sana sonra yetişirim."

"Pekâlâ. Ama beşlinizi püskürtme girişimleriniz hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bunu izlemenin çok eğlenceli olacağına eminim." Kenzie iyi geceler dileyip odadan çıkmadan önce alay ediyor.

Kapı arkasından kapandığı anda dizlerimin üzerine çöküp göğsümü tutuyorum. Artık onunla savaşmadığıma göre, acı gövdemden dışarı doğru fırlıyor -neredeyse vücudumun merkezi bir iğnenin deliğinden emiliyormuş gibi.

Deneyimlerimden biliyorum ki, süreci hızlandırmazsam, mesaj gelene kadar saatlerce acı çekebilirim. Bu yüzden, beklemek yerine, dolabıma doğru ilerliyorum ve sakladığım koyu renkli sıvı şişelerinden birini çıkarıyorum.

Kapağını açarak iğrenç karışımı hızlıca mideye indiriyor ve tadından dolayı öğürüyorum. Yere yığıldığımda her şey kararmadan önce tanıdık bir yanma sistemimi dolduruyor. Sonra, soğuktan başka bir şey hissetmiyorum.

Telum.

Bu kelime zihnimde bir sürü görüntüyle birlikte yankılanıyor, hepsi birbiri ardına. Asılı kemiklerle süslenmiş bükülmüş ağaçlar. Cesetlerin üzerinden kayan gölgeler. Kar yağarken gece ve gündüz arasında on dört kez gidip gelen bir gökyüzü.

Ama son görüntüler aklıma kazınanlar.

Lillian'a işkence ediliyor. Kan ve vahşet dolu bir odada, karanlık gülümsemelerle çevrili, yavaşça parçalara ayrılırken çığlık atıyor. Diğerlerinin çığlıkları.

Telum.

Son yankı da ani ve şiddetli bir şokla uyandığımda sönüyor. Nefesim kesiliyor ve göğsümü tırmalayarak acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Odamda yerde yatıyorum, soğuk yavaş yavaş uzuvlarımdan kaybolurken başım çarpıyor. İhtiğim şişe yanımda, yerde paramparça duruyor.

Yüzümü buruşturarak kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ama vücudum ıslak çimentodan yapılmış gibi hissediyorum. Bunun yerine tekrar uzanıyorum ve kaşlarımı çatarak tavana bakıp düşünüyorum.

Kış gündönümüne on dört gün ve gece var. Bu görüntünün anlamı bu. İlk görevi bitirmek için gündönümüne kadar vaktim var.

Ve bunu dört aptal sürekli ensemdeyken yapamayacağım kesin.

Sözde *kaderli* eşleşmelerimi uzaklaştırmak için yenilenmiş bir kararlılıkla, kendimi hareket etmeye, masama oturmaya zorluyorum ve bir kağıt ve kalem çıkarıyorum. Bir oyun planı yazıyorum - *Benden Nefret Etmelerini* Sağlama listem.

Bittiğinde, memnuniyetle başımı sallamadan önce tekrar okudum. Yarın, reddedilen eşleşmelerimden herhangi biri bana yaklaşırsa, listedeki ilk taktiğı kullanacağım:

Onları gözyaşlarına boğdu.

SILAS

GÜNEŞ DOĞMADAN ÖNCE, beşlime ayrılan daireye varıyorum. Dün gece burada uyuyan tek kişi Baelfire'dı çünkü Everett Seeking'den sonra hiçbir yerde bulunamamıştı ve Crypt de muhtemelen bütün gece dışarıda rüyalar görmüştü.

Ben de eski özel yatakhane odamda kaldım. Mezuniyette lanetlerimiz bozulana kadar beşli grubumla birlikte geceleme gibi bir planım yok. Aksi takdirde lanetim diğerlerinin yanında bir an bile dinlenmeme izin vermeyecek.

Elimi, sadece beşli üyelerim için açılmasını söylediğim daire kapısına dayıyorum. Kapı açıldığında, geniş girişin solundaki büyük mutfak alanında Bael'in derisini yüzüp temizlediği geyiğe kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Çok hoş."

"Lütfen," diye h o m u r d a n ı y o r . "Sanki kan seni hiç rahatsız etmemiş gibi. Eğer bir damardan ya da başka bir şeyden yudumlamak istersen kanı boşaltmayı henüz bitirmedim."

Kan fae'lerinin sadece büyüleri varlıkların kanıyla beslendiğini bilmem kaçınıcı kez açıklama zahmetine girmiyorum. Vampirlerle olan benzerliklerimiz göz önüne alındığında, benim türümün Arcana Evi'nde mi kalması gerektiği yoksa Özlem Evi'ne mi daha uygun olduğumuz uzun zamandır tartışılıyor. Ancak diğer sifonların aksine, beslenmek için kana *ihtiyacımız* yok. Sadece büyümüzü güçlendirir.

Geyik kanı işe yaramaz. Biliyorum çünkü denedim.

"Erken kalkmışsın."

Omuz silkiyor ve daha fazla bağırsak çıkarmak için ölü hayvanın leğen kemiğini kırıyor. "Erken kalkmak istedim."

Bazen, benim gibi fae'ler yalan söyleyemediği için başkalarının yalan söyleme yeteneğine imreniyorum. Ve Baelfire'ın yalan söylediğini biliyorum. Sabah erkenden ava çıkması muhtemelen lanetiyle ilgiliydi.

Onun lanetinin detaylarını bilen birkaç kişiden biriyim.

Drakonik vahŖi gömleksiz, sadece koyu renk pantolon giyiyor. Geri kalanı kan, kir,   l   yapraklar ve tanrı bilir baŖka nelere bulanmıŖ. En azından daireyi temiz tutmuŖ, dağınıklığını mutfakta bırakmıŖ.

"Maven gelmeden önce bunu temizle."

Gözleri bana dönüyor ve yüzünü aydınlatan umutlu heyecan neredeyse çocuksu. "Geliyor mu? Ne zaman?"

"Onu ikna edeceğim."

Çünkü bakıcımın d  n ona ait olduğunu belirlediğim küçük yurt odasında kalması fikri beni rahatsız ediyor. Yeterince güvenli değil. Koruyucular sorumlu kiŖiler olarak kabul edilirler, ama aynı zamanda beŖlileri tarafından da Ŗiddetle korunurlar, çünkü tabiri caizse kilit taŖıdırlar - grubun çekirdeği, onlar olmadan beŖli bozulur ve lanetler geri döner. Bu da bakıcıları, g     sıralamasında yükselmeyi uman diğer miraslar için bir hedef haline getiriyor. Her ne kadar öldürmeme yasağı, beŖlilerin birlikte antrenman yapacağı gelecek döneme kadar resmi olarak kalkmayacak olsa da, Maven hala tehlikede - özellikle de grubumuzun geri kalanının ne kadar üst sıralarda olduğu d  Ŗ  n  ld  đ  nde.

Bu daire, bakıcımın tehlikede olmadığına dair bana güvence verecek her türlü koruyucu büyüyle kaplandı ve rahat etmesi için ihtiyaç duyabileceği neredeyse her Ŗeyle dolu. Bu yüzden bir an önce taŖınmasını sağlayacağım.

Baelfire homurdanıyor ve avını temizlemeye geri dönüyor. "Bugün Maven'la okulu asacağım. Onu   ğle yemeği için Halfon'a götüreceğim ve istediği her Ŗeyi yapacağım. EŖim önce beni kabul edecek ve onu birkaç gün yatakta Ŗımarttıktan sonra teklif ettiğin bahsi tahsil edeceğim. Eğer Everett o zamana kadar bahse katılmazsa, ödemek için baŖını ağrıta  k bir Ŗey talep edeceğimden emin olabilirsin."

Ukala pi  .

Bu bahsi hafife almadım. Elbette bakıcımızla ilerleme kaydetmemiz için bu çok önemli ama Baelfire'ın ejderha pullarından birkaçına da ihtiyacım var. Onları deneysel b  y  lerde ve iksirlerde kullanmak istediğimi yıllardır biliyor.

Bilmediği Ŗey ise onları *neden* istediğim. Pek çok b  y  n  n gerektirdiği nadir bir malzeme oldukları kesin ama onun pulları için aklımda iki özel amaç var.

Birincisi, g  venmediğim kimseye tek kelime etmeye cesaret edemem. Ve ben sadece kendime güvenirim.

Ama ikinci amacım, ejderhaya söyleyemem, yoksa gittiğimi düşünür.

Yumuşak.

Baelfire'in masayı bölümlere ayırırken yanlışlıkla masayı itmesini izliyorum. Geyik. Gözlerim seğiriyor. Bu, leşin kokusuyla, bıçağın ette yumuşak kayışıyla, soğuk bir şafağın loş ışığıyla ve omurgamın üzerinde soğuk yağ gibi kayan o tanıdık ürpertici hisle birleşti...

O bıçağın sırtına saplanması ne kadar kolay olurdu, babamınkine benzer bir ses kafamın içinde fisıldıyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve içgüdüsel olarak elim kanayan kristalimin olduğu cebime doğru gidiyor. Göz açıp kapayınca kadar güçlü bir büyü yapmam gerekirse diye onu hep orada taşıyım. Kulaklarımdaki hafif çınlamaya o kadar alışmışım ki Baelfire'in dikkatimi çekmeye çalıştığını ancak adımı ikinci kez söyledikten sonra fark ediyorum.

Çınlama kayboluyor. Gözlerim ona kayıyor ve yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama bıçağı hemen yere bırakıp geri çekiliyor ve kanlı ellerini pantolonuna siliyor.

"Hoşumuza gitse de gitmese de artık bir beşliyiz. Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Beni öldürmeyeceğini kastediyor.

Lanetimin beni nasıl etkilediğini sadece Baelfire biliyor ve bu da ağzımda acı bir tat bırakıyor. Çoğu insan bunun ciddiyetini anlayamaz ama o anlıyor çünkü bazı yönlerden lanetlerimiz birbirine benziyor.

Ama anlıyor olması ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor.

Sana ihanet edecek. Maven'ı da sana karşı kışkırtacak.

Kafamdaki diğer sesler de aynı fikirde. *Eğer ona önce sen ulaşmazsan, seni paramparça eder.*

Derimin içinde termitler gibi sürünen kuşkuları kovmak için başımı sallıyorum.

Baelfire çenesini kaşıyarak beni inceliyor. "Bir daha düşündüm de, belki de sana biraz merhamet göstermeli ve önce Maven'ı kazanmana izin vermeliyim. Belki onun etrafında olmak seni daha az... bilirsin işte."

Nevrotik. Perili. İnanılmaz derecede paranoyak.

Lanetim beni yavaş yavaş çıldırtıyor ve tanımadığım insanlardan kötü niyetler beklememe neden oluyor. Her şeye kuşku dolu gözlüklerle bakıyorum. Sanki sinirlerim her zaman her şeye bağlıymış gibi.

Başkalarının bana zarar vermeye çalışabileceği en küçük yolu bile. Bazı günler bu beni zayıflatıyor.

Baelfire haklı olabilir. Belki de Maven kafamdaki sırttan bıçaklayan şeytanları yatıştırır.

Bunu öğreneceğim. Maven benim Evimde olmasına rağmen, Arayış'a kadar onun varlığını hiç fark etmemiştim ve bundan büyük pişmanlık duyuyorum. Bu da ondan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor. O benim için bir soru işareti ve onun hakkındaki en küçük ayrıntıyı bile öğrenmek niyetindeyim.

Sevdiklerini. Nefretlerini. Ne kadar güçlü olduğunu. Dördümüze ne kadar iyi liderlik edebilecek.

"İşin bittiğinde temizle," diye mırıldanıyorum ve Baelfire'ı dairede yalnız bırakıyorum.

Maven'ın yatakhanesine giderken Everbound'u yarlamıştım ki geçici müdür koridorda beni fark edip yaklaşıyor ve adımı sesleniyor. Tenime yapışıp kalan şüpheleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Herkese daha karanlık bir ışık tutuyor ve Bay Gibbons'a her zamankinden daha fazla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kahverengi burunlu, sürekli beni kontrol eden, ayrıcalıklı muameleyle beni etkilemeyi bekleyen biri. Ailemin çoğunun ölümünden sonra Garnet Büyücüsü'nün چراğı olduğumu herkes bilir. Gizemli bir şekilde zengin olan Garnet Büyücüsü Everbound'a yüklü miktarda bağış yaptığından, Bay Gibbons beni yakınlık göstereceği bir nakit ineği olarak görüyor olmalı.

Ayrıcalıklı muameleyi takdir edeceğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

"Bay Crane," diyor gülümseyerek, önümde durarak. "Sizi sık sık şafak sökerken, derslerden çok önce dışarıda görüyorum. Gerçekten takdire şayan bir nitelik. Keşke diğer mirasçıların çoğu da sizin gibi olsaydı."

"Benim gibi olsalardı, bir hafta içinde hepimiz birbirimizi öldürürdük."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüp geçmeye çalışıyor. Şaka bile olsa yalan söyleyemeyeceğim gerçeğini boş verin.

"Ne kadar da espri anlayışınız var. Canavarların soyundan geliyor olabiliriz ama biraz edepliyizdir. Öldürmekle ilgili kuralları biliyorsun. Elbette yine de zayıfların ayıklanmasına izin vermeliyiz ama Everbound'da işler hep böyle yürümüştür. Mirasların yolu budur."

Rahatsızlık içimi sızlatıyor. O gevezelik ettikçe, Maven'ı kahvaltıya davet etmek için sahip olduğum zaman aralığı da kısalıyor. "Bu tartışmanın bir anlamı var mı Bay Gibbons?"

"Gerçekten de, sizin ve oldukça etkileyici beşlinizin önümüzdeki dönem hangi konuya ağırlık vereceğinizi öğrenmek istedim. Herkes ne seçeceğinizi merak ediyor ve ben de sınıflarda ilk seçimi sizin yapacağınızdan emin olmak istiyorum."

Ah. Bana ileride nasıl *daha* da ayrıcalıklı davranacağını bilmek istiyor. Bunu tahmin etmeliydim.

İlk Yerleştirmeye kadar, öğrenciler eşleşmelerini tanıdıkça bu dönemdeki normal derslerine devam edecekler. Ancak önümüzdeki dönemden itibaren yeni beşliler, grupları tamamlanmış olsun ya da olmasın birlikte çalışacak ve antrenman yapacak. Bireysel sıralamalarımız beşli sıralamalara dönüşecek ve en güçlü olanı belirlemek için kıyasıya bir rekabet yaşanacak. Mezun olduktan sonra, bu sıralamalar aktif savaş için atanacağımız yere taşınır.

Mirasçıların çoğu, Kuzey Amerika'nın doğu sınırı ve Güney Amerika'nın büyük bir kısmı boyunca uzanan geniş bir sınır olan Divide'ı korumak ve devriye gezmekle görevlendirilir. Burası, ölümlüler alemine daha fazla yayılmaması için mirasçıların çabalarıyla dondurulan Nether'in uzak tutulduğu yerdir. Kaçan her şeyi avlamaktan biz sorumluyuz.

Ama tüm beşliler orada görev yapmaz. Görevlerimizi Ölümsüz Beşli'den alıyoruz, o da bizi özel güvenlik pozisyonlarına, miras hükümetinin içindeki rollere, tanrıların tapınaklarını korumaya gönderebiliyor, hatta mirasçıların yüksek sosyetesinde yaşamamıza izin verebiliyor-şımarık, şımartılmış, ellerini nadiren gerçek işlerle kirleten bir grup.

Everett'in ailesi son kategoriye giriyor. Bu yüzden Maven'a güvenli ve korumalı bir hayat verebileceği konusunda övünüyordu. Bu fikir umurunda değil. Bakıcımın tehlikeden uzak olmasını tercih ederim. Özellikle de burada, Everbound'da rekabetçi bir şekilde derecelendirilmediğinden emin olduğum için, muhtemelen büyü konusunda yetenekli değildir.

"Peki, sen ve eşleşmelerin hangi vurguya yöneliyorsunuz?" Gibbons düşüncelerimi yarıda keserek soruyor. "Savunma ve dövüş mü? Kutsal muhafızlık mı? Gizli operasyonlar mı? Ya da belki yönetim veya insan ilişkileri gibi daha az yaygın bir vurgu? İnsanlar ve türümüz arasındaki ilişkinin son yirmi yıldır dibe vurmuş olmasından dolayı daha değerli beşlilere ihtiyacımız var. Onlar çok alıngan, güvensiz yaratıklar - yani bakıcınızın ailesi alınmasın tabii ki."

Bu dikkatimi çekti. "Maven bir insan ailesinden mi?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Neden, evet-bilmiyor muydun? Everbound'a sadece iki hafta önce yeni ortaya çıkmış bir atipik büyücü olarak geldi. Büyülü bir soydan gelmiyor. Büyünün bazen insanların içinde nasıl ortaya çıktığını bilirsiniz, hiçbir teşvik olmadan, tamamen tanrıların iradesiyle. Şimdiye kadar bunu sana söylemiştir diye düşünmüştüm... ama sonra, ağzı sıkı küçük bir şey."

Bu yeni bilgiyi değerlendirdim. Atipik büyücüler Miras Laneti'nden etkilenmiyorlar, bu yüzden beşlilerini bulup sonunda kendilerini tamamlanmış hissetmek ve lanetlerini kırmak için geri kalanımız gibi yakıcı bir arzu duymuyorlar. Maven bu yüzden mi bizi reddetmekten bahsetti? Kalbini dört canavar torununa bağlama fikrini korkunç mu buluyor?

Bu benim sorularıma yenilerini ekliyor ve Gibbons'a saygı duyuyorum. Belki de yalakalığı o kadar da sorunlu değildir.

"Bana Maven'ın ailesinden biraz daha bahset."

Beyaz sakalını gergin bir şekilde sıvazlıyor. "Şey, şimdi... konu ailesine gelince, korkarım tek bildiğim o daha çocukken vefat ettikleri. Konuşabileceği hiçbir acil durum bağlantısı yok."

O da benim gibi bir yetim.

Daha fazla havadan sudan konuşmaya gerek duymadan, geçici müdürün yanından ayrılıp onun yatakhaneğine gidiyorum. Dersler başlamadan önce onunla konuşma fırsatını kaçırmak istemiyorum.

Nihayet yatakhaneşinin bulunduğı koridora vardığımda Maven odasından çıkmak üzereydi. Sanki onu incelemiyormuşum gibi yanından geçip gitmeden önce bana umursamaz bir bakış atıyor.

Kendimi zor tutuyorum. Kendine özgü bir güzelliğı var; incelikli ama karmaşık. Bugün siyah saçlarını tek omzunun üzerinden örmüş. Üzerinde yine kendisine birkaç beden büyük gelen kötü giysiler var ve dün giydiğı deri eldivenlerin aynısını giydiğini fark ediyorum.

İlginç. Mikrop fobisi mi var?

Hemen ona yetişiyorum. "Rüya kapalı işe yaramıştır umarım."

Cevap yok.

"Biri sana bir kolye bırakmış. Bizden biri miydi, yoksa senin piyasada olduğunu düşünerek fena halde yanılan bir yabancından mı?"

Beşlimizin dışında birinin Maven'ın etrafını koklaması, zamanını alması, bakıcıma göz dikmesi fikri bile çenemi sıkıyor.

"Ben hiç piyasada olmadım," diye cevap veriyor.

Tonozlu taş koridorlarda yürürken konuyu kapatıyorum. "Sana kahvaltı ısmarlayacağım."

"Aç değilim."

"Öğle yemeği o zaman. Daha sonra derslerin arasında." "Hayır."

İnatla bana bakmıyor. Zamanımın çoğunu beni rahat bırakmayan insanlardan kaçarak geçirdiğim için birinin ilgisini çekmeye çalışmaya alışkın değilim. Ayrıca, kısa süreli cinsel rahatlama durumları dışında, yıllar boyunca kadınlara karşı güçlü bir ilgi duymadım. Sonuçta, biriyle yakın bir ilişki kurmak, size ihanet edebilecekleri daha fazla yolun kapısını açıyor.

Paranoya kötü bir yatak arkadaşıdır.

Ama beni görmezden gelmeye bu kadar kararlıysa, ben de onun kararlılığını test edebilirim. "Ailen nasıl öldü?"

Maven yavaşlayarak yüzüme baktı, ifadesi okunamıyordu. Everbound'un devasa bir seraya ev sahipliği yapan en büyük avlusuna yakınız. Güneş ışığının ve toprağın kokusunu buradan alabiliyorum.

"Yavaşça ve acı çekerek, ya da bana öyle söylendi. Seninki nasıl öldü?"

Gözünü bile kırpmıyor ama sesinde bir gerginlik var. Sempatı istemiyor ve göğsümde bir şey hafifçe eriyor. Onun bu yanını anlıyorum. Sempatiden nefret ederim ve özellikle de ailemin ölümü için teklif edilmesinden nefret ederim.

"Çoğu birbirini öldürdü," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ailem de dahil."

Gözümün önünde. Ben on üç yaşımdayken.

Boş seraya girmek için dönmeden önce Maven'ın gözlerinde belli belirsiz bir titreşim, hatta belki de empati var. Daha fazla ilerleme kaydetmeye kararlı bir şekilde onu takip ediyorum.

"Her zaman sabah ilk iş seraya mı gelirsin?" "Ben bir botanik meraklıyım."

Onu inceliyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, neden onu serada daha sık görmedim? Bir köşede gelişen bitkilerden oluşan bir alanım olduğu için sık sık buradayım. Doğaya olan yakınlığım, ailemden bana kalan güzel anılarla hatırladığım tek şey.

Maven da aynı şekilde mi?

Yakındaki beyaz yapraklı bir çiçek kümesini işaret ediyorum. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Ne olduğunu zaten biliyorum ama bilmiyormuş gibi davranmak düpedüz yalan sayılmaz.

Onu test ediyorum.

Konuştığında sesi düz ve monoton. "Ölüm kaması. Melanthiaceae ailesinin bir parçası olan çayır ölüm kaması olarak da bilinir. Yaprakları, soğanları ve çiçekleri zehirlidir, ancak bitki kurutulduğunda bu zehir çok daha güçlüdür. Küçük miktarlarda tüketmek genellikle ölümcül değildir, ancak ciddi hastalıklara neden olabilir."

Sonra gözleri bana kayıyor ve hiç etkilenmemiş görünüyor. "Eğitimsiz bir göz için yabani sarımsak çiçeklerine oldukça benziyor. Eminim test ettiğiniz cevap buydu."

Etkileyici... ve anlayışlı.

Merakla başka bir bitkiyi gösterdim. Maven sadece bitkiyi tanımlamakla kalmıyor, aynı zamanda onunla ilgili bir dizi gerçeği ve yaygın olarak kullanıldığı iksirleri de biliyor. Ben sormadan bir başkasına geçiyor, bir başkasına... ve bir başkasına. Sesi ölçülü bir tizliğe sahip. Çoğu insan bunu kuru ve ilgisiz bulur. Hatta inanılmaz derecede sıkıcı.

Ama ben büyülendim.

Maven'ın zekası, hesaplı hareketleri, hatta çiçek açmış bir kafesin altında yürürken sabah ışığının teninde dans edişi bile. Her zaman çok sessiz olduğu varsayılan biri için, bir noktaya kadar konuşkan.

O bakmadığında, dikkatimi vücudunu tamamen gizleyen rüküş kıyafetlerin üzerinde gezdirirken buluyorum, içimde bir merak oluşuyor. Açıkçası, çıplak nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum, ama daha da önemlisi... neden böyle giyiniyor? Rahat etmek için mi, yoksa kendine güveni mi var?

Omzunun üzerinden bakıyor. "Seni sıkıyor olmalıyım."

Bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını yukarı kaldırıyor. Yüzümde yabancı bir ifade var. "Tam tersine. Devam et. Tüm sera hakkında yorum yapmanı dinlemek niyetindeyim."

Maven eldivenli elini usulca eğrelti otlarının üzerinde gezdirmek için arkasını dönüyor. Daha önce bitkileri hiç kıskanmamıştım ama dikkatim bir anda eldivenlerinden ayrılamıyor.

Çıplak ellerini üzerimde hissetmek istiyorum.

Her yerimde. "Anlıyorum. Bana hangi konuların seni sıkıldığını söyle."

"Çok az," diye itiraf ediyorum, kendimi bu tahrik edici düşünce zincirinden kurtarmak için mücadele ediyorum. "En sıkıcı konular hakkında bile bilgi sahibi olmak yararlı olabilir."

Hiç beklenmedik bir anda silah."

Maven ilk kez gerçek bir merakla beni incelemek için dönüyor. Ona bugüne kadar hiç olmadığım kadar yakın duruyorum ve bu yakınlıkta, koyu renk gözbebeklerinin gerçekten de koyu tonların gizemli bir karışımı olduğunu keşfediyorum - kahverengi, gri, koyu mavi, gölgeli yeşil.

Ve... gözlerini benden kaçırmıyor.

Çoğu insan benim tüm dikkatimi ve kan kırmızısı irislerimi çok yoğun bulur, ama o ürkmüyor ya da sessizliği küçük konuşmalarla doldurmaya çalışmıyor. O sabit. Değişmez. İnatçı.

Çok güzel.

"Yani seni gözyaşlarına boğma şansım yok," diye özetliyor.

"Beşliyi reddetmek istemenin nedeni bu mu? Sana olan ilgimizi kaybedeceğimizden mi korkuyorsun?"

Sesi hemen sertleşiyor. "Sadece reddetmek *istemiyorum*. Reddettim."

"Bir nedeni olmalı. İnsan kökenli olduğun ve beşli grupların sana tuhaf geldiği için mi? Yoksa sizi korkutan başka bir şey mi var? Belki de gözünüzü korkutuyoruzdur."

Maven homurdanıyor ve yakın mesafeye rağmen en ufak bir temas kurmadan yanımdan geçip gidiyor. Yine de nabzım atıyor ve ağzım kuruyor. Karanlık, hastalıklı derecede şehvetli bir düşünce yüzeye çıkıyor ve aniden Maven'ın kanındaki büyüün tadının nasıl olduğunu merak ettiğimde ağzım sulanıyor.

Tadının neye benzediğini.

"Kimseye bir açıklama borcum yok. Git başka bir bakıcı bul, Silas Crane."

O seradan ayrılırken kıpırdamıyorum, ama burada durdukça daha çok içime işliyor.

Yalnız kaldığımız süre boyunca paranoyam sessizdi.

Ne beni öldürmeye çalıştığını düşündüm, ne gölgelere atladım, ne de sesler duydum.

"İlgi çekici," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ama bakıcımın yarısı kadar bile ilgi çekici değil. Bağa direnmek için bir nedeni olmalı. Bizden tam olarak ne sakladığını öğrenmeye niyetliyim.

TAM BİR FIYASKOYDU.

En çalışkan eşimi *bitki gerçekleriyle* sıkmaya çalıştığım için kendimi içten içe azarlayarak kalabalık bir koridordan günün ilk dersine doğru ilerliyorum. Mümkün olduğunca az öğrenciyi geçmeyi tercih ettiğim için bu yolu nadiren kullanırım, ancak Aramadan hemen sonra *bugün* bu yolu kullanmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu hemen fark ediyorum.

Artık herkes kim olduğumu biliyor.

Her hareketimi izleyen bakışlardan bu acı verici bir şekilde belli oluyor. Fısıldaşmaları duyabiliyorum ve hatta birkaç kişi el sallayıp merhaba demeye çalışıyor. Diğerleri beni ölçüp biçiyor. Onlara ters ters bakmak ya da farklı kelimeler kullanmak bir meydan okuma olarak görüleceğinden ve daha fazla miras-iktidar mücadelesi draması yaratacağından, kolay yolu seçmeye karar veriyorum ve yürürken ayaklarıma bakarak hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyorum.

Kış gündönümüne sadece birkaç hafta kaldı. O zamana kadar görevimi yerine getiremezsem, zaten Everbound'dan ayrılacağım.

Rünlere Giriş sınıfıma adım atarken, insanların beni yalnız bırakacağından emin olduğum arka taraftaki yerime ulaşmak için amfitiyatro tarzı oturma yerinin sağındaki taş basamakları tırmanıyorum. Ancak uzun sıraların ve bankların olduğu bölüme geldiğimde, beni bekleyen sinir bozucu derecede neşeli ejderha değiştiriciyi görünce duraksıyorum.

Baelfire'ın gülümsemesi göz kamaştırıcı. "İşte benim Boo'm." "Ben senin hiçbir şeyin değilim.

Benim yerimdesin."

Yüzünü işaret edip göz kırıyor. "Burada senin için daha iyi bir tane var." Siktiğimin ejderhası.

Ona sessizce bakıp duygularımı yüzüme yansıtmamaya özen gösterdiğimde, bankta bana yer açmak için hafifçe yana kayıyor.

"Daha önce hiç döküm dersine katılmadım ama o sevimli büyük kollarında neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kendi sınıfları olduğu için hayıflanmak istiyorum ama sınıfa yerleşen PDA'lı grupları fark edince -ki bunların çoğu Arcana Evi'nden değil- Kenzie'nin bir hafta önce eşleşmelerin genellikle Seeking'den sonraki iki hafta boyunca bakıcılarının sınıflarına gittiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Okul buna izin veriyor çünkü beşlilere çok önem veriyorlar.

Uygunsuz ama neyse. Uyum sağlayamazsam hiçbir şey değilim.

Profesör Crowley derse başlarken ondan olabildiğince uzakta, sıranın kenarına oturuyorum. Mirasçıların geri kalanı sessizleşiyor ama hâlâ mide bulandırıcı miktarda yumuşak kol okşamaları ve yanak öpücükleri var. Tanrım, bunlara bakmak bile derimi kaşındırıyor. Derse odaklanmaya çalışıyorum.

Ama ejderhaların berbat masa arkadaşları olduğunu çabucak öğreniyorum.

Her şeyden önce, Baelfire o kadar büyük bir kas ve ısı kütlesi ki, istemeden de olsa benim alanıma tecavüz ediyor. Ellerini kendine saklıyor ama gözlerini değil. Ben onu bilerek görmezden gelerek dümdüz ileriye bakarken bakışlarının profilimi ezberlediğini hissedebiliyorum.

"Dün gece doğru dürüst uyuyamadım," diyor aniden.

Görmezden geliyorum.

"Bu yüzden zaman geçirmek için iki uzun liste yaptım."

Görmezden gel.

Beni tüm ilgisinin merkezi haline getirmesini ne kadar az umursadığımı göstermek için, havadan bir defter çekiyorum - herkesin üniversite mağazasından satın alabileceği kullanışlı küçük büyü bir kitap. Açıyorum ve notlarımı gözden geçirmeye başlıyorum.

Yüzünü biraz daha bana dönmek için masanın kendi tarafına doğru ayarlıyor. "İlki seninle ilgili uzun bir soru listesi idi. En az beş tanesine cevap vereceğine söz ver."

"Olmayacak."

"Hadi ama," diye somurtuyor. Surat asmak çocukça ve iticidir, ama o bir şekilde bunu başarıyor. Hatta göz göze gelmek için eğildiğinde bunu çapkınca bile yapıyor. "Küçük sorular. En sevdiğin dondurma çeşidi ya da ıssız bir adaya giderken yanına alacağın üç film gibi önemsiz sorular. Sadece seni tanımak istiyorum, unutacağımı düşündüğün önemsiz şeyleri bile. Burnumu sokmayacağım ya da rahatsız edici sorular sormayacağım - artık sadece senin için atan kalbime yemin ederim."

"Tüm Decimus'lar bu kadar sinir bozucu mu?"

"Aradığın kelime *büyüleyici*. Ve hayır. Ben türümün tek örneğiyim ve artık tamamen seninim."

Daha fazla sinir bozucu olabilir mi? Vücudunun sıcaklığını benimkine çok yakın hissedebiliyorum ve notlarıma odaklanmaya çalışarak uzaklaşıyorum.

"Dersim var."

"Evet, ama siz büyücüler bugün büyü kullanacak gibi görünmüyorsunuz bile. Her miras bu adamın anlattığı şeyleri bilir."

Profesör Crowley'nin varoluşun beş düzlemini özetlerken devasa kara tahtadaki beş resmi işaret ettiği odanın ön tarafına başparmağını salladı.

"En tepede cennet var," diye sesleniyor. "Tanrıların evi. Ölümlüler oraya kabul edilmez, öldükten sonra bile. Onun altında ise şu anda bulunduğumuz yer var. Dünya, Ölümlüler Âlemi olarak da bilinir. Çoğu zaman kolayca unutilan orta katman ise Limbo'dur; her ne kadar her canlının bilinçaltı uykudayken orada oyalansa da, sadece güçlü inkübilerin bilinçliyen gezinebildiği varoluş düzlemi."

Limbo'yu hatırlatınca, aniden bugün beni rahatsız eden tek eşleşmenin Silas ve Baelfire olup olmadığını merak ediyorum. Crypt burada bir yerlerde, görünmeden beni izliyor mu?

Evet. Yakınlarda olduğunu nasıl anladığımı tarif edemem ama aniden kesin olarak biliyorum. Bu ana kadar fark etmediğim bir bilinçaltı hissi.

Tanrım, bu adamları gerçekten sarsmam gerekiyor.

"Haydi," diye sessizce bastırıyor Baelfire. "Sadece beş soru. Beğenmediklerinizi geçebilirsiniz."

"Şşşt."

Profesör devam ediyor. "Hepinizin bildiği gibi, Limbo'nun altında, biz mirasçıların Ölümlüler Âlemi'nde bir yer edinmesini engellemek için uzak tutmakla görevli olduğumuz asalak bir varoluş katmanı olan Nether vardır. En hafif tabirle, ölümsüzler, gölgeler, canavarlar ve diğer nahoş şeylerle dolu rahatsız edici, cansız bir boşluktur."

Tahtaya dokunuyor. "Ve son olarak, Cehennem'in altında Ötesi var. Hepimiz öldükten sonra oraya gideriz, Sachar, o ölçeklenemez diyarın yargıcı ve hükümdarı tarafından kendi öteki yaşamlarımıza ayrılmak üzere gönderiliriz. En sevdiğim ilahiyatçı Forner'a göre ruhlar Öteki Dünya'dan geri gelmiyor, tanrılar bile. Forner, insanların ve mirasçıların öldüğü Büyük Savaşlar sırasında tanrıça Reniah'ın ölümü üzerine kapsamlı bir şekilde yazmıştır..."

Ders devam ediyor ama ben resimlere odaklanmış durumdayım. Buradaki mirasçılarının çoğu beş varoluş düzlemini duyarak büyüdü. Ben de duymuştum ama aldığım eğitim yaşıtlarımdan farklıydı.

Notlarımı bitirirken sağımdaki boş sıraya ve birkaç basamak aşağıya bakıyorum.

Boş *görünüyordu* zaten. Ama şüpheyile gözlerimi kısıtışında, Kâbus Prensi bir saniyenin çok az bir kısmında beliriyor. Masanın üzerinde oturmuş, tuhaf görünümlü bir sigaradan bir nefes çekerken yarı eğlenmiş görünüyor. Limbo'da kaybolmadan hemen önce bana lanet olası bir öpücük konduruyor ve arkasında dumandan başka bir şey bırakmıyor.

Bu o kadar hızlı oluyor ki, Baelfire neye baktığımı görmek için başını çevirdiğinde Crypt'i tamamen gözden geçiriyor.

"Seni rahatsız eden biri mi var bebeğim?"

"Sen. İşte. Bir soru cevaplandı. Geriye dört soru kaldı."

Sırıttıyor, umduğum gibi sinirli olmak yerine cevabımdan memnun görünüyor. "Ne tür bir büyücüsün sen?"

Hiç konuşmamış gibi davranıp sınıfın önüne dönüyorum.

Bael bir dirseğini masaya dayayıp çenesini yumruğuna dayıyor. "Sorun değil. Zaten buna cevap vermenizi beklemiyordum Bayan Gizemli. Onun yerine şuna ne dersiniz: En sevdiğiniz dondurma çeşidi?"

"Pas."

"Cidden mi? Neden ki? Sadece dondurma. Tamam, en sevdiğin çiçeğe ne dersin?"

Bu yeterince zararsız. "Ölü aslanağızları."

Kaşlarını çatıyor. "Neden ölü?"

"Çünkü buruştuklarında küçük insan kafataslarına benziyorlar."

Yüzündeki şaşkınlık, kafa karışıklığı, eğlence ve endişe karışımı ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tamam o zaman. Çiçeklere göre bu oldukça metal." Sonra başını bana doğru sallıyor, gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar bu odada çok daha sıcak hissettirecek şekilde ısıyor. "Arkadaşımin gizliden gizliye biraz kaçık olmasına bayılıyorum."

Birazdan da fazla.

Yine de, *l* ve *m* kelimelerini gelişigüzel bir şekilde bir araya getirmesi, bir an önce hissettiğim neşeyi söndürüyor. Buz g i b i bir ifadeyle notlarıma geri dönüyorum.

soğukkanlılık. "Ben senin eşin değilim."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Peki. Sıradaki sorum..."

Ağzından çıkan diğer kelimeleri duymuyorum çünkü Baelfire dalgınlıkla uzanıp saçımın bir kısmını düzeltip kulağımın arkasına sıkıştırdığında işitme duyum kısa devre yapıyor. Sıcak parmak eklemimin şakağıma değmesi omurgamın dikleşmesine neden oluyor. Ciğerlerim sıkışırken ondan uzaklaşıyorum, sesimin keskinliğini koruyamıyorum.

"Dokunmak yok."

Baelfire elini geri çekmeden önce donup kalıyor. Beni incelerken kaşları birbirine yaklaşıyor, erimiş bakışlarında şaşkınlık ve endişe savaşıyor. "Kahretsin, bunun... Özür dilerim."

Ben Profesör Crowley'nin dersinin sonunu dinlerken o sessiz, kaşlarını çatmış önümüzde duran masaya bakıyor. Ders bitiyor ve diğer mirasçılar dışarı çıkmaya başlıyor. Bazıları el sallayarak ya da selam vererek Baelfire'in dikkatini çekiyor. Onlarla etkileşim kurma şeklinden, gülümsemek ve diğer herkesle zahmetsizce sohbet etmek için onu rahatsız eden şeyden kurtulmasından, Kenzie'nin onun "rizz" dediği şeye sahip olduğu konusunda haklı olduğunu söyleyebilirim. Doğuştan sosyal bir kelebek olduğu çok açık.

Ama diğer öğrenciler ne zaman bana doğru baksa, Bael'in hafifçe önüme geçtiğini fark ediyorum. Pek fark edilmeyen bir hareket ama ben istemediğim sürece benimle konuşamayacaklarını açıkça belli ediyor. Bu da dünkü Seeking'den beri benim hakkımda fısıldaşan akranlarımla tek bir konuşma yapmak zorunda olmadığımı anlamına geliyor.

Bu devasa ejderha şekil değiştiren kalkanın beni tüm o aptalca gevezeliklerden uzak tutmasının kullanışlı olduğunu kabul ediyorum.

Ama bu onun aşırı ısrarcı bir baş belası olmadığı anlamına gelmiyor.

En son ben ayrıldım, Baelfire da yanımda yürüyordu. Crypt'in de öyle olduğundan neredeyse eminim. Belki de onu uzak tutmak için her zaman kolye olarak bir rüya kapanı takmalıyım. Keşke artık eşleşmediklerim için kolay bir kovucu olsaydı.

"Bir sonraki dersten sonra öğle yemeği için Halfon'a gitmek ister misin?" diye soruyor. "Seninle olmaz."

"Ah. Kalbime dikkat et, Boo. Benden çok daha kırılgandır," diye yakınıyor teatral bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi üç sorunuz kaldı."

"Anlaşıldı. Peki neden dokunmak yok kuralı?"

Ne şimdi ne de hiçbir zaman bu konuyu açmayacağım. Cevap vermek yerine koridorda durup kaşlarımı çatıyorum ve daha önce söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Diğeri neydi?"

"Hmm?"

"Daha önce iki uzun liste yaptığını söylemiştin. Biri sorulardı. Diğeri neydi?" Normalde merak beni korkutmaz ama bunu hiç açıklamamış olması beni rahatsız ediyor.

Baelfire'in sırtışı hınzırlaşıyor ve alt dudağını ısırıyor. "Yatakta sana tapınmak için planladığım tüm yollar. Çok fazla sayfa tuttu ve bunları düşünürken birkaç kez otuz bir çektim."

Oh.

Tanrım. Aşırı paylaşımcı bir salak. Bu kafamda olmasını istediğim bir görüntü değil... çünkü şu anda başka bir şey düşünmek imkânsız. Küçük bir parçam bu listeyi görmek istiyor. Bana hastalıklı bir meraklı diyebilirsiniz, ceza oburluğundan bahsetmiyorum bile, çünkü yazdığı senaryolardan herhangi biri gerçekleşecek gibi değil.

İçimdeki garip kıpırdanmayı görmezden gelerek yemek salonuna doğru yürümeye devam ediyorum. Baelfire bana kolayca ayak uyduruyor. Tabii ki yetişiyor. Bacakları benimkileri gölgede bırakıyor çünkü o dev gibi.

Bir merdivenden iniyorum ve Everbound'un devasa yemek salonuna giriyorum. Büyük masalar ve yüzlerce kişilik oturma yerleri, bir kafeterya, uzun odanın bir yarısı boyunca uzanan birkaç küçük restoran zinciri ve yüksekte kemerli camdan yapılmış tonozlu tavanı ile etkileyici bir görüntü. Diğer duvar ise uzaktaki kış ormanlarının muhteşem manzarasını sunan bir dizi uzun kemerli pencereden oluşuyor.

Şu anda kalabalık değil, bu da Silas Crane'in içeri girdiğimiz anda bizi fark etmesini kolaylaştırıyor. Kızıl gözleri odanın öbür ucundan benimkileri süzüyor ama Baelfire'i işaret ediyor.

"Yanına oturmamızı istiyor," diye mırıldanıyor Baelfire. "Bencil herif. Seninle benim zamanım. Bu sabah onun vardı."

Eşleşmelerimle ilk karşılaşmamda olduğu gibi, Baelfire ve Silas anlamadığım sessiz bir konuşma yaparken aralarında hafif bir gerginlik seziyorum. Yine de aralarındaki gerginlik, Silas'ın Crypt'i küçümsemesine ya da Everett ve Baelfire'in birbirlerini iğnelemelerine kıyasla hafif görünüyor.

Bana göre hava hoş. Eğer arkadaş değillerse, bu beşliden ayrılmanızı kolaylaştırır.

Silas yanına gelmem için eliyle işaret etti. Yemek yerken sohbet eden diğer mirasçılardan uzakta, iyi bir masa seçti. Dürüst olmak gerekirse, yemek salonunda oturmak için en sevdiğim yer orası. Ama ona gitmek yerine dönüp karşı köşedeki masaya doğru yürüyorum.

Bael sessiz bir kahkaha atarak beni takip ediyor. "Çok tatlısın." "Hayır, değilim."

"Küçük, sevimli bir yağmur bulutu gibisin. Bana bir şans versen ve dokunmama kuralını kaldırsan senin de sevimli olacağını hissediyorum."

Masaya oturdum ve ona bir bakış attım. "Eğer bana sarılmaya kalkarsan seni öyle bir zehirlerim ki bir ay boyunca altına sıçarsın."

Bu bir blöf. Luka'ya gevşek penis büyüğü yapmak, şu anda büyü yapma kabiliyetim azaldığı için büyü gücümün çok az bir kısmına giriyordu. Bunu yakında düzeltmem gerekecek.

Bael hemen yanıma oturuyor ve göz kırpmıyor. "Oraya varacağız, Boo."

Silas'ın yanıma gelmesi uzun sürmüyor, karşıma oturuyor ve serada olduğumuz zamanki kadar yoğun bir şekilde beni inceliyor. Tüm eşleşmelerimin bu kadar muhteşem olması ciddi rahatsız edici, ama hepsi kendi tarzında. Silas mı? Koyu kıvrıkcık saçları dağınık ve değişen kırmızı gözlerinde onu rahatsız eden bir şey var ama tehlikeli bir zekâ yayıyor. Sanki herhangi bir anda birinin onu deneyebileceği her yolu biliyor ve hangi zayıflıklarından yararlanacağını çoktan hesaplamış gibi.

"Dersin nasıldı, Maven?"

"Ejderhanı tasmalaman gerek. Beni takip etmekten vazgeçmiyor."

Baelfire öfkeli bir ses çıkarıyor. "*Tasma mı?* Sikerim öyle işi. Tasmalar köpekler içindir. Ben lanet bir ejderhayım."

Onu görmezden geliyorum. "Decimus ve DeLune arasında, üçünüzün reddedilmeyle nasıl başa çıkacağınızı bilmediğiniz izlenimini edindim. Bunun değişmesi gerekecek."

Silas hafifçe kaşlarını çatıyor, ikinci kısmı görmezden geliyor. "Yani Crypt'in yakınlarda olduğunu mu hissediyorsun?"

Baelfire homurdanıyor: "Bütün gün peşimizdeyse hiç şaşırmam, o pislik herif," diyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Hava dalgalandığında Kabus Prensi'nin en yakın duvara yaslanmış olduğunu görüyorum. Dudakları, varlığını hissedebildiğim için gururlanmış gibi memnun bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Ne kadar keskin bir bekçim var," diye mırıldanıyor.

Bu kadar yeter. Her birine sırayla bakarak, heceliyorum. "Ben. Değilim. Senin. Bekçiniz. O yüzden siktirin gidin."

Crypt ve Silas hafifçe eğlenmiş görünüyor ve Baelfire açıkça sırıtıyor. "I o güzel ağzınla küfretmeni duymaya *bayılıyorum*."

Aman *Tanrım*, bu pislikler çok yorucu. Neden bir sürtük Tanrı'nın seçtiği ruh eşlerini terk edip yoluna devam edemez ki? Onlar sürekli etrafımda dolanırken görevimi tamamlayamam ve zamanım tükenmeye başlıyor. Kış gündönümüne iki haftadan az kaldı.

Ve sırrımı öğrenmelerine izin veremem, yoksa beni kendileri öldürürler.

İyi o zaman. *Benden nefret etmelerini sağlama* listesindeki en güçlü taktiği kullanmam gerekecek. *Sinir bozucu, yapışkan, kaba* ve yazdığım diğerlerini atlayarak *kafa oyunları oynamaya* karar veriyorum.

Ama önce, hepsinin nefret ettiği bir aday seçmem gerekiyor. Yemek salonunda bir iki haftalığına samimi olabileceğim biri var mı diye dikkatlice etrafıma bakıyorum.

Birkaç masa ötede bir grup profesörle birlikte oturan çarpıcı derecede yakışıklı elemental dikkatimi çekiyor. Akademik kıyafetler giymiş ama bir mankenlik çekiminden fırlamış gibi görüldüğü için diğerlerini kötü gösteriyor. Karşısında oturan ve gözlerinde yıldızlar parlayan öğretim üyelerinden biri de dahil olmak üzere, yüz metrelik bir yarıçap içindeki tüm kadınların ve birkaç erkeğin ağzının suyu akıyor.

Acımasız çene çizgisi. Buz gibi beyaz saçlar. Aynı hızla uzaklaşmadan önce beni süzen buz gibi gözler.

Everett Frost.

Bu hiç de fena bir fikir değil.

Silas nereye baktığımı fark ediyor ve her ne kadar gerçekçi bir şekilde konuşsa da sesinde bir gerginlik var. "O da seni tanımaya çalışmalı."

Baelfire da profesörü görünce aynı derecede sinirlenmiş görünüyor. "Hayır, başka seçeneği kalmayana kadar o donmuş hıyarla uğraşmasa daha iyi."

Bingo.

Bu strateji en başından belli olmalıydı. Belki bu gemiyi içeriden batırabilirim. Birbirlerine karşı zaten zayıflar. Bakalım kıskançlık bana ne yapabilecek.

"Aslında profesörü daha yakından tanımak isterim. Tam benim tipim."

Üç çift göz bana çevrildi.

"*Frost?*" Baelfire kaşlarını çatıyor. "Kuyruğumu kısıtırıyorsun. O şımarık buz saçağının senin tipin olmasına imkân yok. Ona tek kelime bile etmemişken nereden bilebilirsin ki? İçimizdeki en büyük sik kafalı o."

"Muhteşem bir sik kafalı," diye düşündüm. "Eskiden modellik yapıyordu, değil mi?"

Baelfire kaşlarını çatıyor ama Crypt homurdanıyor. Söylediklerimin mi yoksa tüm bu durumun mu daha eğlenceli olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum. Bu konudaki düşünceleri ne olursa olsun, bir kez daha dalgalanıp kayboluyor ve bir saniye sonra artık onu yakınımnda hissetmiyorum.

Silas şüpheli görünüyor. Bu kıskançlık şovunu başlatmaya hazırım, bu yüzden masadan kalkıp odanın karşısına geçiyorum. Baelfire'ın söylediği doğru, Profesör Frost'la o ilk reddedilme dışında hiç konuşmadım. İstedğim gibi beni yalnız bırakan tek kişi o oldu, bu da beni rahatlattı.

Ama hepsini birbirine düşürmek uğruna mı? Varlığıma kayıtsız olan buzdan bir adamla yakınlaşmaktan daha iyi bir senaryo isteyemezdim.

MAVEN

Profesör Frost beni masasına yaklaşırken görür görmez ayağa kalktı. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Ya benden en fazla beş yaş büyük olmasına rağmen eski moda bir şekilde aşırı saygılı davranıyor ya da kaçmak üzere.

Ben ikincisini tercih ederim.

Ama yeterince yaklaştığımda dönüyor ve tek kelime etmeden en yakın servis alanına doğru yürüyor. Baelfire ve Silas'ın bakışlarının ağırlığını sırtımda hissedebildiğim için, buz elementalini takip ederken tam da beklediğim şey buymuş gibi davranıyorum. Tezgâhın arkasındaki kıza kibarca tabağa ne koyacağını söylerken onun yanında bekliyorum. Kızın dikkati sürekli dağılıyor ve ona aval aval baktığı için siparişi karıştırıyor.

Sonunda Profesör Frost boğazını temizliyor. "Bir şeye mi ihtiyacın var Oakley?" "Sana bir teklifim var."

Belli ki beklediği bu değildi ve kaşlarını kaldırmak için döndü. Soğuk ve soğukkanlı bir pislik gibi görünüyor. Derin bir kış sabahının kişileşmiş hali gibi görünüyor. "İlgilendiğimi söyleyemem."

Tanrılara şükürler olsun. Bu işi karmaşık hale getirmeyecek.

"Ben de sizinle ilgilenmiyorum Profesör Frost," diye onu rahatlatıyorum.

Bir omzunu sarsak bir hareketle kaldırırken yüz ifadesi buz kesiyor. "Güzel. Bunun bu kadar net bir şekilde ortaya çıkmasına sevindim."

Tezgâhın arkasındaki eski kadın kulak misafiri oldu ve şimdi açıkça bana bakıyor. "Hey. Bir şey sipariş edecek misin? Sipariş vermeyeceksen kaybol. Kimse elindekinin kıymetini bilmeyen züppe bir kaltağın sırayı bekletmesini istemez."

Profesör yemeğin parasını öderken dikkati ona dönüyor ama nefesimin birdenbire yüzümün önüne tüyler halinde gelmesiyle dikkatim dağılıyor. Biri pencere mi açtı?

Beni ayrı, daha küçük bir masaya götürüyor, oturuyor ve tepsiyi bana doğru kaydırıyor. "Ee. Teklifin?"

Oturuyorum, dumanı tüten sos, et ve peynirle dolu tepsiye ve yanında kızarmış ekmeğe bakıyorum. Bilmediğim bir yemek olmalı. Her gün aynı yavan yiyecekleri yiyerek büyüdüğümünden beri bu çok sık oluyor.

"Aç değil misin?"

"Zaten yedim."

"O zaman neden bu kadar yemek aldın?"

"Çünkü yemedin," diyor sanki yaşayan en yavaş insan benmişim gibi.

Bütün gün bir şey yemedim ama hala onlardan bir şey kabul etmiyorum, bu yüzden tepsiyi masanın ortasına kaydırıyorum ve eldivenli ellerimi kucağında birleştiriyorum. "Birbirimize karşı bir şeyimiz varmış gibi davranmak istiyorum."

Anlayış yüz hatlarından geçmeden önce hızla göz kırpmıyor. "Onları kıskandırmak istiyorsun."

"Evet."

"Çünkü seni daha çok istemelerini istiyorsun."

Durduramadan kadınsı olmayan bir homurtu çıkıyor ağzımdan. Boğazımı temizliyorum ve kendimi tekrar toparlıyorum. "Elbette. Neden olmasın?"

Profesör Frost omzunun üzerinden Baelfire ve Silas'ın bizi izlemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmadıkları masaya bakıyor. Ayrıca belli ki bir tartışmanın ortasındalar.

"Ama eğer onları kıskandırmak için değilse, o zaman neden?"

diye soruyor. "Diyelim ki kıkırdamak ve gülmek için."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bu kötü bir fikir."

"Olamaz. O benim."

Kaşları havaya kalktı ve sonra alay etti. "Beklediğim gibi biri değilsin Oakley. Hem de hiç. Ve bu hem çok iyi hem de çok kötü bir şey."

Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlamaya vaktim yok. "İşte teklifim, Profesör Frost. Biz-"

"Bana Everett de," diye araya giriyor soğukkanlılıkla. "Herkes öyle der."

"Peki. Birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranınız Everett. Diğerlerinin önünde *hafif* bir PDA yaparız. Aksi takdirde, sen de benim için aynısını yaparsan seni rahat bırakacağıma söz veriyorum. Ve dördünüz sonunda yeni bir bakıcı bulduğunuzda, ben de herkesle birlikte sevineceğim."

Gözlerini kaçırıyor. "Bunu yapmamayı tercih ederim."

"Peki. O zaman ben de yuhalıyor ve çürük domatesler fırlatıyor olacağım," diye kestirip atıyorum.

Profesör göz göze geliyoruz ve bir anlığına yüzünde tanımlayamadığım güçlü bir duygu titreşiyor. Aynı hızla kayboldu,

Ama başını sallarken yerini soğuk bir kayıtsızlığa bırakıyor. "Bu teklif hakkında düşünüp size geri döneceğim."

"Şimdi evet ya da hayır demenizi tercih ederim." Beni yalnız bırakmaları için zaman kaybetmeye başladım bile.

Nefesinin altında bir tapınağı ziyaret etmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve masadan kalkıyor. "Sonra görüşürüz. Eğer o küstah herifleri birbirimize aşık olduğumuza ikna etmek istiyorsan, sana getirdiğim yemeği yemelisin. Bu beni bir centilmen gibi gösterecek ve seninle ilgilenmek yerine kulağını çınlattıkları için kendilerini suçlu hissetmelerini sağlayacak."

"Birbirimize aşık olduğumuzu düşünmelerini istiyorsak," diye karşı çıkıyorum, "O zaman gitmeden önce başımı okşamalı, gülümsemeli ya da başka bir şey yapmalısın. Sanki hiç hoş olmayan bir konuşma yapmışız gibi görünüyorsun."

Bana doğru eğilmeden önce birkaç kez tereddüt ediyor ve ona yapışan yumuşak, taze nane kokusunun en ufak ipucunu yakalıyorum. Önerdiğim gibi başımı okşamasını bekliyorum, bu yüzden dudakları alnıma çok hafifçe değdiğinde ruhum neredeyse bedenimi terk ediyor.

Sanki kış harikalar diyarından yeni çıkmış ve ısınmaya vakti olmamış gibi soğuk dokunuşlar.

Sonra hızla yanımdan ayrılıyor.

Yerimde donup kalmam bir an alıyor ve dudaklarının tenime değdiği yeri ovmak için uzanmaya zorlukla direniyorum. Baelfire bir saniye sonra masama geliyor ve eğilip çatık kaşlarıyla yüz ifademi okumaya çalışıyor.

"Sana dokunmak için izin istedi mi, yoksa onu yakalayıp donmuş bokunu çıkarana kadar dövmem mi gerekiyor?"

Hiç etkilenmemiş gibi davranarak omuz silkiyorum. "İzin istemesi gerekmeyen tek kişi o. Siz aptallar arasında en sevdiğim o. İzninizle."

Beni Everbound'un doğu kanadının ana koridorlarından birine çıkaracak en hızlı yolu izleyerek yemek salonundan çıkıyorum. Baelfire henüz beni takip etmiyor; az önce söylediklerimi Silas'a anlatıyor ve ben de onların kısık sesle tartıştıklarını duyabiliyorum. Umarım bu yakında birbirlerini boğazlayacakları anlamına geliyordur.

Yemek salonundan çıkarken beni açıkça süzen bazı mirasçıları görmezden gelerek karşıma çıkan ilk köşeyi dönüyorum. Bu devasa koridor, bana doğru yürüyen üç kız dışında boş. Diğer tarafa geçiyorum

Yollarından çekilmek için koridorun yan tarafına geçiyorlar ama onlar da yer değiştiriyor, yaklaşırken bana bakıyorlar.

İkisini, Kenzie'nin buradaki ilk günümde uzak durmam için uyardığı yüksek rütbeli mirasçılar olarak tanıyorum; kızıl saçlı kızın adı Sierra ve burnunda hızma olan uzun boylu, esmer tenli kızın adı Harlow.

Ortadaki kızgın kıza aşına değilim ama bu kadar kötü bir ifade takınmasaydı çarpıcı olabilirdi. Koyu teni ve gözleri, siyah saçlarının arasından geçen gümüşü beyaz çizgilerle tam bir tezat oluşturuyor. Tahmin yürütmem gerekirse, Kenzie'nin beni radarına girmemem konusunda uyaracağı, yüksek dereceli ve aşırı rekabetçi bir mirasçı olduğunu söyleyebilirim.

Tam önümde durup bana bakıyorlar. Sanırım radarlarındayım.

"Demek sen Maven Oakley'sin?" Öfkeli Kız gözlerinde parlayan nefretle bana bakarak tersliyor. "Onun *bununla* eşleştiğine inanamıyorum."

Ağzımı açıyorum, hangi eşleşmelerimden bahsettiğinin umurumda bile olmadığını söylemeye hazırım çünkü onları reddettiğim için artık benim eşleşmelerim değil. Ama bunun boşa harcanmaması gereken bir fırsat olduğunu fark ederek duraklıyorum. Bu adamların benden nefret etmesini sağlamak için akıl oyunları oynamaya çalışıyorum ve işte üç kızgın, kıskanç kız.

Tek yapmam gereken onları daha da kızdırmak. Çocuk oyuncağı.

Başımı eğiyorum. "Sorun mu var hanımlar?"

Sierra alay ediyor. "Evet. Sorun *sizsiniz*. Kendinize bir bakın. Tanrım, daha yeni var olan en ateşli mirasçılarla eşleştin ve hâlâ böyle mi giyiniyorsun?"

"Bir bakıcı olarak değerimin gardırobuma göre belirlendiğini bilmiyordum."

Öfkeli Kız bana ters ters bakıyor. "Hayır, ne kadar faydalı olduğunuza göre belirleniyor ve *değilsiniz*. Biraz araştırma yaptık ve senin ne olduğunu biliyoruz. Dünyanın en güçlü miraslarından dördünün zayıf, mikrop fobisi olan küçük bir pislikle eşleştiğine inanamıyorum."

Germafobik mi?

Oh. Eldivenler yüzünden böyle düşünüyor olmalı.

"Onların kalibresine yakın bile değilsin ve aksini iddia etmeye çalışarak kendini öldürteceksin," diye vurguluyor Öfkeli Kız, sanki bunu yapmayacakmış gibi

Fakülte tarafından yakalanma tehlikesi olmasaydı, ceza olarak rütbesini düşürecek olan beni şu anda sevinçle öldürebilirdi. "Senin gibi mirasçıların kaderi idari destek ve bunun gibi şeyler içindir; tehlikeli şeylerden uzakta. Herkes onların kaderinde büyük şeyler olduğunu bildiği için senin beşlinden çok uzakta. *Senden* çok daha büyük."

Sierra çenesini kaldırıyor. "Ve onlarla platonik bir iş ilişkisi dışında bir şey yaşamayı unut. Onların ilgisini çekmek için gerekenlere sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Yanılıyorsun. Bu konuda bana güvenebilirsin çünkü bu dönem Baelfire ve Silas Crane'i becerdim. Neye ilgi duyduklarını biliyorum ve sen o değilsin."

Boğazımda, görmezden gelmeyi tercih ettiğim garip bir sıkışma oluyor. Bu arada Harlow kızıl saçlı kıza bakıyor, yüzünde kızgınlık ifadesi belirliyor. Belli ki ufukta bir kedi kavgası var.

Ama ben bu konuşmayı bitirdim. Bu konuyu kapatmanın, onları yemlemenin ve yoluma devam etmenin zamanı geldi.

Sierra en kolay hedef.

"Ve sen de onların ilgilendiği şeyin *sen* olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözlerinin içine bakıyorum.

Küçümsüyor ve bir adım öne çıkıyor, kişisel baloncuğuma çok fazla giriyor ama ben yerimde duruyorum.

"Evet. Öyleyim. Çünkü seninle eşleşmiş olabilirler ama sen onlar için asla yeterli olmayacaksın. Her zaman eve gelmekten başka çareleri olmayan küçük bir kaltak olacaksın, hatta sana acıdıkları için bir ya da iki kez seni becerebilirler. Ama hata yapmayın, onlar sizin değil. Onlar gibi bakir miraslar her zaman kendilerini tatmin edebilecek birini, *benim* gibi birini arzulayacaklardır. Artık hayatlarının geri kalanında *senin* gibi kasvetli bir ihtimalle karşı karşıya olduklarına göre, onlardan herhangi birine gözümü kırpmadan sahip olabilirim."

İçimde daha önce hiç yaşamadığım bir duygu kuyu kazıyor ama onu zihnimden uzaklaştırıp çenemi kaldırıyorum.

"Bunu kanıtla. Onları benden çal."

Bir an için bana bu salonda saldırmayı düşündüğünü sanıyorum ama Öfkeli Kız "Yapacağız" diye araya giriyor ve öfkeyle yanımdan geçip gidiyor. Diğer ikisi de Sierra'nın peşinden siyah botlarımdan birine tükürüyor.

Gerçek bir büyücü.

Derin bir nefes alıyorum ve fark etmeden sıkıldığını fark ettiğim eldivenli ellerimi gevşetmeye çalışıyorum. İşte. Eğer bu durum bir satranç oyunu olsaydı, beşlinin başına bela açmak için üç piyon göndermiş olurum. Bu biraz zarar verebilir.

Bir an için sözde beşli üyelerimin her birinin, onun gibi birinin kendilerini baştan çıkarmaya çalışmasına nasıl tepki vereceğini düşündüm. Onları çok az tanıyorum, ama kişiliklerinin küçük bir görüntüsünü gördüm ve şimdi bazılarının doğru olduğundan emin olduğum pek çok söylenti duydum.

Silas yoğun biri. Acımasız. Bazen kızlarla takılıyor ama kendisine bir tehdit oluşturduklarını düşünürse boğazlarını kolayca kesebileceğini söylüyorlar. Yine de, onun için gidebilir.

Everett yapmaz. Herkes Profesör Frost'un kadınları, özellikle de üniversite öğrencilerini tamamen görmezden geldiğini bilir. Aynı şekilde erkeklerin yaklaşımlarını da görmezden gelir, eşcinsel olduğuna dair fısıltıları yok sayar. Temelde buz gibi, zengin, yasak seks ikonu bir eğitimcidir ve Sierra onu rahatsız etse muhtemelen bir saniye bile pişmanlık duymadan onu dondurur.

Crypt...Crypt. Kabus Prensi'nin seks hayatının nasıl olduğunu kimsenin bildiğinden şüpheliyim ama tahmin edilebilir olmaktan çok uzak. Bana tamamen dürtüleriyle hareket eden biri gibi geliyor, yani baştan çıkarma onun söz konusu olduğu yerde muhtemelen etkili olacaktır.

Ve Baelfire, Evindeki diğerlerine kıyasla bile çok yüksek bir cinsel dürtüye sahip olmasıyla ünlüdür. Sıcak kanlıdır, ki bu da mantıklıdır. Şekil değiştirenlerin duyguları diğerlerinden çok daha güçlü yaşadığı söylenir. Üzgün olduklarında, teselli edilemezler. Öfkelendiklerinde, canı olurlar.

Ve kendisini reddeden eşi tarafından cinsel olarak hüsrana uğratılmış azgın, ukala bir ejderha olduklarında...

Her şey hayvani içgüdülere bağlı.

Onunla yatması en muhtemel kişi o.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum çünkü buradaki amacım tam olarak buydu. Ne de olsa, ne kadar çabuk çuvalarlarsa, beşlimizin iyi geçinme umudunu yok etmek o kadar kolay olacak. Heyecanlanmalıyım.

Ama garip bir şekilde, koridorda ilerlemeye devam ederken nefesim daralıyor. Duygular yüzeye çıkma tehdidinde bulunuyor ama tek yapmam gereken mantramı tekrarlamak ve *neden* burada olduğumu hatırlamak.

"Ben ölümcül olmaktan başka bir şey değilim," diye fısıldıyorum kendime. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Sanki evren şu anın benimle dalga geçmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar vermiş gibi, kesinlikle *bir şey* hissettiğimde olduğum yerde donup kalıyorum. Göğsümün ortasında tanıdık bir acı filizleniyor ve kesik kesik soluyarak duvara yaslanıyorum. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Lanet olsun. Bu şekilde bulunamam.

Silas, Bael ve muhtemelen Crypt'in beni her an bulabileceğini zaten biliyorum çünkü bütün gün beni takip ettiler. Odamdan zamanında yetişemeyecek kadar uzaktayım, bu yüzden en yakındaki kadınlar tuvaletine girip çaresizce zayıflayan ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum.

Acı şimdi orman yangını gibi yayılıyor, soğuk iğneler gövdemden ve kollarımdan aşağı inerken her damarı açıyor gibi acı veriyor. Dünyam kendi üzerine çökmeden önce zar zor bir banyo kabinine girip kilitlemeyi başarıyorum. Kafamın taş zemine çarptığını hissetmeyecek kadar kendimden geçmişim ama bir yerimi yaracak kadar sert olduğunu biliyorum.

Bu daha sonrası için eğlenceli, kanlı bir karmaşa bırakacak.

10

KRİPT

SAPLANTI BÜYÜLEYİCİ

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama hiç şüphe yok. Onsuz geçen her an kemiklerimi sıplatıyor. Her düşüncemde, kanımın her atışında ve onu başrolde bulduğumdan beri sonu gelmeyen tüm hastalıklı ve çarpık fantezilerimde o var.

Bu kadar uzun süre hiçbir şey hissetmedikten sonra, bu saplantı boğucu. Bağımlılık yapıyor.

Duyguların ne kadar baş döndürücü olabileceğini unutmuşum.

Kaçınılmaz bir iş için yemek salonuna döndüğümde, Arafta hâlâ görünmediğimi ve Maven Oakley'nin aurasından bir iz bile kalmadığını fark ettiğimde, sistemime dolan zincirlerinden boşanmış bir panik dalgası beni şaşırtıyor. Birkaç şekil değiştirenin, arkadaşları onları zapt ederken birbirlerinin boğazını kesmeye çalıştığını fark edene kadar en yakındaki öğrencilerin üzerine çılgınlığı saldıgımı fark etmiyorum.

İzlemesi ne kadar eğlenceli olsa da, Maven'ı bulma niyetiyle yerden kalkıp yemek salonundan çıkıyorum.

Arafta olmak bir havuzda uzanıp suyun yüzeyinden yukarı bakmaya benziyor. Çoğu zaman uyanık dünyayı duyabiliyor ve görebiliyorum ama bazen boğuk ve çarpık olabiliyor. Burada yerçekimi tarafından engellenmiyorum, duvarlardan ya da en kalın metal kasalardan geçerek istediğim yere sürüklenme ve dolaşma özgürlüğüne sahibim. Elbette bir rüya kapalı tarafından korunan yerler hariç.

Çoğu inkübi Limbo'da bir seferde birkaç saatten fazla kalamaz ama benim bu dengesiz bilinçaltı alemiyle ilişkim *benzersiz*. Zamanımın çoğunu burada zorunluluktan geçiriyorum ve bugüne kadar beni deliliğe sürükledi.

Daha çok deliliğe.

Sınıf duvarları ve kale koridorlarında çok uzun süre sürüklendikten sonra, hiçbir yerde Maven olmamasına dişlerimi gıcırdatarak, aptal olduğumu fark ediyorum. Tek yapmam gereken diğerlerinin auralarının izini sürmek.

Beni Maven'a. Ne de olsa değerli koruyucumuzu korumasız bırakacak kadar kalın kafalı olamazlar.

Crane'in izini sürmek yeterince kolay. Her zaman *kıpkırmızı* bir aurası vardı ama izini takip ettiğimde geçici müdürün ofisinde, kaşlarını çatmış bir şekilde bir dosyayı okuyordu. Kan fae'sinin sadece elindeki kağıtlarda yazanlarla ilgilendiği açık olsa da, geçici müdür mutlu bir şekilde onunla konuşuyor.

Eğer konuyla ilgili bir şeyse - Maven'ı kastediyorum - o zaman bir noktada bunu duyacağım. Ben daha çok onu tekrar gözümde kestirmekle ilgileniyorum.

Yakındaki bir koridordan geçerken Frost'un yumuşak mavi aurasına rastlıyorum ama onu takip etmeye zahmet etmiyorum. Onun *en sevdiği* kişi olduğuna dair satmaya çalıştığı saçmalık her neyse, o suskun ahmakla vakit geçirecek gibi değil.

Decimus'un iğrenç derecede parlak aurasını takip ettikten sonra kendimi Maven'ın yurt odasına giden koridorda buluyorum. Kapısının önünde duruyor ve açıkça kapıyı çalmayı tartışıyor. Maven orada olmalı, tüm sevimli inatçı ihtişamıyla onu görmezden geliyor.

Ayaklarımın yere basmasına izin veriyorum, dışarı çıkmasını beklerken dikkatimi kapıya veriyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra koridora başka biri girince ikimiz de dikkat kesiliyoruz. Ama Maven'ın yüzünü görme hevesim, dikkati lazer gibi Decimus'a odaklanmış bir kızıl saçlıyla karşılaşınca küle dönüyor. Aurası hastalıklı bir sidik sarısı.

"Merhaba Baelfire," diye mırıldanarak tedirgin ejderhanın yanına yaklaşıyor. "Burada sana rastladığım için şanslıyım."

Ona karşı niyeti bulunduğum yerden daha açık olamazdı ama beşli üyemin kimsenin izlemediğini düşündüğünde nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. İnsanlar gerçek yüzlerini gösterdiklerinde her zaman ilgimi çekmişlerdir ve yıllar boyunca Decimus, Crane ve Frost'u bazen onların haberi olmadan gözlemlemiş olsam da, seçimlerinin sonucunu nadiren önemsedim.

Ama şimdi, onların seçimleri Maven'ı etkiliyor. Onun çıkarlarını etkileyen her şey Ben.

"Hey, Sierra," diye homurdanıyor ama gözlerini Maven'ın kapısından ayırmıyor. "Tanrım, son birkaç gün ne kadar da çılgındı, değil mi?"

İnanamıyorum

Arayış çoktan bitti. Sanki yatarken konuşuyormuşuz gibi geliyor.

Daha dün yatağınızdaydım," diyor boğucu bir ses tonuyla, Decimus'la göz göze geliyor ve yaklaşıyor. "Bunun üç hafta önce olduğuna inanmak zor. O zamandan beri seni pek görmedim. Aslında bu ilişkide kullanıldığımı ve ihmal edildiğimi hissetmeye başladım."

İlk başta Decimus'un tipik cazibesini sergileyeceğinden ve onunla arasını düzeltereğinden eminim. Ama içindeki ejderha bugün özellikle boktan bir ruh halinde olmalı çünkü bunun yerine ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Bir kez takıldık ve ertesi sabah arkadaşım Grayson'ı becerdin, odamı ateşe verdikten hemen sonra ve bunun benim *aşırı tutkulu* olmamdan kaynaklandığını iddia ettin. Ve duyduğuma göre, eşsiz mirasçılardan bolca ilgi görüyormuşsun. Bu yüzden manipülasyon saçmalığını kes ve defol git."

Çenesinin öfkeyle düşmesine kendi kendime sıırıyorum. Hem hakarete uğramış hem de boyundan büyük işlere kalkışmış gibi görünüyor. Decimus çoğu zaman dayanılmaz derecede egoist olmasaydı, onu bu kadar etkili bir şekilde azarlayarak saygımın bir kısmını kazanabilirdi.

Sierra kendini topladı ve Decimus'a daha da yaklaşıp sözlerini savuşturdu. "Doğru, hiçbir zaman özel olmadık ama bunun nedeni Seeking'de neler olacağını görmek istememizdi. Ve şimdi biliyoruz ki..."

Parmak uçlarına kalkıyor, kollarını Decimus'un boynuna doluyor ve ağzını onunkinin üzerine yapııştırıyor.

Decimus onu iterken dudakları tiksinti ve öfkeyle kıvrılmış, vahşi bir hırıltı kopuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kekeleyerek yüzünü kurtarmaya çalışırken parmaklarını Decimus'un omuzlarında gezdiriyor. "Sinirli görünüyorsun. Bırak yardım edeyim."

"Ben çiftleştim," diye homurdanarak ellerini kızıdan uzaklaştırıyor. "Kaybol."

Bir şekil değiştirenin kendini çiftleşmiş ilan etmesi büyük bir olay. Onu Limbo'da alkışlıyorum.

Sierra'nın gözleri irileşiyor, sonra gülerek başını geriye atıyor. "Evet, doğru. Çiftleşme işaretin yok. Ayrıca, o rüküş, zavallı şeyle çiftleşmene imkân yok-"

Bu sözlerle ölüm fermanını imzalamayı bitiremeden cisimlenip öne çıkıyorum ve yüzümü onun seviyesine indiriyorum ki şu anda ikimizle de ne kadar uğraşmak istemediğini görebilsin.

"Bir sonraki kelimelerini çok dikkatli seç. Kızımıza hakaret etmen, cesedinin bir çukurda bulunmasıyla son bulacak." Sonra ince ince gülümsüyorum. "Ya da bazı kısımları

En azından."

Yüzünün rengi soluyor ve boğulur gibi bir ses çıkararak ikimize de tek kelime etmeden salondan dışarı fırlıyor. İnsanların sadece bir kişinin şöhreti hakkında bildiklerine dayanarak bu kadar sert tepki vermeleri beni her zaman eğlendirmiştir.

Gerçi benim durumumda, ünümün oldukça doğru olduğunu düşünüyorum.

Decimus bana küfrediyor. "Ne zamandır beni takip ediyorsun, seni ürkütücü pislik?"

"Kendini övme. Ben sadece onun için buradayım."

Kaşlarını çatıyor ama Maven'ın kapısına dönüp sesleniyor. "Boo? Ejderham cidden burada olup olmadığını görmek için bu lanet kapıyı kırmak üzere. Bu sana son uyarım. Ya şimdi konuşursun ya da sonsuza dek susarsın."

Bekle. Onun burada olup olmadığını bilmiyor mu? Bekçimiz kayıp mı?

Duvarından geçip kendim kontrol etmek istiyorum ama rüya yakalayıcılar beni paramparça eder. Durduğum yerden bile yanıklarını hissedebiliyorum. Lanet olsun o kan fae'sine ve Maven'ın mahremiyetini koruması konusundaki ısrarına.

Mahremiyeti siktir et. Nerede olduğunu bilmem gerek.

Bu yüzden uzanıp Decimus'un koluna dokunuyorum ve ona gücümünden bir sarsıntı gönderiyorum. Eğer uyuyor olsaydı, bu onu her türlü rahatsız edici parasomnia ile dolduracak, zihnini eriten bir deliliğe sürükleyecek ve onu kaçınılmaz bir kaba hapsedecekti. Ama uyanırken, bu sadece aşırı dozda adrenaline benziyor.

Tam da umduğum gibi, drakonik bir hırıltı çıkarıyor ve omzunu Maven'ın kalın maun kapısına çarpıyor.

Kapının üzerinde bıraktığı koruyucu büyü her ne ise, görünüşe göre çok güçlü değilmiş, bu da ruh halimi daha da bozuyor. Az önce yaptığımız gibi herhangi birinin ona saldırmış olabileceği fikri hiç hoşuma gitmiyor. Decimus kafasını tutmuş, akılsız şiddetin yarattığı bulanıklığı dağıtmaya çalışırken, ben de onun yanından geçip odaya bakıyorum.

Sevgili saplantım burada değil.

Hepsinin canı cehenneme.

Şekil değiştiren bana doğru dönüyor, dişlerini göstermiş ve gözbebekleri bir ejderhanın dar yarıklarına dönüşmüş, öfkesi kabarıyor ve kontrolünü kaybetmeye başlıyor. İçindeki canavarı kontrol etme konusunda her zaman berbat olmuştur.

"Seni öldüreceğim Crypt. Eğer o boku bir daha üzerimde kullanırsan-"

"Nerede o?" Araya girdim, onun tehditlerini duymakla hiç ilgilenmiyordum.

Dikkati tekrar eldeki soruna yöneldi ve tekrar homurdanarak içeri girip daha detaylı kontrol etmek için kapının kalan kısmını kırarak açtı. Koridorda beklerken, kapı aralığından görebildiğim bir rüya kapanın kenarına bakıyorum. Kesinlikle Crane'in el yapımı. Kan büyüğü kokuyor.

Decimus yeniden ortaya çıktığında, daha da kontrolsüz görünüyor. "Git onu Limbo'da ara. *Hemen*."

Onunla burun buruna geliyorum, artan öfkem etrafımızdaki alanı etkilediğinin sadece belli belirsiz farkındayım. Işık işaretlerim parlamaya başlıyor ve kıyafetlerimiz ve saçlarımız yerçekiminde bir aksaklık varmış gibi dalgalanmaya başladığında sertleşiyor - bu da Arafta bir delik açmaya yakın olduğumun işareti. Bunu bir kez görmüştü ve dilini ısırmasına bakılırsa, bunu tekrar yaşamak istemediği çok açık.

"Bana bir kez daha ne yapacağımı söylersen ejderha, öyle çarpık bir zihinle uyanırsın ki tanrıların seni bu acıdan kurtarması için dua edersin. Zaten aurasını aradım ve hiçbir şey bulamadım."

Öfkesi aniden panik gibi bir şeye dönüşür. "Nereye gitmiş olabilir ki?"

Şimdiye kadar bir şeyler hissettiğim tek kişiyi gözünün önünden ayırdığı için Decimus'u boğazlayamadan, ikimiz de koridorun sonundaki merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyuyoruz. Ama daha önce olduğu gibi, yaklaşan Maven değil. Bu onun vahşi sarı bukleli şekil değiştiren arkadaşı - şeker gibi kabarık pembe aurası olan.

Bizi fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, kahretsin. Siz az önce... o kapıyı mı kırdınız?"

"Kenzie." Decimus ona hitap etmek için yanımdan geçerken sesi biraz rahatlamış geliyor. "Lütfen bana Maven'ın nerede olduğunu bildiğini söyle."

Dişi aslan şekil değiştiren tereddüt ediyor, kaşları çatılırken aramıza bakıyor. "Aslında ben de onu aramaya geldim. Bir güncelleme istedim, bilirsiniz..." Bize belli belirsiz bir işaret yapıyor ve sonra omuz silkiyor. "Eğer odasında değilse, doğu kütüphanesinde ya da seralardan birinde olabilir. Ve bazen dikkat etmediğimi düşündüğünde Everbound Ormanı'na gizlice gittiğini biliyorum."

"Yalnız mı?" Homurdanıyorum.

Yakındaki orman insanlara yasak, büyüyle sıkı bir şekilde korunuyor ve düzenli olarak her türden tehlikeli yaratıkla dolu - Miras Konseyi'nin buraya Divide'dan gönderdiği gölge şeytanlar da dahil. Bunlar dövüş dersleri sırasında gerçek dünya pratiği içindir, ancak pek çok öğrenci şeytanlarla karşılaştıktan sonra paramparça olmuş halde bulunmuş ya da hiç bulunamamıştır.

Kenzie sertçe yutkunurken gözlerime bakmadan ayaklarını sürüyerek yürüyor. Bu tipik bir tepki. Çoğu insan, hatta mirasçılar bile, işaretlerim parlamaya başladığında korkar. İçgüdüsel olarak, nedenini bilmeden bunun kötü bir işaret olduğunu bilirler.

Bana dönmek yerine özür dileyen bir yüz ifadesiyle Decimus'a bakıyor. "Emin değilim. Onu aramayı denediniz mi?"

"Siktir. Daha numarasını bile almadım," diye hayıflanıyor.

Kadın küçük bir gülümseme yayıyor. "Bu beni şaşırtmadı. Telefonlar ve teknoloji konusunda o kadar garip ki, muhtemelen ne zaman boşluğa ihtiyacı olsa telefonunu patlatmanızı istemiyordur..." Sözüünü kesiyor ve dikkatle kapıya bakıyor. "Lafı açılmışken, bunu görürse gerçekten çok kızar. Eşyalarını karıştırdınız mı?"

Keşke yapabilseydim. Daha önce hiç saplantı hissetmediğim gibi, hiç böyle yakıcı bir merak da yaşamamıştım. Ama sevgilimi Arayış sahnesinde gördüğümünden beri, koyu renk gözleri en ufak bir irkilme belirtisi bile göstermeden benimkileri delip geçiyor... Aurasından bahsetmiyorum bile.

Onunki gibi bir aura hiç görmemiştim.

Ona söylediklerim yalan değildi. Rüyalarının tadını bilmek için ölüyorum. Mesela.

"Ejderham Maven'ı avlamaya ve önüne çıkan herkesi mangalda pişirmeye hazır. yol. Gerçekten durup onun külot çekmecesini karıştıracağımı mı sanıyorsun?" Decimus alay ediyor. Sonra duraksıyor, kızın odasına dönüp bakarken bu fikri düşündüğü belli. "Bir daha düşündüm de, külotlarını nerede sakladığını biliyor musun?"

Kenzie gülerek onu kapıdan uzaklaştırıyor ve aynı şeyi bana yapmaktan akıllıca kaçınıyor. "Tamam, bak. Yeni eşleşen mirasçıların söz konusu bakıcıları olduğunda korumacı davrandıklarını biliyorum ama her ikisi de göğüslerini sakınleştirebilir çünkü Maven'ın gayet iyi olduğuna eminim."

"Öyle misin?" Dudaklarımın tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin vererek meydan okuyorum. "Çünkü benim bakıcım şüphesiz sayısız kişinin en büyük hedefi.

Bu okuldaki mirasçılar, beşlimizin üstüne çıkma şanslarını artırmak için onun hayatına kastetmeden önce öldürme yasağının kalkmasını beklemeyeceklerdir."

Bu kimse için yeni bir haber olmamalı. Rekabet gücü yüksek mirasçıların beşli liderlerini hedef alarak diğer beşlileri mahvetmeye çalışması sağduyu gereğidir. Ancak Decimus belli ki Maven'ın ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu hesaplayamamış çünkü hareketsiz kalıp gözlerini kapatıyor ve ölçülü bir tempoyla nefes alıp veriyor. Biz gençken de derisinin altında gizlenen ejderhayı kontrol altında tutmak için aynı şeyi yapardı.

Kenzie'nin yüzündeki kan çekiliyor ve ellerini sıkıyor. "Kahretsin. Haklısın. Peki, onu en son ne zaman gördün?" "Kırk dakika önce. Öğle yemeğinde." Decimus volta atmaya başladı.

"O kadar da uzun değil. Sanki saatlerdir kayıpmış gibi konuştunuz. Belki de aşırı tepki veriyorsunuz-" Kenzie benimle tekrar göz göze geldiğinde sözünü kesiyor ve yüzümde gördüğü şey karşısında bir adım geri atarak yutkunuyor. "Hayır. Tamamen orantılı bir tepki. Tamamen katılıyorum. Pekâlâ, ben de onu aramaya gidiyorum, o yüzden... daha fazla kapı kırma. Tamam mı?"

Söz vermiyorum.

Karanlık küçük saplantımın güvende olup olmadığını bilmeden ne kadar uzun süre gidersem, kendimi o kadar dengesiz hissediyorum. İkisinden de başka bir kelime beklemeden, Limbo'ya geri adım atıyorum ve Maven'ın izlerini bulmak için Everbound Ormanı'nın tamamını araştırmaya niyetlenerek havalanıyorum.

Hıçkırıklara boğularak soğuk banyo zeminine acımasızca geri çekilmeden önce ne kadar zaman geçtiğini BİLMİYORUM. Yüzümün yan tarafı soğuk kanla yapış yapış. Yanağıma yapışmış saçlarım da öyle.

Banyoda başka biri olma ihtimaline karşı iniltimi minimumda tutmaya çalışarak doğruluyorum ve etrafımda biriken koyu kana bakarak yüzümü buruşturuyorum. Bu kesinlikle normal bir insanı öldürmeye yeter. Elimi kaldırdığımda başım acıyordu ama yara iyileşmişti.

Sanırım *durumumun* tek avantajı bu.

Ne yazık ki yüzüm, saçım ve kıyafetlerim kanla lekelenmiş durumda. Eğer yataktan dönerken herhangi bir vampirin yanından geçersen, bedava atıştırmalık reklamı yaptığımı düşünecekler. Çaresizce tezgâhın etrafına bakıyorum ama temizlik için kullanabileceğim pek bir şey yok. Temizlik büyüsü için malzeme yok. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda berbatım zaten.

Pekâlâ. Sanırım bunu çevirebileceğim bir yol var.

Bol kazağımın gizli ceplerinden birinden cep telefonumu çıkarıp, Kenzie'ye bir mesaj göndermeyi başarana kadar lanet şeyle boğuşuyorum.

Yardım edin. Regl erken geldi. Rahmimle yaptığım savaşı kaybetmiş gibi görünüyorum.

Hemen cevap verdi.

Aman Tanrım, çok endişelendim. Uteruslar tam bir sürtük. Neredesin? Yakaladım.

Hayatımda ilk defa modern teknoloji için evrene şükrediyorum. Sonra mümkün olduğunca çok kanı temizlemeden önce ona hangi banyoda olduğumu hızlıca gönderiyorum. Banyoda başka kimse yok, bu yüzden yıkamak için kabinden çıkıyorum ama hala kıyafetlerime bulaşmış durumda. Kağıt havlu dispenserinin tüm rulolarını kullanıp pisliği temizliyorum.

Neyse ki Kenzie parıltılı mor bir askılı üst ve uzun bacaklarını gösteren mini bir etekle banyoya girdiğinde, tüm bunların sadece korkunç bir regl dönemiymiş gibi görünmesini sağladım.

"Zavallı şey, iyi misin? O güzel zeytin tonlarına ne oldu? Çok solgun görünüyorsun! Alınmayın. Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Fazladan kıyafet, ped falan getirdim ama ağrı kesici de düşünmeliydim!" Alnına vuruyor.

"Sen zaten yeterince cankurtaransın," diye ısrar ediyorum ve bana uzattığı, içinde en büyük boy, rahat kıyafetlerim ve ihtiyacım olabilecek diğer her şey olan büyük çanta için teşekkür ediyorum. Tabii ki ona solgunluğumun *çok fazla* kan kaybetmemden kaynaklandığını söyleyemem.

Ben üstümü değiştirip yeniden ortaya çıktığımda, Kenzie banyo tezgahına oturmuş, manikürünü silerken ve uzun bacaklarını sallarken gevezelik ediyordu.

"-ve böylece beşli grubumun tüm vurgu seçenekleri için artı ve eksilerin bir listesini yaptım. Demek istediğim, gizli operasyonlar ya da hatta kutsal muhafızlar gibi bir şey yapmak isterdim çünkü bizi Divide'dan uzak tutacaktı, ama yine de bu kariyerlerde makul bir rütbeye sahip olacaktık - ama Dirk'ün daha zorlu bir aktif savaş yerinde konuşlanmayı seveceğini biliyorum. Vivienne, nereye gidersek gidelim çok erken kalkmak zorunda kalmadığımız sürece her şeye razı."

Bana bakmak için konuşmasına ara veriyor ve gülümsüyor. "Ta-da! Yeni gibi görünüyorsun. Yine de seni hiç görmediğim kadar solgunsun. Benimki gibi kışın solgunlaşan bir cildin mi var? Belki de gelecek dönem mezun olduktan sonra hep birlikte sıcak bir yerlere gitmeliyiz! Biraz güneşleniriz. Ben Bermuda'yı düşünüyorum. Kibritlerimle bir plaj tatiline *bayılırım*. Kibritlerden bahsetmişken... Adamların seni bulamayınca *çığına* döndüler."

Kana bulanmış kıyafetlerimi çantaya tikiştirirken duraksıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Birincisi, onlar benim adamlarım değil. İkincisi, seni rahatsız ettiler mi?"

"Beni tehdit etmediler, eğer kastettiğin buysa. Gerçi Kabus Prensi birkaç kez kafamı koparmayı tartışıyor gibiydi." Tüm vücudu titriyor ve başını sallıyor. "Tanrım. Kalbinin onunkine bağlı olacağına hâlâ inanamıyorum. Yani, birçok insan o mirasın bir kalbi bile olmadığını söylüyor."

Elimde olmadan keskin bir kahkaha atıyorum ama hemen boğazımı temizliyorum. "Bu tartışmalı bir konu çünkü hiçbirine bağlanmayacağım,

hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ah, öyle mi? Şimdiye kadar kaç tanesini becerdin? Ve dürüst ol! Detayları öğrenmek için ölüyorum. Eşleşmeleriniz ne kadar sahiplenici olsa da, *ateşli* bir seks yapıyor olmalısınız."

"Zar yok."

Kenzie yüksek sesle yuhalıyor, tezgâhtan atlıyor ve omurgasını patlatmak için geriniyor. "Tamam, iyi, seni kasvetli, inatçı keşiş. Ama yine de her şeyi duymak istiyorum." Sonra kaşlarını çatıyor ve kapıya bir bakış fırlatıyor. "Gerçi... şimdi sohbet etmek için doğru zaman mı emin değilim. Baelfire'ın burayı yerle bir etmek üzere olduğundan oldukça eminim ve eğer beşlinin geri kalanı da seni aramak için bu kadar heyecanlıysa, "sadece bayanlar girebilir" tabelasının onları buradan uzak tutacağından şüpheliyim."

Birkaç hafta önce bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi Kenzie'ye bakıyorum ve çantayı omzuma atıyorum. "Halfon'da bir kız gecesine ne dersin? Beşli olmayan grubuma biraz ara verebilirim."

Kenzie'nin kaşları havaya kalktı. "Senin için gerçekten endişelendiler, Maven. Ve hedef olduğun doğru, bu yüzden en azından iyi olduğuna dair onları rahatlatman gerekmez mi, böylece gereksiz yere endişelenmezler. Onları öylece ortadan kaldırırsan muhtemelen çok kızacaklardır."

"Daha da iyi."

Yüzünde anlayış belirliyor ve derin bir nefes alıyor. "Vay be. *Gerçekten* de beşlinden kurtulmaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet." Mümkün olduğunca çabuk.

Homurdanıyor. "O zaman bunu izlemek hayal ettiğimden daha eğlenceli olacak çünkü bir grup korkutucu, sahiplenici alfa tipi mirasçının bakıcılarının gitmesine izin vermesine imkan yok."

Mecbur kalacaklar.

"Bu kadar erkek muhabbeti yeter. Halfon var mı yok mu?"

Kenzie bir saniye daha düşündükten sonra kapıya tereddütlü bir bakış daha atıyor.

Bu gece Halfon'a sadece kibritlerimden kurtulmak için değil, aynı zamanda son yaşadığım *olaydan* sonra göğsümde kalan ağrıyı dindirmek için de gitmek istiyorum. Ayrıca, kendime karşı dürüst olursam, Kenzie ile takılmaya alıştım. Aramadan bu yana geçen birkaç gün boyunca onu *özlemiş* bile olabilirim.

Rüşvetin üstünde değilim, bu yüzden ekliyorum, "Akşam yemeği benden."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun May," diye sırtarak kadife eldivenli elimi tutuyor. Bana bir çift daha getirdiği için gerçek bir elmas. "Elbette! Hadi gidelim. Kibritlerime daha sonra döneceğimi söylerim. Ama yemeği unut, gitmişken Witch's Brew'e de uğrayalım. Jackie'ye merhaba demek istiyorum."

Everbound Üniversitesi'nden eşleşmelerimden herhangi birine rastlamadan ayrılmak nispeten basit çünkü kale, yüzlerce yıl öncesinden kalma hizmetkâr giriş ve çıkışlarıyla dolu gerçek bir labirent. Canavarlık Tarihi profesörüne göre Everbound Kalesi, insanların New England'ı kolonileştirmeye başlamasından kısa bir süre sonra bir kale olarak inşa edilmiş. Kıtayı istila eden canavarların kanlı savaşlarından kaçmak için Avrupa'dan kaçmışlar ve Amerika'da sadece insanlara ait bir toplum kurmaya çalışmışlar... Canavarlar da onları takip edince işler planlandığı gibi gitmemiş.

Ancak tanrılar Miras Laneti'ni uygulamaya koyup mirasçıları insanları Cehennem'den korumaya zorladıktan sonra, Ölümsüz Beşli burayı geceleri ortaya çıkan her şey için zorunlu bir bitirme okuluna dönüştürene kadar kale terk edildi.

Hizmetçilerin çıkışlarından birinden çıkarak, Kenzie'nin eski bebek mavisini Mustang'inin park edildiği küçük bir park alanına giden patikadan aşağı doğru ilerliyoruz.

Bir keresinde bana bunun ilk şeker babasından bir hediye olduğunu söylemişti. Görünüşe göre bunlardan birkaç tane almış.

Halfton arabayla 30 dakika uzaklıkta. İki beceriksiz insanın aşık olmasını anlatan bir tatil filmi ya da dehşet verici bir cinayet romanı olabilecek türden, meraklı küçük bir kasaba. İki ya da üç anne-baba restoranı, bir avuç bar, beş stop lambası, Kenzie'nin Moda Umutsuzluğu Çukuru adını verdiği bir alışveriş merkezi ve sahibi Jackie'nin bir efsaneyle evli olduğu Witch's Brew adında sevimli küçük bir kahvehanesi var.

Jackie, Halfton'da Everbound Üniversitesi'ne yakın olmaktan hoşlanan az sayıdaki insandan biri. Gözlemlediğim kadarıyla, diğerleri bu konuda ya ılımlı ya da düpedüz sinirli, sanki birkaç yüzyıldır burada değilmiş gibi.

Kahvehaneye girdiğimizde Jackie başını kaldırıp vitrindeki kekleri dikkatle dizdiği yerden gülümsüyor. "Siz ikiniz içeri gelin! Kenzie, şu çok sevdiğin balkabağı baharatlı kurabiyelerden fırından yeni çıkardım."

Jackie'nin belirli isimleri nasıl hatırladığını bilmiyorum, çünkü Witch's Brew'e çok sayıda mirasçı geliyor. Tezgâhın etrafında dönüyor ve ellerini hamile karnının üzerine *koymasını* izliyorum.

"Vay be. Daha doğurmadın mı?"

Kenzie bana gözlerini kocaman açarak *sus* der gibi bakıyor ama Jackie sadece gülüyor. "Hayır. Seksi bir kurt şekil değiştirenle evlenirsem olacağı bu. Sen

onun türünün üreme sapkınlığı konusunda büyük olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bazen kendimizi *biraz* kaptırıyoruz. Tanrım. Geçen sefer ikizdi. Bu sefer üçüzler. Ama daha heyecanlı olamazdım," diye mutlulukla iç geçiriyor.

İkiz *ve üçüz* mü?

Sanırım rahmim biraz irkildi.

Bu arada, her birimiz bir fincan sıcak çikolata ve balkabağı baharatlı kurabiye alırken Kenzie oohs ve awes yapıyor ve hangi isimleri düşündüklerini soruyor. Jackie'ye bir telefon geldi ve bizi en sevdiğimiz köşedeki kabinde yalnız bıraktı.

Burası *Kenzie'nin* en sevdiği yer. Buraya benden çok daha uzun süredir geliyor çünkü ben iki hafta önce geldiğimden beri Halfton'a sadece birkaç kez geldim.

"Bu kadar çok insanın miras-insan ilişkilerini tabu olarak görmesi üzücü," diye iç geçiriyor Kenzie. "Bence çok sevimliler. Neyse, anlat bakalım. Planların hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Anlatacak pek bir şey yok ama Silas'ın canını sıkmayı başaramamam ve Everett'i kıskanmalarını sağlayarak hepsini birbirine düşürme planım hakkında kısa bir özet geçiyorum. Üç kızın benimle yüzleşmesiyle ilgili kısmı atlıyorum çünkü resmen radarlarında olduğumu bilmesine gerek yok.

Bitirdiğimde düşünceli bir şekilde başını sallıyor, gözleri arkamdaki vitrin camına kayıyor. "Ve sen de akıl oyunları oynamanın senden nefret etmelerini sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Pfft. Nedense bundan ciddi olarak şüpheliyim. Kabul et May, sana kafayı takmış durumdalar."

Kupamı yere bıraktım. "Hayır. Benim fikrime kafayı takmış durumdalar. Lanetlerini bozacak bir bakıcı istiyorlar. Gerçekte kim olduğum onları pek ilgilendirmiyor."

Hakkımdaki gerçeği bilseler beni öldürebileceklerinden bahsetmiyorum bile.

Kötü kötü gülümsüyor ve sonunda bakışlarını pencereden ayırıp kaşlarını bana doğru sallıyor. "Biraz ilgi, ha? Şey, eminim onlar

Seni gerçekten istiyorlar, yoksa seni buraya kadar takip etmezlerdi."
Omzumun üzerinden bir bakış fırlatmadan önce bir an için şaşkınlıkla Kenzie'ye bakıyorum. Elbette, arkamda, fırının pencerelerinin camından Silas'ın kasaba meydanına doğru yürüdüğünü görüyorum, kesinlikle ölümcül-olmayan için söz dışarı . yer içinde böyle a Kan kırmızısı gözleri ve günahkâr keskin bakışlarıyla insani bir ortam. Buradaki insanlar mirasçıları görmeye alışkın ama hepsi balıkların arasındaki bir köpekbalgı gibi onun yolundan kaçıyor.

Camın arkasından bile uzaktaki bir ejderhanın kükremesini duyabiliyorum. Bu da Baelfire'in çok geride olmadığı anlamına geliyor.

Umarım sonunda beni istemediklerini anlayacak kadar kızmışlardır.

Pencereden dışarı bakarken dikkatim o kadar dağınık ki Kenzie çılgık attığında şaşkınlıkla irkiliyorum ve hemen dönüp-

Kabus Prensi yüzümden sadece bir santim uzakta, tam yanımda oturuyor. Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve deri ile tanımlayamadığım bir bitki gibi sarhoş edici derecede tatlı bir şeyin çekici kokusunu görmezden gelmeye çalışarak yutkunuyorum.

"Özür dilerim," diyor Kenzie yüzünü buruşturarak. "Birdenbire ortaya çıktı. Korkudan sıcak çikolatamı her yere döktüm. Hemen döneceğim... ayrıca beşlinizle biraz sohbet etmeniz gerekebilir gibi görünüyor," diye ekliyor mahcup bir şekilde, banyoya girmek için aceleyle uzaklaşırken bana özür dileyen bir gülümseme atıyor.

Crypt beni inceliyor, dudaklarımda gezinen bakışlarını ve iznim olmadan kalçalarımı sıkmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Neredeydin?"

Sesi sert bir törpü, şaşırtıcı bir şekilde... duygusal mı? Bu doğru olamaz.

"Beni Limbo'dan takip ettiğine göre bilmemen garip."

Ama Tanrılara şükürler olsun ki daha önce yaşadığım küçük olaya tanık olmadı. Ne pahasına olursa olsun onun böyle bir şeye tanık olmasını engellemem gerekiyor.

"Cevap ver, sevgilim."

Zil çalıyor. Silas'ı bekleyerek ona bakıyorum ama Baelfire'in da onunla birlikte Witch's Brew'e girdiğini görünce şaşıyorum. Şekil değiştiren çok hızlı yetişti ve benimle göz göze gelip gözle görülür bir şekilde rahatlamadan önce fırının geri kalanına şöyle bir baktı.

Onlar yaklaşırken Silas'ın yakut rengi bakışlarından kaçamıyorum. Beni biraz fazla sahiplenici bir şekilde tarıyor ve sonra aniden olduğu yerde duruveriyor.

masaya ulaşır. Acımasızca küfretmeden önce derin bir nefes alır.

"Bunu sadece bir kez soracağım. Neden kan gibi kokuyorsun?"

Diğer ikisi geriliyor ve Baelfire da havayı test edip hırlıyor. İğrenç derecede iri kasları sayesinde Kenzie'nin oturduğu tarafa zar zor sığıyor ve ardından "Yaralandın mı? Nerene? Ve daha da önemlisi, bu gece kimi küle çevireceğim?"

Tanrım. Sanki camdan yapılmışım gibi davranıyorlar. Ne kadar gülünç.

Ama onları düzeltecek değilim. Zayıf ve çaresiz olduğumu düşünmeleri daha iyi. Zayıf bir kaleciye tutunmak istemeyecekler ve ne kadar çok insan beni hafife alırsa, buraya gelme nedenimi gerçekleştirmek için o kadar çok fırsatım olacak.

Bu yüzden kolay yolu seçtim ve gözümü kırpmadan yalan söyledim. "Adet kanaması böyle aşırı tepkileri pek gerektirmez."

Silas kaşlarını çatıyor, şüphencilik ses tonunu renklendiriyor. "Öğle yemeğinde regl kokunu almadım."

Ew. Kan fae'leri çok tuhaf. "Flow Teyze kısa bir süre sonra tatsız bir ziyaretçi olarak içeri girdi."

Crypt tek kelime etmeden diğer tarafımdan kayboluyor. Anladığım kadarıyla nereye gittiğini ya da nereden geldiğini söyleyecek bir tip değil. Baelfire'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kayıyor ve sonunda ağzı çarpık bir sırıtışa dönüşüyor.

"Sıcaklığın kramplara iyi geldiğini duymuştum. Seks de öyle. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar asilsiniz."

"Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz, Boo. Hepsi bu. Ta ki sen kibarca daha fazlasını isteyene kadar," diye ekliyor, artık güvenliğim için endişelenmediği için kolayca çapkın cazibesine geri dönüyor.

Silas kabinin ucuna bir sandalye çekiyor ve sanki yaralanmadığım konusunda yalan söylediğime dair bir işaret arıyormuş gibi dikkatle beni inceliyor. Sanırım fae'ler bu yeteneğe sahip olmadıkları için her zaman diğer insanların yalan söyleyip söylemediğini merak etmek zorundalar.

Dikkati, daha önce kanla keçeleşmiş olan saçlarımda kalıyor ve dilinin alt dudağının üzerinde yuvarlanışını kaçırmıyorum - sadece bir kez, yavaşça.

Doğru ya. *Kan Fae*.

Ama o bana seslenmeden Kenzie banyodan çıkıp yanıma geldi ve bakışlarını iki korkutucu derecede güçlü adam arasında gezdirdi.

Miraslar. Everbound'daki yüksek lisans öğrencileri arasında mütevazı bir yeri olsa da Baelfire'ı bir süredir tanıyor ama Garnet Büyücüsü'nün çırağıyla nasıl havadan sudan konuşacağını bilmediği Silas'a aval aval bakmasından belli.

Baelfire onun tereddütlerini anlamış gibi görünüyor ve tabağımdan kırık bir kurabiye parçası kapıp ağzına atıyor. "Kız kıza muhabbetinizi bölmeyelim. Ortadan kaybolduktan sonra arkadaşımı kontrol etmem gerekti."

Bu işe yaradı.

"Aman Tanrım! Ona şimdiden *eşim mi* diyorsun? Bu çok tatlı," diye mırıldanıyor Kenzie, gözlerimle ona savurduğum hançerleri görmezden gelerek. "Çok tatlı, değil mi? Bunu ona ben de söyleyip duruyorum," diye alay ediyor Bael ve bana kendini beğenmiş bir sırıtiş fırlatıyor. Sonra neşeleniyor. "Hey. Sen onun arkadaşısın. Muhtemelen en sevdiği dondurma çeşidini biliyordur, değil mi? Bana söylemezdi. ne olduğunu."

Kenzie başını öne eğer. "Kahretsin, belki de kötü bir arkadaşım çünkü hiçbir fikrim yok. Nedir bu May?"

Hiç dondurma yemedim.

Ama onlara bunu söylersem, başka sorular da soracaklar. Geçmişimle ilgili daha fazla soru, daha fazla yalan demek. Ve sahte bir kimliği mümkün olduğunca az gösterişle sürdürmek çok daha kolay.

Ben sadece görevim için buradayım. İşleri basit tutmak en iyisidir. "Vanilya."

"İşte, gördün mü? O kadar da zor değilmiş." Baelfire bana muzaffer bir edayla sırıtıyor. Ellerinden biri şakağıma düşen saçımı düzeltmek için kalkıyor ama son anda kendini kontrol edip geri çekiyor. "Pekâlâ. Başka nelerden hoşlanır?"

Bu sefer ona anlamlı bir bakış attığımda Kenzie gözlerini deviriyor ve bana destek olmayı seçiyor. "Bunu kendiniz çözmeniz gerekecek çocuklar. Ben ispiyoncu değilim." Sesini sahne fısıltısına indiriyor. "Ama küçük bir kuş bana onun seksi, zengin, eski bir manken profesörden hoşlandığını söyledi."

Ortamı karıştırmaya yardım mı ediyorsun? Fena değil.

Baelfire'ın neşesi hemen kaybolduğunda ve Silas pencereden dışarı baktığında bir gülümsemeyle savaşıyorum. Hiçbir şey söylemiyorlar ama ne düşündüklerine dair çılgınca bir tahminde bulunabilirim. Legacy'ler insan değil ama aynı duygulara sahipler. Mirasçılar her ne kadar birbirini tamamlayan mükemmel gruplar fikrini taşısa da, beşli gruplar arasında kıskançlığın ortadan kalkmasına imkan yok.

Eğer tüm dikkatimi Everett'e veririm, hepsinin kopması an meselesi.
Ve benden ne kadar çabuk vazgeçerlerse, yeminimi yerine getirmeye o kadar çabuk odaklanabilirim.

BEN İYİ DEĞİLİM.

Tek açıklaması bu olmalı çünkü özel yatakhane odamda oturup bakıcım için bir izleme büyüsunün bileşenlerini hazırlarken, onun daha önceki kan kokusundan başka bir şey düşünemiyorum.

Bize yalan söyledi. Bundan eminim. Bu koku onun her yerindeydi, saçlarına sinmişti, güvenliğiyle ilgili her türlü endişeyi geçiştirirken benimle alay ediyordu.

Ama onu kanatan bir şey oldu.

Banshee gözyaşı şişesini yere bırakıp yüzümü ovuşturdum. Kan Fae'leri vampir değildir. Ölümsüzlükle ya da bir dizi yüksek duyuyla kutsanmadık - büyüü algılama yeteneği hariç. Kokusunu alırız, hissederiz ve sadece büyüü soylarda bulunabilen tadını arzularız. İster içelim ister büyülerimize katalım, kan büyülerimize güç verir. Bizi Fae'lerin en güçlü sınıfı yapan şey budur.

Daha önce hiç birinin kanının kokusunu arzulamamıştım. Ama Maven'in...

Ağzım sulanıyor ve birden ateşim çıkıyor. Lanet ereksiyonum bir türlü inmiyor.

Yeniden odaklanmaya çalışarak önümdeki masanın üzerinde duran kan lekeli büyü kitabını karıştırıyorum, dizim huzursuzca zıplıyor. Yataktanemin sessizliği uzayıp gidiyor, sadece köşedeki dede saatinin gıcırtilı tik taklarıyla bozuluyor.

Tik. Tik tak. Tik. Tik. Tik tak.

Nefes alışım yanlış geliyor. Çok sık. Tam olarak nefes almaya çalışmak için doğruluyorum, ama o zaman gözlerim penceremi kaplayan karanlık perdelerle takılıyor. Perdelerin bükülme şekli nabzımın gözlerimin arkasında atmasına neden oluyor. Ayağa kalkarken kulaklarımdaki çınlama diğer tüm sesleri bastırıyor, perdeye doğru ilerlerken elimdeki kanayan kristali avucumu deecek kadar sert tutuyorum.

Burada herhangi biri olabilir. İzliyor olabilir. Kafamın içindeki sesler fısıldayarak bekliyor.

Mantiken, yata Khanemin Everbound'daki en güvenli yer olduğunu biliyorum. Kaydolmadan önce bunu sağlamak için çok uğraştım. Sihirli korumalarım sayesinde bu odaya benden başka kimse giremez.

Ama şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Lanetim damarlarımda uğulduyor, havayı çamur gibi yoğunlaştırıyor ve kaslarımı bir iplik gibi geriyor. Kalbim acı içinde kaburgalarıma çarpıyor.

Güvenli değil, diye bağıyor sesler. Güvenli değil. Güvenli değil. Güvenli değil-

Sonunda perdeyi yırtıp indiriyorum ve geride kalan hiçliğe bakıp öfkeleniyorum. Sırtımı hedef alan bir bıçakla pusuda bekleyen kimse yok. Yine de odanın geri kalanını tarıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve hızlı nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Durum kötüye gidiyor. Önümüzdeki dönemin sonu, beşlimin lanetlerimizi kırmak için bir araya geleceği zaman... yeterince hızlı gelmeyecek. Hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyorum, bilmeden akıl sağlığını kaybetmek mi yoksa benim gibi parça parça kayıp gittiğinin tamamen farkında olmak mı?

Damlama sesi dikkatimi elime çekiyor ve nihayet kristal üzerindeki tutuşumu gevşetiyorum, böylece kanımı çekmeyi bırakıyor. Titreyen bir nefesin ardından ani bir karar veriyorum ve yurt odamdan çıkmadan önce kristali cebime geri sokuyorum.

Geç olmuştu. Gece yarısını geçti. Everbound'da "öğrenci sokağa çıkma yasağı" saat on bir, ama burada kimse buna dikkat etmiyor, öğretmenler bile. Yine de, ellerim ceplerimde titreyerek etrafıma bakarken yürüdüğüm loş koridor boş.

Bu sadece bir gölge Si, annemin sesi yankılanıyor ama bu sefer kafamın içindeki bir ses değil, bir anı. Sana söyleyecekleri şey bu. Karanlıktan korkmanın aptalca olduğunu düşünüyorlar. Ama ikimiz de karanlığın tehlike olduğunu biliyoruz. Ne de olsa, geldiğini görmedikleri zaman öldürmek daha kolaydır.

Babamın sesi serttir. *Bu yüzden bu evin ışıklarını hiç söndürmüyoruz. Lanetimizin bizi karanlıkta birbirimize neler yapmaya iteceğini öğrenmek istemiyoruz.*

"İşte buradasın," diye araya giren Everett'in sesi beni irkiltiyor.

O keskin bir nefes alana kadar hareket ettiğimi fark etmiyorum. Onu boynundan duvara yapıştırmıştım, kanlı kristalim şahdamarının üzerinde duruyordu ve yutkunmaya bile cesaret edemeyeceği kadar derisine baskı yapıyordu. Daha doğrusu yutamıyor çünkü oksijenini kestim. Hakkını yemeyelim, aşırı tepki vermiyor ya da mücadele etmiyor.

Baelfire k o n u ŝ t u ğ u n d a , hemen yanımızda durduğunu fark ediyorum. "Silas. Sakin ol."

Köşeyi döndüler ve beni gafil a v l a d ı l a r . Yıllardır araları kötü olduğu için beni birlikte aramaları tuhaftı.

Garip değil. İkisi de kalbini sökmek için doğru anı bekliyorlar.

Dışarı.

Everett boğazından hafif bir ses çıkardı.

Sonunda kristalin boynuna batmasına neden oluyor. Kristal boynuna battığında derisinde kırağı çiçekleri açıyor, elimi kaplıyor ve kanamaya fırsat bulamadan yarasını kapatıyor. Koridorda küçük bir telaş başlar, bu onun rol yaptığı kadar sakın olmadığına dair ince bir uyarıdır.

"Maven'ın, sözde onun hayatını söndürmeni istediğini sanmıyorum. *favori.* Arkasındaki duyguyu anlıyor olsam bile," diye homurdanıyor Bael.

Maven.

Doğru ya. Onu bulmaya geliyordum.

Yavaş yavaş kontrolümü yeniden kazanarak Everett'i bırakıp geri çekiliyorum ve Baelfire kaşlarını kaldırırken donmuş elimi cebimde ısıtıyorum.

"İstedığın kadar yargıla. Senin lanetin, ona daha kolay katlanmanı sağlayacak bir merhemle birlikte geliyor.

Benimkinde böyle bir şey yok."

Everett birkaç yudum nefes alıp kendini fırçalıyor ve bana kötü bir bakış fırlatıyor. "Dick."

"Beni gafil avlamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Bael onaylarcasına homurdanıyor ama bana eliyle işaret ediyor. "Bahislerimizi sonuçlandıracaktık ama bok gibi görünüyorsun. Belki de biraz dinlenmelisin."

Böyle şeyleri açıkta söylememeli. Birileri savunmasız olduğumu duyabilir. Bunu belirtmek yerine, onları yakındaki kütüphaneden ayrılan bir koridora yönlendiriyorum. Burada seslerin duyulmadığını ve bu koridorun genellikle unutulduğunu biliyorum. Bir gizlenme büyüü yapmak için parmağımı batırıyorum ve ikisiyle yüzleşmek için dönüyorum.

Ama kristali bırakmıyorum. Eğer beni yalnız yakalamak ve işimi bitirmek için bir zaman arıyorlarsa, bu o zaman olurdu. Şu anda dengemi kaybettiğimi biliyorlar ama bu beni bir dövüşte daha az tehlikeli yapmaz. Tam tersi.

"Ben de bahse katılıyorum," diyor Everett sonunda.

Baelfire gözlerini deviriyor. "Hadi canım. Eşim senden açıklanamaz bir şekilde hoşlandığı için katılacağını düşünmüştüm. Öğle yemeğinde ona ne söyledin ki?"

"Bilmek istemez miydin? Her neyse, görünüşe göre ilk beni seçmiş bile."
Başımı sallıyorum. "Resmi olarak değil. Bu yarışmanın daha net bir bitiş çizgisine ihtiyacı var."

"Tamam. Onu ilk kim sikerse o kazanır diyelim."

Baelfire'in hırıltısı çok şiddetli. "Altı tanrı üzerine yemin ederim ki, Maven'a seninle yatması için baskı yapmaya kalkarsan, onu sikerim-"

"Her zamanki gibi ikiyüzlüsün," diye araya giriyorum. "Kızıışmış bir sürtük gibi onun peşinden nefes nefese koşuyorsun. Eğer o hazır olmadan sınırlarını zorlayacak biri varsa, o da sensin. Ve eğer bu olursa, bana hesap vereceksin."

Bael'in gözleri benimkilerle birleşiyor ve gözlerindeki vahşi şiddet, onun da en az benim kadar kavgaya hazır olduğunu gösteriyor. Belki de yeniden ava çıkması gerekiyordur.

"Maven'ı üzmektense ejderhamın kanatlarını keserim daha iyi. Crypt'in neden orada olduğunu bile bilmeden fiziksel temasla ilgili sınırlarını aşması konusunda daha fazla endişelenmeliyiz. Uyandığında dehşete düşeceği şeyler yaptırmak için rüyalarını manipüle etmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Kabus Prensi yanımızda beliriyor. Oda ürperirken Everett irkilerek geri çekiliyor ve ben de *acımasızca* yemin ediyorum - işte tam da bu yüzden lanetimi bozmam gerekiyor. Normalde büyülerim çok daha güçlü olurdu ve onun Limbo'da bile büyü korumalarımın içinde olduğunu bilirdim.

"Lanet olası *sürüngen*," diyor Bael ellerini yumruk yapıyor.

Karabasan, ölümsüz babasından daha eski olduğuna emin olduğum büyük, dekoratif, antika bir konsol masasının üzerine oturmak için kendini rahatça kaldırıyor. Esniyor.

"Küçük toplantımızı kaçırmamı beklemiyordun, değil mi? Maven'ı ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir."

"Evet, doğru," diye alay etti Everett kravatını düzelterek. "Seni ilgilendiren tek bir şey bile olmadı. Duyguya benzer en ufak bir şey hissetmekten acizsin, işte tam da bu yüzden iyi belgelenmiş bir psikopatsın."

"Hayattaki kaderim buydu," diye rahatça kabul ediyor Crypt. "Oldukça sıkıcıydı. Şimdiye kadar. Küçük bekçimiz sıkıcı olmaktan çok uzak. Gecenin karanlığında medeni canavarlar gibi konuşmak için bizi bir araya getirerek şimdiden neler yaptığına bir bakın. Neredeyse geçmişte yaşadığımız sürtüşmelerin köprüünün altından çok sular aktığını düşünecektik," diyerek bana sırtıyor.

Geçmişteki hakaretler.

Aileme yaptıkları için aşağılayıcı derecede hafif bir terim.

"Nasıl istersen ucube. Son bahislere geçelim." Bael kollarını kavuşturup aramızda bakışıyor. "Frost, o araziye hâlâ istiyorum. Ve Silas'tan, istediğim zaman seçtiğim özel bir büyüü alacağım. Crypt, hayatımın geri kalanında kafamdan uzak durman için lanet olası bir kan yemini etmeni istiyorum."

Kan yeminleri son derece güçlüdür; ömürleri ve hatta varoluşun beş düzlemini aştığı söylenir. Neredeyse bozulamaz olan bu yemin, Crypt gibi bir sapığın bile büyüü sözleşmeye uymak zorunda kalmasını sağlardı.

"İşte yine kendini övüyorsun," diye düşündü Crypt. "Senin bilinçaltında ilginç bir şey yok zaten. Silas'ınki çok daha eğlenceli."

Yumruklarım sıkılıyor. Beni iğnelediğinin tamamen farkındayım. O benim bilinçaltıma hiç girmedi. Ama orada bulunan herkes onun bu fikri ortaya atmasının bile beni haftalarca paranoyaklaştıracığını biliyor. Everett ellerini ceplerine sokarak duvara yaslanıyor. "Hangi ödülleri talep edeceğime karar vermedim ama bunların bir bedeli olmasını bekliyorum."

Başımı sallıyorum. "Hâlâ teraziye istiyorum. Ve Frost malikânesinden, ailenizin defterlerine ve geçmiş kayıtlarına göz atmak için serbestçe dolaşmak istiyorum."

Everett buna kaşlarını çatıyor, ki bu beni şaşırtmıyor. Decimus ailesi sayesinde Frost'lar yıllar boyunca pek çok yasadışı faaliyette bulunmuşlardı.

Bakışlarımı Crypt'e çeviriyorum. Eğer sınırlarım bir kara tahta olsaydı, her santimetrekaresini kazıyan sivri tırnaklar o olurdu.

Sırıttıyor. "Devam et. Elimde değerli bir şey olmadığını hepimiz biliyoruz." "Eğer kazanırsam, bilinçaltına gireceğim."

Baelfire alçak sesle ıslık çalıyor. Kâbus Prensi'nin yüzündeki kibirli eğlence ilk kez kayboluyor. Diğer ikisi aramıza bakıyor, bunun Crypt'i en az hoşuna giden karakter özelliği olan öngörülemezliğini sergilemeye itip itmeyeceğini benim kadar merak ediyorlar. Ne zaman patlayacağını söylemek imkânsız, göz açıp kapayıncaya kadar sıfırdan yüze çıkıyor, ama hepimiz bunu bir kez olsun gördük.

İşte bu yüzden onun kafasının içini görmek istiyorum. İnkübiler için, bilinçaltlarına başka birinin girmesine izin vermek son derece nadirdir, genellikle sadece eşleriyle ya da seçtikleri ilham perileriyle yaparlar. Tamamen güvendikleri biriyle.

Ama onu neyin harekete geçirdiğini anlayabilirsem, belki de hepimiz bağlandıktan ve telepatik iletişim kurabildikten sonra öfkeme yenik düşüp onu öldürmek zorunda kalmam. Özellikle güçlü beşli gruplar

Birbirimizin düşüncelerini, duygularını, arzularını ve benzerlerini. Crypt ile bilinçaltında başa çıkmanın yeni bir yolunu bulamazsam, onunla herhangi bir kafa alanını paylaşmak zorunda kalırsam onu öldüreceğim.

Maven'ı bu tatsızlıktan kurtarmak istiyorum.

Bahsimin ciddiyetine cevap vermek yerine, Crypt bir sigara ve çakmak çıkarırken ay ışığının aydınlattığı koridorun penceresinden dışarı bakıyor, uzun bir nefes çekmeden ve bir nefes duman çıkarmadan önce alevin kısa parıltısı kayboluyor. Hastalıklı tatlı kokusundan bunun normal bir sigara olmadığını anlıyorum ve ne içtiğini anlayamayınca kaşlarımı çatıyorum. Güneşin altındaki her tür tütünü, otu ve bitkiyi biliyorum, peki bu ne olabilir?

"Maven'ın sömestrde bu kadar geç gelmesi tuhaf, değil mi?" Tam bir konu değişikliği.

"Maven atipik bir büyücü," diye açıklıyorum, daha önce onun seyrek öğrenci kayıtları dosyasını okumuştum. "Bir aydan kısa bir süre önce tamamen insan soyundan gelen bir büyüyle kendini gösterdi."

Everett'in solgun bakışları bana kaydı. "Maven'ın insan bir aileden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Neden?"

Rahatsızca ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Önemli bir şey değil." "Çıkar ağzındaki baklayı, Kar Tanesi," diye homurdanıyor Baelfire.

"Siktir git ejderha," diye mırıldanıyor Everett, bu lakaptan çocukken olduğu kadar rahatsız olmuştu. "Peki. Burada fakültede miras-insan barış anlaşmasının tehlikede olduğuna dair bir söylenti dolaşıyor. Sözde, insanlar arasında bizim türümüzle savaşı savunan siyasi bir hareket ivme kazanıyormuş. Mirasçıları yok edilmesi ya da Cehennem'e geri gönderilmesi gereken canavarlar olarak görüyorlar. Nether'ın tek istediğinin türümüzü geri getirmek olduğunu düşünüyor gibiler."

"Mirasçılar ve insanlar arasında her zaman bir gerilim olmuştur," diye onaylıyorum.

"Daha da kötüleşti. Öyle ki, tüm personel ve profesörlerden atipik büyücüler ya da bu siyasi harekete sempati duyabilecek ve Everbound'da sorun yaratabilecek diğer öğrenciler arasında şüpheli herhangi bir şey aramaları istendi."

"*Şüpheliyi* tanımlayın."

"Belirsiz geçmişler. Antisosyal davranışlar. Açıklanamayan ortadan kaybolmalar, eski geleneklerin veya kültürün açıkça reddedilmesi, diğer mezun öğrenciler arasında insan ideolojilerini savunmak, Everbound'u açıkça küçümsemek.

Eski Konsey ya da Ölümsüz Beşli ve yersiz olan her şey," diye özetliyor Everett.

Bir an için bu hepimizin kafasına dank etti ve sonra Crypt düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Düşündüm de, Maven'ın geçmişi bir soru işareti." Bael homurdanıyor.

"O lanet olası bir sempatizan değil."

Crypt omuz silkiyor. "Öyle olsa da umurumda olmazdı."

"Maven türümüzün ölmesinin daha iyi olacağını düşünen bir fanatik olsa umurunda olmaz mıydı?" Everett inanamayarak sorar.

Kâbus Prensi cevap vermek yerine, sanki yakınlardaki bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğiyor. Çocukken bile sahip olmadığını hiç hatırlamadığım karmaşık işaretleri usulca parlamaya başlıyor. Acaba yaklaşan birini mi kaçırdım diye paranoyamı yeniden tetikliyor.

Ama bir saniye sonra masadan kalkıyor, sigarasının izmaritine basıp mermer zeminde söndürüyor ve şöyle diyor: "İtibarımız bakıcımızın çok fazla dikkatini çekti. İki kat ötedeki embesilin biri Maven'ı ele geçirerek beşlimizi yenmeyi hayal ediyor. Açlıktan ölüyorum ve eğer önce boynunu kırmazsam onun ruhu mükemmel bir atıştırmalık olacak."

İlk kez hiçbirimizden tek bir itiraz gelmiyor ve o da bir saniye içinde Limbo'ya düşüyor.

"İnsanların huzursuzlanmaya başlaması kimin umurunda?" Bael oflayıp puflayarak elimizdeki konuya geri dönüyor. "Onlar ölümlü. Bizler mirasçımız. Savaş çıkarsa onları yeneceğimizden eminim, ki bunun yakın zamanda olacağından şüpheliyim. Yani Maven bir sempatizan *olsa* bile, ki değil, zarar yok, faul yok."

Cevap vermiyorum, Maven'ın gerçekten de miras karşıtı hareketin bir parçası olup olamayacağını düşünürken dikkatim dağılıyor. Kuşkusuz, şüpheli davranış kriterlerinden bazılarına uyuyor.

Everett başını sallayarak, "İnsanlar arasında hepinizden daha fazla çalıştım," diyor. "Onların zararsız olduğunu düşünme hatasına düşmeyin. Sayıları mirasçılardan çok daha fazla ve bizim türümüzün onlara verdiğiinden daha dayanıklılar. İşler kötüye giderse gerçek bir tehdit oluştururlar."

"Ben onun siyasi görüşlerinden ziyade bakıcımız hakkında ne kadar az şey bildiğimiz konusunda endişeliyim," diye karar verdim. "Bir şey onu beşliyi tanrıların bir armağanı olarak kabul etmekten alıkoyuyor. O şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Baelfire, "*Ben de onu fiziksel dokunuşa karşı bu kadar temkinli yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum,*" diye ekliyor.

Bu benim dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Eldivenler. *Birisi* ona çok yaklaştığında kaşlarını çatıyor -herhangi biri diyorum çünkü onu daha önce Kenzie'yle izledim ve en yakın arkadaşı bile çok yakın oturduğunda Maven rahatsız oluyordu. Sakın bana ikinizin de bakıcımızın fiziksel temastan vebadan kaçır gibi kaçındığını fark etmediğinizi söylemeyin," diye homurdanarak aramıza baktı.

Ben fark etmemiştim. Ama beynimin onun neden dokunmaktan kaçınıyor olabileceğine dair ürettiği tüm nedenler yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

Everett, "Daha önce bana karşı temkinli görünmüyordu," diye homurdanıyor.

Baelfire kaşlarını çatıyor. "Evet, yapabiliyorken onun tadını çıkar, Kar Tanesi. Çünkü ben eşimin çoraplarını -ve umarım külotunu- çekip çıkaracağım."

Profesör gözlerini deviriyor. "Rakibim egoist bir erkek fahişe ejderha, psikopat bir rüya iblisi ve güven sorunları olan sivri kulaklı bir kitap kurdu. İçimden bir ses iyi olacağımı söylüyor."

Tartışmaya devam ediyorlar ama bu kadarı bana yetti. Onlardan ayrılıp birkaç koridor ötedeki Maven'ın yurt odasına gidiyorum. Ama gözlerim onun yıkılmış kapısına kilitlendiğinde, bir panik ve paranoya dalgası kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri alabora ediyor.

Tıpkı daha önce Baelfire'in bana onun kayıp olduğunu söylediği zamanki gibi.

O öldü, diye bir ses kafamın içinde fısıldıyor.

Onu yakaladılar. Onu yok ettiler ve şimdi de senin için geliyorlar.

Bakıcını kaybettin. Bizimle kaldın, diye başka bir ses zafer kazanıyor.

Midem bulanıyor, kapıya doğru koşuyorum, kapıdan geçip Maven'ı bulmaya hazırım-

Ama hemen bir kutu çikolataya basıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve ezilmiş kutuyu alıyorum. Birisi bunu onun için buraya bırakmış olmalı.

"Kapının olmaması kapıyı çalmana engel değil."

Gözlerimi kırıştırdığımda Maven'ın poker suratını bozmadan kapı aralığından beni izlediğini fark ediyorum. Omzuna bir çanta asmış ve ayakkabılarını giymiş, ben onun büyümlü savunmasına zarıfçe çarpmadan önce tam çıkmak üzereymiş gibi duruyor.

Onu görmek şakaklarımdaki ve göğsümdeki gerginliği eritiyor. Çınlama gitti. Gölgeler boş. Tekrar nefes alıyorum. Ne yazık ki,

Artık kan kokmasa da lanet olası ereksiyonum intikamla geri döndü.

Duş almış olmalı.

Tanrılar aşkına, Maven'ın dušta olduğu düşüncesi pantolonumun fermuarındaki acı verici baskıya yardımcı *olmuyor*.

Boğazımı temizliyorum. "Ben sadece..." "Beni takip ediyor. Geceleri."

"Evet," diye iç çekerek itiraf ediyorum, gerçek dışında bir şey söyleyemiyorum. Ama sonra günlük kıyafetlerini giydiğini ve gece yarısından sonra odasından çıkmak üzere olduğunu fark ediyorum. Bu... garip.

Bazıları şüpheli bile diyebilir. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Seni ilgilendirmez ama evet." "Nereye?" Yine de merak ettim.

Miras karşıtı bir sempatizan toplantısı olabilir mi? Aklımın *bir köşesinden* fısıltılar geliyor.

Hiç istifini bozmuyor, sesine sinirlilik bulaşmış bir halde göz temasını sürdürüyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, kapım paramparça çünkü reddettiğim pislikler nerede olduğumu bilmedikleri halde kişisel alanıma girmeye hakları olduğunu düşünüyorlar. Yoldan geçen herkesin görebileceği bir deliği olan bir yatakhane uyumayı deneyin."

Herkesin gözetleyebileceği bir yerde uyuma fikri paranoyamı tetikliyor -Ama Maven savunmasız bir uyku halindeyken onu izleyebilmeleri fikri?

Kabul edilemez.

"Bu gece beşli dairemizde uyuyacaksınız." "Zor pas."

Etrafımdan dolaşıp koridora doğru ilerliyor ama ben ona kolayca yetişiyorum. "*Pas mı?* Bu kadar geç saate kadar başka nerede kalacaksın?"

"Kenzie dairesinde boş bir oda teklif etti."

Bakıcım başka bir beşliyle mi kalıyor? Şekil değiştiren arkadaşına ne kadar güvendiği umurumda değil. Diğerleri gelecek dönem beşli sıralamasında öne geçmek için uykusunda boğazını kesebilir.

Bu düşünce, daha iyi düşünmeden kolunu kavramak için uzanmama neden oldu. "Kesinlikle olmaz."

Maven durup yavaşça bana bakıyor, gözlerinde daha önce görmediğim bir şey parlıyor. Sarhoş edici derecede karanlık ve...beklenmedik bir şekilde

Tehlikeli. Sanki dış görünüşünün bir kısmı kaymış ve ilk kez gerçek kişiliğini ortaya koyuyor.

Kolundaki elime dikkatle baktığında yavaşça çekiyorum. Baelfire haklıydı. Dokunmak onun için bir tetikleyici ve anlamam gereken bir başka şey.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Crane. Başımı yasladığım yeri beğenmemen hiç umurumda değil. Hepinizi reddetme nedenlerimi anlamaya çalışmak için aklınızda ne tür bir sorgulama varsa, bekleyecek. Berbat bir gün geçirdim ve çok yorgunum."

Başlangıçta sandığımız gibi hiç de çekingen bir duvar çiçeği değil.

Ama ses tonu vahşi ve bakışları öldürücü olsa da, onu incelerken göğsümde bir şeyler yumuşuyor. Gerçekten yorgun olduğunu söyleyebilirim. Bu bir yalan değil. O piçlerin daha önceki yokluğuna verdikleri tepkiler yüzünden bu gece kalacak bir yeri olmamasına dayanamıyorum. Kapısıyla kendim ilgileneceğim.

O haklı. Geç oldu ve onu kendi haline bırakmalıyım çünkü burada onunla ne kadar çok durursam, gidişini o kadar çok izlemek istemiyorum. Sadece onun yanından ayrılmayı erteliyorum çünkü onsuz yaşadığım paranoya boşluğuna geri çekilmek istemiyorum.

"Beni affet," diye mırıldanıyorum. "İyi uykular."

Maven beni nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir duyguyla baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Ağır, yavaş kalp atışları kulaklarımda yankılanıyor, ta ki ben soğuk terler içinde, zihnimi tırmalayan canavarların kalıntılarından titreyerek uyanana kadar. Sihirli alarm büyüm dağıldığında, Kenzie'nin yedek yatağından yuvarlanıyorum ve kendimi yerde plank pozisyonunda yakalıyorum, her zamanki tekrarlarıma başlamadan önce derin nefes alıyorum.

Şınav, mekik, burpee, squat, lunge, tricep dips, mountain climber...

Liste uzayıp gidiyor.

Tekrar, tekrar, tekrar.

Sonunda, dışarıda güneş yeni doğarken, göbeğim ve uzuvlarım yanarken, kendimi onun beş kişilik dairesinin büyük ortak banyosuna sürüklüyorum, gecelerime musallat olan dehşetin tüm izlerini silen buz gibi soğuk su için minnettarım. Kabuslarımdan sonra kendimi sakinleştirmek için bildiğim tek şey sabahları ilk iş olarak yaptığım acımasız egzersiz rutini. Büyüdüğüm rutinin aynısı olması da yardımcı oluyor.

Havluyla kurulandıktan sonra büyük beden kıyafetlerimi giyip misafir odasına dönüyorum ve komodinin üzerinde şarjda duran telefonuma bakıyorum.

Dün gece, doğaüstü bir karaborsa satıcısının numarasını bulmak için Halfton'daki köhne bir bara gizlice girdim. Yasaklanmış pek çok kara büyüde kullanılan güçlü bir bileşen olduğu için Miras Konseyi tarafından yakından izlenen bir büyü malzemesi olan patlıcangöbeği kökü tozuna ihtiyacım var. Dün geceki tüm araştırmalarım ve dikkatli dinlemelerim bana iki eyalet ötedeki bir büyücüyü aramam için şifreli bir numara verdi.

Silas'ın bana Kenzie'nin dairesine kadar eşlik etmekte ısrar etmemesine sevindim ve Crypt'in bütün gece rüya yemekle meşgul olması iyi bir şey. Tüm bu süre boyunca onu hissetmedim.

Ama bugün bu büyücüyü arayacak kadar uzun süre beşli olmayan ekibimden nasıl uzaklaşacağım? Dünkü gibi bir nöbet geçirdiğime tanık olmalarına izin veremem. Başka kimsenin, Kenzie'nin bile buna şahit olmaması zaten bir mucize.

Beşliyi ne kadar çabuk dağıtır ve başka bir bakıcıya başvurmalarını sağlarsam, görevimi sürekli beni takip eden bu kadar çok göz olmadan o kadar çabuk tamamlayabilirim. Bu yüzden bugün, onları kıskandırmak için, aynı zamanda yaşayan en zengin mirasçılardan biri olan manken gibi bir profesörle flört etmem gerekecek.

Boo hoo, zavallı küçük ben.

Yakındaki boğuk bir ses beni geriyor. Kaşlarımı çatıyorum ve daha dikkatli dinliyorum.

"Evet, evet, evet..." diye bağıyor nefes nefese bir ses. Biri homurdanıyor ve yakındaki odada daha fazla nefes nefese kalmadan önce bir şeyin devrildiğini duyuyorum. Başka biri inliyor.

Görünüşe göre Kenzie'nin beşlisi uyanıyor, bu da benim gitmem için bir işaret. Onlarla bir gece kalmayı sorun etmedim ama Everbound'un yurt yönetimine kapımın mümkün olan en kısa sürede değiştirilmesi için bir bakım talebi göndermiş olmam iyi bir şey.

Telefonumu arka cebime sokuyorum, kapıdan çıkarken gece çantamdan eldivenlerimi giyiyorum.

Baelfire'in beni beklediğini görünce şaşırmadım bile. Ona fırça atmaktan başka bir şey yapmadıktan ve dün nerede olduğumu bilmeden dönüp durmasına bilerek izin verdikten sonra hevesini kaybedeceğini düşünürsünüz ama hayır. Onun yerine tüm yüzü aydınlandı, altın rengi gözleri parlayarak yanıma geldi.

"Bana hâlâ üç soru borçlusun, biliyorsun. Bugün onlardan para kazanacağım."

"Kapımı kırdığın için özür dilemeden önce mi sonra mı?"

Hiç de özür diler gibi sıırtmıyor. "Bunun için Crypt benden daha fazla suçlu. Pekâlâ. Üç soru. Hazır mısın?"

Bu kadar ısrarcı olmayı bırak. Seni çekici bulmak istiyorum.

Ama bunu söyleyemem, onun yerine ona "Tatsız olsunlar. Bana daha uygun olurlar."

"Lütfen. Sen mülayim olmaktan çok uzaksın, benim seksi küçük Boo'm."

Boynum alışılmadık derecede sıcak. Çok kötü bir zamanlama çünkü az önce bize gizlice bakan mirasçılarla dolu geniş bir koridora girdik. Bael yüksek profilli olmaya alışkın ama ben değişen gözler ve adımı taşıyan fısıltılarla işimin bitmesini dört gözle bekliyorum.

"Savaş kursuma gelmeden önce lanet olası sorularınızı sorun." "Pekâlâ.

Ailen nasıl biriydi?"

"Ölü."

Yüzünü buruşturdu. "Yani onlar... bilirsin işte."

"Hatırlamıyorum. Onlar öldüğünde ben bebektim." Annemle babamın başına gelenler için kullanılan hafif bir terim, ya da bana öyle söylendi.

Sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Onları tanıyamamış olman gerçekten çok boktan. Seni kim büyüttü o zaman?"

Bir an tereddüt ettikten sonra bu işi bitirmenin daha iyi olacağına karar veriyorum. "Bir ailesi olsun isteyen ama beni bulana kadar buna hiç şansı olmayan katı bir adam tarafından evlat edinildim."

"En azından senin için iyi bir baba mıydı?"

Tanrım. Bu soruyla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Dışarıda çok daha kötüler var. O elinden geleni yaptı. Artık soracak bir şeyiniz kalmadı."

Eğitim alanına açılan kapıya yaklaşıyoruz. Yavaşlıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor.

"Bekle, bir tane daha. *Ve lütfen*, lütfen, lütfen buna cevap ver. Çünkü biliyorum, bunu istilacı, mahrem ve kabalık sınırında bir soru olarak soruyorum ama seni ilk kokladığımdan beri içimdeki ejderhaya katlanmak son birkaç haftadır çok zor ve bunu bilmem gerekiyor."

"Neyi bilmeye?"

Baelfire durdu ve benim de durmamı istedi. Dudakları neredeyse kulağıma degecek kadar yakınımaya eğiliyor. Vücudunun sıcaklığı, yanmış sedir ağacı gibi hoş bir misk kokusuyla birlikte etrafımı sarıyor.

"Bakire misin?"

Sesi neden bu kadar çakıllı ve şehvetli olmak zorunda? Çiğ açlığı tenimi karıncalandırıyor ve karnıma yerleşiyor. İçgüdüsel olarak, Bael'in yüksek şekil değiştiren duyularıyla az önce yaptığı şeyin kokusunu almasını engellemek için bacaklarımı birbirine bastırıyorum ama yumuşak iniltisini duyduğumda, saklamaya çalıştığım uyarılmanın kokusunu alabildiğini biliyorum.

"Kahretsin Maven, bu azgın ereksiyonla dışarı çıkmak çok utanç verici olacak," diye homurdanıyor.

Sesimi sabit tutmakta zorlanıyorum. "O zaman git derslerinden birine katıl." "Hayır. Bir cevap istiyorum. İlk tapan ben mi olacağım ve o tatlı amcığını sikip atayım mı? Yoksa geçmişte seni memnun etmeye çalışan herkesi utandıracak mıyım? Sen söyleyene kadar sana dokunmayacağım, ama daha sonra kendimi çiğ çiğ sikerken seni nasıl sikmeyi hayal edeceğimi bilmek istiyorum. Bir bakire için nazik ve tatlı mı yoksa eşim için kaba ve sert mi?"

Aman Tanrım.

Sabahın köründe edepsiz bir konuşmaya hazırlıklı değildim.

Nabzım hızla atıyor ve Baelfire'ı uzaklaştırmak için söylemem ya da yapmam gerektiğini bildiğim her şeye rağmen -çünkü bu soruyla *kesinlikle* haddini aşıyor- onun dolu, aç odağının kavurucu yoğunluğuna bakmaya cesaret ediyorum. Eğildiği için yüzlerimiz birbirine çok yakın. Parmak uçlarımda yükselseydim, dudaklarımız birbirine değecekti. Beş yıldır ilk kez birini öpüyor olacağım.

Ölümçül bir sakinlikten başka bir şey olmamam gerekiyordu. Hiçbir şey hissetmemem gerekiyor.

Çünkü tanrılar, eğer *bunu* hissetmeme izin verirsem, sadece bir an için.

Onu istemeyi bırak. Bunu onlara yapamazsın.

"Ona cevap vermeyecek misin, sevgilim?" Crypt tam yanımda cisimlenerek soruyor.

Nefes nefese kaldığımı ve irkildiğimi söylemekten utanıyorum ama en azından Baelfire'ın küfürler dizisi, Kâbus Prensi'nin üzerinde cani bir ifadeyle dönerken çoğunlukla onu bastırıyor.

"Maven'la kendine ait lanet bir zamanın olsun," diye çıkışıyor ve bir horoz engeliyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Benim tüm zamanım Maven zamanıdır," diyor Crypt neşeyle ve bana elini uzatıyor. Bileğini çevreleyen dövmelemin içe doğru kıvrılıp avucuna doğru yayıldığını fark ediyorum; parmaklarının her birinin etrafında dönen semboller ve yıldızlardan oluşan bir görüntü. "Çikolataları beğendin mi sevgilim?"

Silas'ın üzerine bastığı çikolataları bırakmış olması gerektiğini fark etmesi bir anını alıyor. Bunu sahte regl olayı yüzünden mi yapmıştı? Bu...

Her neyse. En azından beni neredeyse büyük bir hatadan kurtardı. Kendimi toparlayarak onun yanından geçiyorum ve ikisi de bana yetişirken Baelfire'ın itirazlarını duymazdan geliyorum. Ne yazık ki, daha dışarı adımımı atmadan bir *başka* eşimle karşılaşıyorum.

Silas tonozlu çıkışın yanındaki duvara yaslandığı yerden doğruldu. Omzumun üzerinden diğerlerine bakarken kırmızı gözleri keskin ve uyarıcı bir bakışa dönüşmeden önce her santimimi tarıyor.

"Eğer seni rahatsız ediyorlarsa, söyle bana. Onları uzak durmaya zorlamak için kısıtlayıcı bir lanet yapacağım."

"Lütfen deneyin," diyor Crypt. Yüz ifadesini görmek için omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum çünkü Silas'ın derisinin altına girmiş gibi görünen aynı karanlık sırtışa sahip olacağından eminim.

Ben de Silas'ın yanından geçip gidiyorum.

Kıçlarına sözlük soksalar reddetmeyi tanımlayamayacak üç mirasçı tarafından takip edilerek, büyük bir mirasçı kümesinin arkasına doğru ilerliyorum. Hava bugün çok sert, beyaz gökyüzünden yarım yamalak esen rüzgârla düşen serpintiler yakındaki ağaçların kıraç dallarını hışırdatıyor. Bugün eğitim alanının en uzak noktasındayız, Everbound Ormanı'nın kenarındayız, bu yüzden savaş eğitmeni Koç Gallagher'ın bugün ormanda eğitim yapacağımızı duyurması hiç de şaşırtıcı değil.

"Bayrağı ele geçirmeyi düşünün, ancak bugün her biriniz bir başkasının alması için bir bayrağa sahip olacaksınız. Normal kısıtlamalar ve sınırlar geçerli - ciddi sakatlanma yok. Öldürmeme politikasının hâlâ yürürlükte olduğunu da unutmayın! Öldürürken yakalanan mirasçılar uygun şekilde cezalandırılacaktır, ancak küçük kırık kemikler, kesikler, yanıklar ve benzerleri adil bir oyundur."

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Everbound'daki öldürmeme yasağı her zaman zayıftır, ancak savaş eğitimi sırasında çoğu insan bunu tamamen görmezden gelir. Katılan katil canavarlardan herhangi biri bu çok zorunlu bitirme okulundan atılacak gibi değil. Buradaki herkes şiddet ve rekabet için can atıyor. Eğitim tatbikatlarından sonra bir ya da iki ceset görmek beni şaşırtmaz, özellikle de şimdi herkes yeni kurulan beşlileri zayıflatmaya çalışacakken.

"Hepiniz bir öğretim üyesinin büyüğü sayesinde ormanın belirli bölümlerine ayrılacaksınız, ki bu büyü çoktan hazırlandı ve Everbound Ormanı'nın çevresindeki sihirli koşullar süre dolana kadar sizi orada tutacak. Birkaç gün önce Yeni Zelanda'dan bir mantikor sürüsü ormana nakledildiği ve bu onların avlanma mevsimi olduğu için gözünüzü dört açın. En çok bayrakla dönen kişi 20 puanla ödüllendirilecek."

Lejantlar kendi aralarında mırıldanıyor çünkü bu önemli bir puan sayısı - birini sıralamada birkaç basamak yukarı çıkarmaya yetecek kadar. Everbound Üniversitesi standart bir notlandırma ölçeği kullanmıyor. Bunun yerine, her şey sınıfın en üstüne yakın bir yere yerleşmekle ilgilidir çünkü bu size ve beşlinize mezuniyetten sonra bir kariyer ve tüm mirasçıların sahip olduğu zorunlu aktif görev seçiminde daha yüksek öncelik verir. Beşli sıralamaları gelecek döneme kadar başlamayacak, ancak bireysel öğrenci sıralamaları gruplarına dahil edilecek.

Koç hâlâ konuşuyor ama Bael bana doğru eğilip fısıldıyor: "Az kalsın alacağım öpücük karşılığında bayrağımı alabilirsin."

"Neredeyse alacağın tek şey kırılmış ejderha yumurtalarıydı."

Başını geriye atıp içten bir kahkaha atıyor. Kahkahalarının bu kadar bulaşıcı olmasından nefret ediyorum çünkü onların yanında surat asmamak zaten yeterince zorlaşıyor.

Silas sanki şimdiden en iyi stratejiyi planlıyormuş gibi sağ tarafımızdaki ormanı inceliyor. "Bayrağımı bedavaya al."

Gerçekten de alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor olmalılar. Beni küçümsemelerini *istediğim* için onlara ne kadar yanıldıklarını söyleyecek değilim ama gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Crypt yüz ifademi fark etti. "Bekçimiz kendi çizgilerini kazanmayı tercih ediyor. Öyle değil mi?"

Beni okuyabildiğini sanması sinir bozucu. Bu sefer haklı olması da sinir bozucu.

Dikkatimi dağıtmak için buradaki diğer öğrencilere gizlice göz atıyorum. Sadece iki haftadır burada olduğum için sınıftaki çoğu mirasçının adını hâlâ bilmiyorum ve Kenzie dışında kimseyle nadiren konuşuyorum ama birkaç metre ötede göz göze geldiğim ilk kişi Sierra'dan başkası değil. Beşlimi çalacağını söyleyen kızıl saçlı. Nedendir bilinmez, bugün daha da sinirli görünüyor, vahşi bakışları benden etrafımdaki adamlara ve tekrar bana dönüyor. Baktığımı fark edince dudak büküp beni tersliyor.

Ne güzel bir kız. Sanırım onu ormanda göreceğim.

Sierra'nın hemen yanında, Dört Ev'den beş mirasçıyla tamamen oluşturulmuş yeni bir beşli var. Onların da dört erkekle birlikte bir dişi vampir bakıcısı var. Ama onların beşlisinin dinamiği ile benimki arasındaki bariz fark, bir erkeğin Sierra'nın her iki elini tutmasını, birinin Sierra'nın arkasına geçip kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldamasını ve dördüncüsünün de aşık bir salak gibi hepsine sırtımasını izlerken ortaya çıkıyor.

Hepsi çok güzel - cidden, bağlı beşlilerin metaforik poster çocuğu olabilirler. Sağdaki adam vampiri öpüyor ve solundaki adam hemen başını çevirip dudaklarını kendine çalıyor. Birbirlerine çok hevesli ve özgürce dokunuyorlar.

Bu nasıl bir şey?

Gözlerimi hızla kaçırıyorum. Bu bana göre değil. Odaklanmam gerekiyor.

"İyi misin, Boo?" Bael eğilip gözümü yakalamaya çalışarak soruyor. "Baktığın beşlinin içinde birkaç arkadaşım var. Seni bakıcılarıyla tanıştırmamı istersen, ikiniz iyi anlaşabilirsiniz ve sonra birkaç arkadaş daha edinarsın-"

"Ben arkadaş edinmem." Bu da benim sloganlarımdan biri, asla vazgeçmeyeceğim.

Silas başını eğiyor, dudakları seğiriyor. "O zaman Kenzie nedir?" "Yakın bir tanıdık."

"Ve bir şey daha," diye ekliyor Koç Gallagher, herkesin üzerinde konuşarak. "Buradaki PDA çılgınca olduğu için hepinizin yeni eşlerinle güzel ve samimi olmaya çalıştığınızı biliyorum ama beşli sıralamalar gelecek döneme kadar başlamayacak. Bu yüzden bugün peşinize takılan tüm eklemeler için sorun yok, ancak bu *bireysel* bir eğitim çalışması. Bu nedenle, beşli gruplar savaş başladığında sihirli bir şekilde ayrılacak."

Buradaki diğerlerinden bir şikayet korosu yükseliyor. Ama ben o kadar rahatladım ki, neredeyse Koç Gallagher'ı öpmek için haphefobik eğilimlerimi aşabilirdim.

Hmm. Belki de sadece kafalarını karıştırıp karıştırmadığını görmek için *yapmalıyım*. Zihinsel olarak bunu, eşleşmelerimin beni rahat bırakmasını sağlamanın olası yolları listeme ekliyorum.

"Ve unutmayın ki *üst ağırlık sınıflarındaki* şekil değiştirenlerin bu yarışma için ormanda şekil değiştirmeleri yasak. Sana bakıyorum, Decimus. Ormanın yarısını yakıp kül etmeni istemeyiz, zira orada çok sayıda nadir yaratık yaşıyor."

Bael omuz silkiyor ve bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor. "Ejderhalar besin zincirinin en tepesinde yer alır, bu yüzden sınırlar koymaya alışkınım. Divide'da tüm zebanileri yakmamızı istiyorlar ama ben diğer mirasların pratikte üstesinden gelebileceği kadar iriyim. Ama sen o küçük ürkütücü aklını merak etme. Seni çabucak bulacağım."

"Kendine bir iyilik yap ve yapma."

"Dostumu güvende tutmalıyım. Ve sıcak tutmalıyım," diye ekliyor ve bol sweatshirt'ümün üzerine mont giymediğimi fark edince kaşlarını çatıyor. "Ekstra bir katman için gömleğimi ister misin? Bonus olarak, beni yarı çıplak görebilirsin ve bunu istemiyormuş gibi davranma bile. İstedğin kadar dokunmaktan çekinme."

Aman Tanrım. Bu adamla uğraşmanın bile bir anlamı yok, değil mi? Bu beşliden hepimizi kurtarmak için herhangi bir şansım olmasını istiyorsam, şu andan itibaren tam bir sürtük olmaya başlamam gerekiyor.

Küçültücü bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Silas benden önce davranıyor. "Git kendini becermekte özgürsün ejderha," diye mırıldanıyor. Silahına uzanıyor

Muhtemelen kanayan kristali için. Tüm kan fae'lerinde vardır. "A

Isınma büyüğü daha uzun sürecek. Kıpırdama, Maven."

Ona sertçe bakıp bir adım uzaklaşıyorum. "Yapma."

Çenesi sıkıştı ve açıkça tartışmak üzereydi, ama koç tüm mirasçılara düdüğü hazırlanmak için ormanın dışında sıraya girmeleri talimatını verdi.

"Ayrıştırma büyüğünün beni Arafta etkileyeceğinden şüpheliyim," diye düşünüyor Crypt yanımda durup ilerideki ormanın karanlığını incelerken. "Burada geçirdiğim süre boyunca fakülte büyüleri konusunda nadiren bu kadar titizdi. O yüzden diğer tarafta görüşürüz sevgilim."

"Onunla kal," diye onaylıyor Silas. "Buradaki pek çok mirasçı beşlimizi zayıflatmak istiyor-"

"Biz beşli değiliz," diye mırıldanıyorum ama o sanki bu sorun değilmiş gibi benim üzerimden konuşuyor.

"-ve eğer onu bulurlarsa ilk hedefleri Maven olacak. Önce öldür, sonra üzgünmüş gibi davran."

Baelfire boynunu her iki taraftan da patlatıyor ve Crypt tartışmadan Limbo'ya geri dönüyor.

Görünüşe göre onlar da öldürmeme yasağının bir şaka olduğunu düşünüyor. En azından bu konuda aynı fikirde olduğumuzu görmek güzel.

Sağıma baktığımda, tamamlanmamış bir beşlinin hızla benden uzaklaştığını ve birbirlerine alçak sesle fısıldadıklarını görüyorum. Diğer mirasçılar açıkça bize bakıyor. Kimsenin bu eğitime Kâbus Prensi, Silas Crane ve bir Decimus ile girmekten heyecan duymadığı açık.

Takım olarak çalışacağımızı varsayıyorlar. Beni burada zayıf olan olarak görüyorlar, bu yüzden Silas'ın haklı olduğu sonucuna varmak kolay. Muhtemelen bu sınıfta normalde olduğundan daha fazla gerçek çatışma yaşayacağım çünkü insanlar beni görmezden gelmek yerine aktif olarak öldürmeye çalışacaklar.

Ormana geri dönerken bu yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyor.

Düdük çalıyor. Sınırı geçiyorum ve sihir beni alıp götürüyor.

NAKLIYE BÜYÜSÜ TAM BİR BAŞ BELASL

Bir an için, dünya kendi içinde dönerken aynı anda on sekiz farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum ve sonra bir anda, sol elimde bir bayrak belirdiği sırada çorak orman zemininin bir bölümünde ayağıma takılıyorum.

Kendimi toparlayarak, Everbound Üniversitesi sembolü ile işaretlenmiş kumaşa bakıyorum - Dört Ev'in renkleri ve işaretleri ile ortada hepsini birleştiren altın bir kalp. Onu cebime sokup, etrafıma göz gezdiriyorum.

Yukarıdaki çorak gölgelikten süzülen yağmur damlaları, diğer dünya yaratıklarının uzun çizikleriyle gölgelenmiş gri ve beyaz ağaç gövdelerinin yanından usulca geçiyor. Gökyüzü çok yukarıda solgun olsa da, etrafımı saran kış ormanı sis ve gölgelerle kaplanmış, yakınlarda gizlenen tehlikeleri veya diğer mirasları gizliyor. Bükülmüş ağaç tepelerinden ne zaman bir esinti geçse, tüyler ürpertici fısıltılara dönüşüyor, sanki düzinelerce hayalet dikkat edin diye tıslıyor. Birkaç düzine metre ötede, Everbound Nehri kayalık kıyıların yanından akıyor, buzdan bembeyaz ve yasaklayıcı akıntılarla.

Son derece güzel.

Crypt'in karanlık, ürpertici varlığını yakınlarda hissetmiyorum ve büyü onu etkilememiş olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkacağını varsayıyorum. Bu da tehlikenin beni bulmasını beklerken gerçekten tek başıma olduğum anlamına geliyor.

Tam da sevdiğim gibi.

Bükülmüş ağaçlardan birine tırmanmak sadece bir dakika sürüyor ve sonra boş zamanlarımda aşağıdaki zemini izliyorum, uğursuz ortamın ve soğuk, temiz havanın tadını çıkarıyorum. Nehrin beyaz gürültüsü rahatlatıcı.

Oturup beklerken, seçeneklerimi gözden geçiriyorum.

Adamları birbirine düşürmek için Everett'i kullanmak iyi bir plandı ve hâlâ kullanmaya niyetliyim. Bir sürtük gibi davranmak onları biraz kızdırabilir, ancak tahmin ediyorum ki beni tamamen reddetmeleri için önemli bir hasar vermem gerekecek.

Bu da beni meraklandırıyor.

Lanetleri ne?

Eğer zayıflıklarını kullanabilirsem, çok kızacaklar. Benden tiksindiklerinde ve yollarına devam ettiklerinde, yapmam gerekeni yapabileceğim.

Bensiz daha iyi olacaklarını söylediğimde bu bir acıma partisi değil. Bu sadece bir gerçek.

Birkaç metre ötede bir dal kırılıyor, nehrin üzerinden zar zor duyuluyor. Dikkatimi ormanda sürünen bir mirasa çekiyor. Sıradan bir miras değil ama. Bu Sierra. Ağaçlara yakın duruyor, tetikte.

Sierra'nın hangi evde olduğunu hâlâ bilmiyorum ama parmak uçlarında dolaşmasını izlemek gözlerimi devirmeme neden oluyor. Zavallı şey etrafını nasıl kontrol edeceğini bilmiyor. Rütbelerimi yükseltmek isteyen ve bu bayrak toplama egzersizini ciddiye alan rekabetçi bir mirasçı olsaydım çoktan kızarmıştı.

Bu işi bitirmeye karar vererek ağaçtan aşağı kayıyorum ve ayaklarımın orman zeminine gürültüyle çarpmasına izin veriyorum. Arkasını dönmedi. Onu bir kez daha dürtmek için hapsiriyormuş gibi yapıyorum.

Bu onun dönüp bana bakmasını sağlıyor.

İşte böyle. İyi iş çıkardın. Altın yıldız aldın.

"Sen," diye alay
ediyor. "Ben,"
diye kabul
ediyorum.

Saçlarını geriye savurup savunma pozisyonu alıyor ve bana bir mantikor boku yığınıymışım gibi bakıyor. "Eminim kendini çok iyi hissediyorsundur, ha? Adamlarının seni benden kurtarmak için zamanında geleceğini mi düşünüyorsun? Bu saçmalıktan vazgeç çünkü öyle bir şey olmayacak. Umarım fırsatın varken tadını çıkarmışsındır, sürtük, çünkü buradan çıkamayacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Hamleni yap, Bayan Adamlarını Çal."

"Kapa çeneni," diye tersliyor, bana doğru yürüyor. "Çok zavallısın. Seni çıplak ellerimle öldürebilirim. Ve yapacağım şey de tam olarak bu."

Göğüs göğüse çarpışmaya gidiyor. En sevdiğim.

Temposu düşük ama yumruğunu savurduğu anda ön koluma çarptırıyorum, tam dönerken dirseğimin kıvrımını onunkine geçiriyorum ve momentumunu kullanarak onu savuruyorum. Tökezliyor, kaşlarını çatıyor ve tekrar dönüyor, bu sefer tüm vücut ağırlığıyla bana doğru fırlıyor, kolları bana uzanıyor.

Bileklerini yakalamak, çaprazlamak ve yüzü bükülmüş dizimle birleşene kadar çekmek çok kolay. Keskin bir çatırtı havayı dolduruyor. Acı içinde feryat ediyor ve geri çekiliyor, kırık burnundan musluk gibi kan akıyor.

"Seni *lanet orospu!*" diye hırılıyor, ayağı fırlıyor ve dişlerini gösteriyor.

Bir an için göğüs göğüse çarpışmaktan vazgeçip bir şeye dönüşecek ya da başka bir sürpriz saldırı yapacak mı diye merak ediyorum. Onun yerine yine *monologa* başlıyor. Cidden. Kendine engel olamıyor gibi görünüyor.

"Büyü yok mu? Bok gibi zayıf olmalı! Senin gibi pislikler gerçek mirasçı bile değıl, sadece kırılğan küçük lmller. Muhtemelen buraya biz canavarlarla uyum sağılayabileceğini düşünerek geldin, ama besin zincirinin en altındaki diğerk zayıf, zavallı küçük insanlarla birlikte olmayı hak ediyorsun. *Ait* oldukları yerde."

Syleyebileceğı onca şey arasında beni gerçekten sinirlendiren tek şey bu olsa gerek.

Yine de hiçbir ifade takınmadım. Küçük yaştan beri bana ğretildiğı için poker suratını korumak ikinci doğıam. Dinlenmiş bir sürtük suratı yerine, dinlenmiş bir boş suratım var.

"Kelimeler ucuzdur. Atışını yap."

Yüzündeki kanı silerken etrafımda dönüyor. "O robotik, düz suratının biraz duygu göstermesi için ne gerekiyor acaba? Tanrım, kibritlerinizi bağışladığım onca beceriksizliğı hayal bile edemiyorum. Özellikle de Baelfire'ı. Benden duymuş olun; bir kızı korkuturken yüz ifadesini izlemeye *bayılır*," diye sırtıyor. "Birkaç hafta önce yatakta kalmak için birkaç gün dersi ettik ama o ejderha *doymak* bilmiyor. Ya her yerime bıraktığı morluklar? Tanrım, çok ateşliydi."

Konuşmayı ne zaman keseceğini gerçekten bilmiyor. şaşırtıcı bir şekilde, sözleri cildimi kaşındırmaya başladı. Bu da sinir bozucu çünkü beni kızdırmak için yalan söylüyor olma ihtimali çok yüksek.

"ok fazla konuşuyorsun," diye net bir şekilde sesleniyorum, sesimde uyarı var.

Ellerini iki yanında kavuşturarak yaklaşırken ipucunu anlamıyor. "Senden kurtularak onlara bir iyilik yapıyorum. Böylece hayatlarının geri kalanında duygusuz, sahte bir mirası becermek zorunda kalmayacaklar. Bir cesedi sikmek gibi olurdu! Ya sen? Zaten lsen daha iyi. Öldüğünde tek bir kişi bile yasını tutmayacak."

Kendimi onun sırtına binmiş, dizlerinin arkasına bir tekme atmış bulduğmda onun için olduğı kadar benim için de beklenmedik bir şeydi.

yüzüstü düştü. Hızıma hazırlıklı değildi ama öfkeyle bağırıp bana uzanmaya çalıştığında ön kolunu kavradım, ayağımı sırtının üst kısmına koydum ve çekiştirdim.

Omzu duyulabilir bir patlamayla yerinden çıktı. Çok güzel bir ses.

"Üç şey hakkında yanılıyorsun. Birlikte sayalım, olur mu?"

Ön kolundaki radius kemiğini kırdığımda, çığlığı ormanı yarıyor.

"Bir. Kimsenin beni kurtarmasını istemiyorum. Asla."

Altımda çırpınıyor, diğer kolunu çılgınca geriye doğru büküyor, ama onu da yakalıyorum, bileğini kırıyorum ve tek bir yumuşak hareketle arkasına sabitliyorum. Acıdan boğuluyor ve altımda daha çok mücadele ediyor ama nafi.

"İki. İnsanlar zayıf değildir ve en az mirasçılar kadar canavar olabilirler."

Ayağımı sırtının üst kısmından çekip dizlerinden birinin yan tarafına tam doğru açıyla bir tekme indiriyorum, kemiği yerinden oynatıyor ve diz kapağını kırıyorum.

Şak.

Kıvrandıkça histeriye dönüşen çığlıklarının azalmasından memnun, eldivenli ellerimi gömleğime silerek sonunda onu bırakıyorum. Yuvarlanıyor, ayağa kalkmak için kollarını doğru hareket ettiremediğinde hıçkırarak ağlıyor ve diz kemiği derisinin altında yana kayıyor. O bu haldeyken eğilip cebinden sarkan bayrağı kapmak çok kolay.

Bir an için onu öldürmek gerçekten cazip geliyor. Eğer yapmazsam, benim için tekrar gelecek. Sonunda başkalarına benim görüldüğüm gibi zayıf biri olmadığımı söyleyecek. Öldürmek de işime yarayabilir.

Ama genç yaşta can almanın ne demek olduğunu öğrendim. Sierra ne kadar sinir bozucu olsa da, kimi kızdırdığının farkında olmayan kıskanç bir mirasyedi. Ölümü hak etmiyor... henüz.

"Ve üç," diye iç geçiriyorum, puslu ağaçlara bakarak. "Benim için yas tutacak bir kişi var. Çok yumuşak kalpli biri ve muhtemelen seninle iyi geçinmemi söyleyecektir. Bu yüzden, onun şerefine, seçme hakkın var. Ya siktir git, yürü git ve benimle bir daha asla konuşma... ya da beni bir kez daha dene ki seni kıskanç sefaletinden kurtarabileyim."

Ayağa kalkma çabalarından vazgeçti ve pancar gibi kızarmış bir yüzle bana bakarak *tısladı*: "Ayağa kalkıp öylece *yürüyüp gidemem*. Sen benim

diz!"

"Birini sağlam bıraktığıma şükret. Ya buradan topallayarak çık ya da bir mantikor seni yemeden önce birinin seni aramaya gelmesi için dua et."

Arkamdan küfür dolu haykırışlarını duymazdan gelerek uzaklaşmaya başladım. Ona sırtımı dönmek küçük bir hata oldu, çünkü sonunda yarı oturur pozisyona geçmeyi başardı. Tam omzumun üzerinden bakarken, kollarından birini bana doğru savuruyor ve sonunda hangi evde olduğunu gösterirken kırık kolunun acısıyla ağlıyor.

Elemental. Ateş.

Kahretsin.

Beni saran alevli cehennem o kadar güçlü ki, rekor bir sürede dalış yapmama rağmen yine de pantolonuma yapışıyor. Onları çıkarmak için çabalıyorum ama elemental ateş normal alevlere benzemiyor. Yunan ateşine benziyor, hızla yayılıyor.

İçime dolan panik ateşinin yanı sıra bir de öfke var. Bu kaltak beni şaşırtmak için son ana kadar beklemek *zorundaydı*. Neden bu saldırıyı daha önce yapamadı? Bu işin onun işi olduğunu bilseydim asla ona bulaşmazdım.

Ölü gibi koşarak yakındaki azgın nehre dalmadan önce kendime tereddüt edecek zaman vermedim.

Derimde yanan ateş hemen sönüyor ama suyun sıfırın altındaki sıcaklığı vücudumu neredeyse felç edecek kadar sarsıyor. Akıntı beklediğimden çok daha güçlü ve kendimi akıntıya kapılmış ve daha da aşağı çekilmiş hissediyorum, soğuk ve basınç nefesimi tutmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Şu anda ölmek çok uygunsuz olurdu.

Su nihayet ağızma ve burnuma dolduğunda, dönen nehir sertçe tekmeleyebileceğim kadar sakinleşiyor ve buzlu yüzeyi çiğ, acı verici bir nefesle kırıyor. Suyun üzerinde yürümeye o kadar dalmışım ki, bağırıışların çınladığını bile fark etmiyorum - ta ki biri yanımdan suya dalana kadar.

Güçlü kollar beni sarıyor ve saniyeler içinde kayalık kıyıya çekiliyorum. Birisi beni kucaklamaya çalışıyor, ama bu *kesinlikle* olmuyor, bu yüzden şaşkınlıkla göz kırparak uzaklaşıyorum...

Beni bir nehirde buldukları için çok kızgın görünen üç mirasçıya.

Beni dışarı çıkaran Silas'tı ve sırlıslak ıslakken gülünç derecede iyi görünüyordu; koyu renk buklelerine yapışan su damlacıkları ve kırmızı gözleri kış zeminimizde güzel bir kontrast oluşturuyordu. Bana tekrar uzandı,

Kaşlarım çatıldı ama suyun geri kalanını öksürerek içerken elimle onu kovuyorum.

Baelfire tedirgin. "Lanet olsun. Sadece nefes al, Maven. İşte böyle.

Sadece-" Sonunda ayağa kalktığımda boğuk bir sesle kesiyor ve Silas'ın sert bir nefes verirken küfür ettiğini duyuyorum, hepsinin bakışlarının öfkeden açgözlülüğe dönüştüğünü fark ediyorum çünkü...

Neredeyse çırılçıplaktım.

Damlayan kıyafetlerim paramparça olmuş, pantolonum neredeyse yok olmuş ve bol kazağımdan geriye kalanlar zar zor bir arada duruyor. Siyah spor sütyenim ve külotum sağlam olsa da, üzerindeki devasa yanık delikleri vücudumun büyük kısmını ortaya çıkarıyor. Spor sütyeninin göğsümün ortasını olduğu gibi kapattığını bilmeme rağmen, yine de içgüdüsel olarak o bölgeyi kapatmak için kollarımı kaldırıyorum.

Gerçekte ne olduğuma dair ipucu veren tek parçam.

"Becer beni," diye inliyor Bael, sesi kısık. Pantolonunun içindeki ereksiyonunu kavramak için aşağı uzanıyor, acı çekmiş görünüyor.

Everbound'a geldiğim günden beri vücudumu gizlemek için her şeyi giydim. Herkesin beni rüküş, unutulabilir bir duvar çiçeği olarak görmesini sağladım. Ve şimdi de bu. Tanrıların gerçekten hınzır bir mizah anlayışı var.

Tek iyi yanı, bugün antrenmana özel bir silah taşımadığım için hiçbirini nehirde kaybetmedim. Ne yazık ki ceplerimde sakladığım diğer her şey artık yok.

Crypt'in mavi ve mor bakışlarını sessiz bir parıltıyla karşıladığımda sertçe yutkunuyor ve Baelfire'ı bana doğru itiyor. "Daha sonra inersin. Donuyor."

Bael hiç vakit kaybetmeden gömleğini çıkarıp bana uzatıyor.

Vay anasını.

Beklediğimden daha da kaslı. Pürüzsüz altın sarısı teninin altında kas üstüne kas, görkemli bir genişlik. Karın kaslarının çıkıntıları ve leğen kemiğinin keskin V kesimi bir an için dikkatimi benzer bir soyunma durumunda olduğum gerçeğinden uzaklaştırıyor.

Tüm bunlara dokunmak nasıl bir his olurdu? Benimkine bastırılmış o vücut.

Kendimi içten içe tekmeliyorum. Bunun iğrenç olacağını zaten biliyorum.

Şimdi hayatımın bu yönünü sorgulamaya başlamanın sırası değil.

Onlar dikkatimin nerede olduğunu fark edemedi, ona dokunmamaya dikkat ederek gömleğini tutuyorum ve hızla başımın üzerine çekiyorum. Öyle ki

Üzerime o kadar büyük geliyor ki etek ucu kalçama değiyor. Onun gibi kokuyor, daha önce yakaladığım aynı yanık sedir kokusu.

"Kahretsin, çok özür dilerim. Ben sadece... sen o kadar güzelsin ki ben-"

Silas küfredip çıplak bileğimi nazıkçe ama sertçe tutarak kolumdaki hafif yanıkları göstermek için kaldırdığında sözünü kesiyor. Çenemi sıkarak hemen kolumu çekiyorum.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor ve kanayan kristalini çıkarıyor.

Beni iyileştirmeye çalışacak. Silas Crane'in yaşayan en güçlü kan fae'lerinden biri olduğunu herkes bilir, bu yüzden bir iyileştirme büyüsü onun için hiçbir şey ifade etmez, sadece parmağına bir iğne batırmak ve güçlü kanından bir damla damlatmak yeterli olur. Ama ihtiyacım olan son şey birinin beni kan büyüsüyle iyileştirmeye çalışması.

"Hayır," diye uyarıyorum.

Silas'ın bakışları alevlendi. "Canının yanmasına izin vermeyeceğim. Asla. Şimdi, kımıldama."

Yaklaşmaya çalışıyor, ben de poker suratımın düşmesine izin veriyorum ki şu anda üzerimde büyü kullanmaya kalkarsa ne kadar sinirleneceğimi görebilsin. "Siktir git."

Bana doğru tekrar hamle yaptığında, belli ki benim gazabımın tehdidinden çok az sayıdaki yaralarım odaklanmıştı, Crypt omzunu kavradı ve soğuk bir şekilde uyardı, "Hayır dedi, Crane."

Silas bir hırıltıyla dönerek karabasanın onu tutuşunu kırıyor ve bir an için birbirlerinin boğazına sarılacaklar mı diye merak ediyorum. Sonra Crypt açık bir hakaretle fae'ye sırtını dönüyor ve çıplak ellerime bakıyor.

"Eldivenlerin gitmiş." Hadi canım. "Yandılar."

Umursamazca mırıldanıyor ama derisindeki tüm soluk işaretlerin solmadan önce hafifçe mor renkte parladığını fark ediyorum. Menekşe rengi gözlerindeki bir şey bana bunun benim en öngörülemez eşim olduğunu hatırlatıyor. Psikopat dedikleri kişi.

"Onları kendi dalaklarıyla beslemek üzere olduğum için değil, tamamen meraktan soruyorum... Bunu sana kim yaptı hayatım?"

Bu, Silas ve Bael'in de dikkatini çekti ve şimdi üç yüksek profilli miras, bir kovalamaca öncesi salyalarını akıtan av köpekleri gibi bir sonraki sözlerime kilitlenmiş durumda.

Nehirden uzaklaşmadan önce onlara "Olanları unutun," diyorum.

Burası gerçekten soğuk, böyle sıırıslıklam. Bael'in gömleğini kendime daha sıkı sarıyorum, neredeyse donmuş saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

O kadar kolay gitmeme izin vermiyorlar. Baelfire aniden sağımda beliriyor, içgüdüsel olarak bana uzanıyor ve sonra sert bir küfürle elini geri çekiyor. "Kahretsin Boo, ayakların donup buz kütlelerine dönüşecek. En azından seni taşımama izin ver."

Onu tamamen görmezden gelmeye hazırdım ama birden Sierra'nın söyledikleri dışında hiçbir şey düşünemez oldum. Baelfire ve o yatakta. Isırıklar. Onunla sevişmesi, yüzünü izlemesi.

Belki de yalan söylüyordu ama tüm bunları hayal etmek bile tamamen yabancı bir duygunun yüzeye çıkmasına neden oluyor, tenimi ateşin yapabileceğinden daha fazla yakıyor ve muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeyi yapıyorum.

Arka ayağımı koydum, döndüm ve bir ejderha şekil değiştirenin suratına yumruk attım.

Sertçe.

Baelfire darbenin şiddetiyle geri çekiliyor, şoktan donup kalırken çenesini kavırıyor. Silas da aynı şaşkınlıkla aramızda göz kırpmıyor. Bu arada, Crypt'in ağzının bir tarafı vahşi bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor.

Elimi sıkıyorum, zonklamıyormuş gibi yapıyorum. Kesinlikle moraracak, ama eğer dikkat çekersen, şu anda titremeleri daha da imkansız hale gelecek.

Ve onlardan hemen uzaklaşmalıyım. Çünkü az önce hata yaptım. Soğukkanlılığımı kaybettim ve bunun tekrar olmasına izin veremem. Kendime hiçbir şey hissettirmemem gerekirken duygularım tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın.

Ölümcül bir sakinlikten başka bir şey değilim. Onları isteyemem.

"Son kez söylüyorum, hepinizin *siktirip gitmesi* gerekiyor."

Sesim istediğim kadar kararlı değil ama en azından bakışlarım daha fazla yaklaşmalarını engelliyor. Ve sanki evren sonunda bana bir mola vermeye karar vermiş gibi, tiz bir düdüğün yankısı uzaklardan geliyor ve savaş eğitiminin sona erdiğini işaret ediyor.

Yürüyüp gidiyorum.

BAELFIRE

Şaşkınlık içinde çenemi ovuşturdum. Ben sert bir orospu çocuğuyum ama o yumruk şaka değildi. Maven üçümüze tek bir bakış bile atmadan uzaklaşıyor ama arkasından ne kadar sert baktığımızı hissetmemesine imkân yok.

Bizi suçlayabilir mi? Gömleğimin içinde o kadar *seksi* görünüyor ki, etekleri güzel, biçimli kalçalarının arkasından hafifçe yukarı kalkıyor. Gözlerimi onun lezzetli kıkından ve kalçalarının salınımından ayıramıyorum.

Benim, içimdeki ejderha ihtiyaçla hırlıyor.

Evet, öyle.

"Maven az önce... bana dokundu," demeyi sonunda başarabiliyorum, yüzümü bir sırtış kaplarken yaşadığım şoktan kurtuluyorum.

"Evet, tam da hiçbirimizin istemediği şekilde," diye mırıldanıyor Silas. Sonra dönüp bana ters ters bakıyor. "Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Ona hiçbir şey yapmadığımı söylemeye başlıyorum ama sonra kaşlarımı çatarak tereddüt ediyorum. Maven'ı kızdıracak bir şey mi yaptım? Eşime bilinmeyen bir şekilde kötü davranma fikri bile midemi bulandırıyor, içimdeki ejderhanın hırıltısı dişlerimi göstermeme neden oluyor.

Maven'a yetişmek için şekil değiştiren hızımı kullanarak onları hızla geride bırakıyorum. Yanına ulaştığımda çoktan ormandan çıkmıştı, parmaklarım onu yakınımaya çekmek için kaşınıyordu. Üşümüş görünüyor ve ben her zaman sıcağımdır.

Ben daha ona bir şey söyleyemeden, yüksek işitme duyum Sierra Hill'in Maven'ın adını nefesinin altından, bir dizi ağır küfürle karışık bir şekilde söylediğini algılıyor. Everbound Ormanı'nın kenarındaki çimlerin üzerinde oturuyor, bok gibi görünüyor ve başka bir miras kolunu yerine yerleştirirken yüzünü buruşturuyor. Maven yanından geçerken ters ters bakıyor ama beni fark ettiğinde yüzü olduğundan daha da kızarıyor.

"Bael," diye sızlanıyor, gözyaşlarını siliyor. "Gelip bana yardım eder misin?" Sikerim böyle işi.

Ailesi yıllardır benim ailemle arkadaş, bu yüzden Sierra'nın manipülatif kişiliğini ve aşırı öfke nöbetlerini bir süredir en ön sıradan izliyorum. Bir keresinde canım sıkıldığında onunla takılmışım ve ben uyurken odamı ateşe verdiğinde çok pişman olmuşum. İyi ki yanmazmışım ama hiçbir şeyim yanmadı. Cehennem gibi zehirli.

Maven'ın güzel ismini ağzından düşürmemesi için onu korkutmak istiyorum ama arkadaşımın iyi olduğundan emin olmam gerekirken bu zaman kaybı olur.

Maven'a ayak uydurmak için onu görmezden gelerek, gizli bir hizmetli girişinden geçip bizi fae ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış kanatlardan birini çevreleyen boş, dar bir koridora sokan onu takip ediyorum. İçimdeki ejderhanın eşimizi rahatlatmak için duyduğu keskin ihtiyaç dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Maven'ın eline uzanıp onu nazıkçe kendime çeviriyorum.

"Boo? Ne-"

Duruyor ve elini çekerek onu tutuşumu kırıyor. Yüzü hala ürkütücü bir şekilde sakın olsa da, bana bakarken koyu renk gözlerindeki parıltı omurgamı ısıtıyor.

"Neden dokunmaktan bu kadar çekiniyorsun?" Talep ediyorum. "Neden-"

Olası bir neden aklımdan geçerken sözcükler dudaklarımda ölüyor. Geçmişinde bir şey olmadıysa neden insanlara dokunmaktan nefret etsin ki? Ya o...

Keskin korku öfkeyle karışıyor ve aniden nefes alamıyorum. Ejderham neredeyse kontrolü ele geçirerek tepki veriyor ve ben de durup iki elimle yüzümü kapatmak zorunda kalıyorum, damarlarıma yayılan yakıcı yanıkla savaşıyorum.

"Maven. Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle," diye zoraki bir sesle devam ediyorum.

"Ne?"

Sesi kızgın geliyor, ama beynim bu olası nedene kilitlendi, onunla çıldırıyor, kafamı istenmeyen görüntülerle dolduruyor ve - aman *tanrım*. Hasta olacağım. Derim geriliyor, gözlerim kayıyor ve içimde bir ateş yanıyor.

"Baelfire?"

"İnsanların sana dokunmasını istemiyorsun. Biri sana dokunduğu için mi? Geçmişte mi? Onlar-"

Lanet olsun. Bunu yapamam. Her an vites değiştireceğim, öfkem sınırlarımı aşıp beni canlı canlı yakacak. Kontrol için zorlanıyorum çünkü çok fazla kaymak

Başka birine yakın olmak onlar için tehlikelidir ve Maven'a zarar vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Bana sadece kimi öldürmem gerektiğini söyle."

O konuşmadan önce cehennemde olduğum birkaç saniye geçiyor. "Hemen sonuca varıyorsun. Cinsel saldırıya uğramadım." *Altı tanrıya da şükürler olsun.*

İçim rahatlarlarken göğsümdeki baskı gevşiyor. Maven'ın başına böyle bir şey geldiğini öğrenseydim gördüğüm her şeyi yakıp yıkacağımdan eminim.

Bazen biz şekil değiştirenlerin her duyguyu bu kadar yoğun hissetmesinden nefret ediyorum. Bu içimdeki canavara açık bir davetiye, özellikle de lanetimi yatıştırmak için bir şey öldürmediğim günlerde.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra yüzümü ovuşturuyorum ve ona bakmadan önce boğazımı temizliyorum. Her zamanki poker suratıyla beni izliyor ve bu çok iyi bir poker suratı, ama gerçekten duygusuz olmadığını biliyorum. Sadece nasıl hissettiğini saklamakta uzman. Tam kendimi kaybetmek üzereyken beni terk etmedi... yani bunun *bir* anlamı olmalı, değil mi?

"Tamam ama bitlerden korktuğun için sürekli eldiven takmadığına eminim. O zaman sorun ne?"

"Hmm. Garip. Suratına yumruk attığımı ve sana defolup gitmeni söylediğimi çok net hatırlıyorum, yine de buradasın."

Kollarını kavuşturuyor ama bunu yaparken üzerindeki tişörtümün kumaşı kıvrılıp kayıyor ve gözlerim yine onun ağız sulandıran kalçalarına kayıyor. Yine de damarlarımda dolaşan açlık, bacaklarında birkaç hafif yanık daha fark ettiğimde arka plana atılıyor.

Tüm şekil değiştirenlerin eşlerini önemsemek için karşı konulmaz bir dürtüleri vardır, ancak ejderhalar doğal olarak takıntılı eğilimlerimiz nedeniyle iki kat daha kötüdür. İçgüdüsel olarak imrenme ihtiyacım var ve şimdi bir eşim olduğuna göre? Tek istediğim Maven'a mümkün olan her şekilde bakmak.

"Silas'ın seni iyileştirmesine izin vermeliydin," diye homurdanıyorum, güzel cildini o halde görmek ona doğru bir adım daha atmama neden oluyor.

O da bir adım geri atıyor.

İçimi çektim. "Neden bana kızgındın, Boo? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Söylemesi zor. Doğru ve yanlış öznelidir."

"Neden bana yumruk attın?"

Etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama ben önünü kestim. Şansıma, bu dar eski hizmetli salonunda fazla yer yok, bu yüzden bana doğru bastırmadığı sürece benden çok daha büyük olan bedenimi geçecek yeri yok. Dürüst olmak gerekirse, sonunda onu hissedebilmek için denemesini umuyorum.

"Çekil."

"Bakire olup olmadığını sorduğum için mi?" Sanırım.

Maven iç geçiriyor. "Çekil dedim."

"Eşimi neyin üzdüğünü öğrenene kadar seni yalnız bırakmayacağım. Bir kez olsun doğru dürüst bir cevap istiyorum. Bana hissettiğin her şeyi anlat."

"Son kez söylüyorum, biz anne değiliz-" Çok sevimli bir şekilde oflayarak beni şaşırtıyor, gözlerini bana dikmeden önce öfkeyle yarı homurdanıyor. "Ciddi misin? Sana tüm hissettiklerimi anlatırsam beni rahat bırakacak mısın?"

"Söz veriyorum."

Bana bakarken kara gözlerindeki öfkeyi görmezden gelemiyorum. "Peki. Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Çaresiz hissediyorum. Kuralları çiğnemek istiyorum. Sadece *hissediyorum*."

"Ve bu kötü bir şey mi?" Başımı sallıyorum, küçük Boo'm beni şaşırtıyor.

Bakışları çıplak üst kısmıma düşüp *ısındığında* aniden halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyorum. Aramızda bir santimden az mesafe kalana kadar yaklaşıyor. Her parçam ona uzanmak için yanıp tutuşuyor, özellikle de gözleri yavaşça bedenimden yukarı çıkıp dudaklarımda gezindiğinde.

Onun ağız sulandıran kokusundan bir ipucu yakalıyorum - beni anında çelikten daha sert yapan o yumuşak, çiçeksi gece aroması. Nefesimi keskin bir şekilde içime çekiyorum, onun lezzetli kokusundan bir nefes daha almaya çalışıyorum... ve bir uyarılma notası olduğunu fark ediyorum.

Hay sikeyim.

Arkadaşım şu anda tahrik olmuş durumda.

"Ne kadar kötü olduğunu bilemezsin," diye fısıldıyor.

Ama *benim onu ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yokmuş* gibi geliyor. *Sen.*

Şehvet, eşimi memnun etme ihtiyacıyla birlikte i ç i m e çöküyor. O kadar şiddetli ki baş döndürücü.

"Kullan beni," diye homurdanıyorum. "Hayal kırıklığına uğradığını söyledin, o yüzden kullan beni. Ve tartışmadan önce," diye araya giriyorum tam o güzel küçük ağzını açarken. "Şu anda ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. İnkâr etme."

Sikim pantolonumun fermuarını patlatmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sonunda zonklayan ereksiyonumu ayarlamak için uzandığımda ne kadar tahrik olduğumu saklamıyorum ve Maven'in gözleri hareketi takip ettiğinde omurgamdan aşağı sıcaklık yalıyor.

"Nasıl istersen, nerede istersen. Sadece beni kullan. Tamamen hizmetinizde olan, serbest kullanımlı seks oynacağınız olacağım," diye ekliyorum sırtarak.

Bunu alaycı bir şekilde söyledim ama gözleri parlıyor ve uyarılmışlığının kokusu güçleniyor. Neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor.

"*Tanrılar*, Maven," diye fısıldıyorum. "Dürüst ol. Tamamen senin hizmetinde olmam fikri hoşuna gidiyor, değil mi? İstedğin bu mu? Siktir, bebeğim, bana ne istersen yapabilirsin. İyi olacağım. Sadece söyle."

Arkadaşım tereddüt ettikten sonra "Bir kuralım var" diye fısıldadığında beni şoke ediyor.

Ne kadar heyecanlı olduğumu zar zor düşünebiliyorum ve lanet olsun, bu kadar az şeyden bu kadar heyecanlanıyorsam, onun içinde tamamen kaybolmak nasıl bir şey olurdu?

"*Her şeyi yaparım*," diye söz veriyorum.

"Sana dokunabilirim ama sen bana dokunmayacaksın."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, onaylarcasına başımı sallarken ağzım kuruyor.

Maven'ın tavrında bir şeyler değişiyor, sanki bir katman soyuluyor ve onu neredeyse... savunmasız bırakıyor. Elini yavaşça uzattığında belirsizlik yayılıyor ve çıplak parmak uçları göğsümün ortasını sıyrıp avucunu kalbimin üzerine koyana kadar sürüklendiğinde sertçe nefes veriyorum. Kalbimin sesinin bu dar geçitte yankılanmamasına şaşırıyorum çünkü göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Kahretsin, sanırım patlayabilirim.

Mikro ifadelerini yakından izliyorum ve sanki kalp atışımı hissettiği an, temkinliliğinin bir kısmı azalıyor ama bunun onun için hala zor olduğunu söyleyebilirim. Nedenini bilmek istiyorum ama zaten sınırlarını zorluyorum ve daha fazla soru sormak onu uzaklaştıracak.

Yutkunuyor ve göz göze geliyoruz. "Beşli apartman ne kadar uzakta?"

Aman Tanrım. Bir yatak istiyor.

"Beni takip edin," diyorum.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, kimse eşimin bu kadar yenilebilir görüldüğünü görmeden onu ortak dairemize götürmek için aklıma gelen tüm arka geçitleri kullandıktan sonra, ön kapıyı arkamızdan kapattım, tatlı kokusu birlikte paylaşacağımız alanı parfümlerken ağzım sulanıyor.

Maven lüks daireye bakarak duraksıyor. "Bu çok aşırı."

"Silas'ın şımarık zevkleri var. Bu konuda neredeyse Everett kadar kötü." Omuz silkiyorum. "Ama taşınmadan önce değiştirilmesini istediğin bir şey olursa, kesinlikle-"

"Taşınmıyorum. Ve eğer bu konuda bir kelime daha edersen, giderim."

Koridordan geçerken devasa ev sineması odasına burnunu hafifçe kırıştırdığında gülümsemek istesem de ağzımı kapatıyorum. Niyeti yokmuş gibi görünse de koridorun sonundaki en büyük ve en gösterişli odaya adım atıyor. Yatak odasının ortasındaki aşırı büyük yatağı görünce kaşlarını çatıyor.

"Egolarınızın uyuduğu yer burası mı?"

"Sizin yatağınız," diye düzeltiyorum sırtarak. "Hepimize yetecek kadar büyük, böylece her gece seni kimin alacağı için ölümüne kavga etmek zorunda kalmıyoruz."

Onu sadece kalçalarını birbirine sıkıştırırken hayal etmediğimi *biliyorum*. Ama gözlerinde aynı yarı savunmasız, meraklı sıcaklıkla bana dönüyor.

"Uzan ve ne olursa olsun ellerini başının arkasında tut."

İstediği her şeyi yapmaya o kadar hevesliyim ki yatağa rahatça uzanmadan önce pantolonumu çekip çıkarıyorum ve parmaklarımı boynumun arkasında birleştiriyorum. Gözleri hafifçe açılıp iç çamaşırmındaki muazzam şişkinliğe takılınca gurur ve arzu içimi kaplıyor.

"I-" Boğazını temizliyor. "Sana soyunmanı söylemedim."

"Senin yanında soyunmamı asla söylemek zorunda kalmayacaksın, Boo. Her türlü bahaneyi bulurum çünkü bana bakmadan duramamana bayılıyorum," diye takılıyorum.

Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum çünkü kafasının içinde kendisiyle savaştığını görebiliyorum. Bir adım geri atıyor, sonra ileri gidiyor, ellerini sıkıp açıyor - ama uyarılmışlığının kokusu yavaşça boşluğu dolduruyor ve vücudumdan başka bir yere bakmıyor, bu yüzden kafasında savaştığı her neyse, bunun benim hesabıma olmadığını biliyorum. Bu durum ejderhamı hâlâ tedirgin ediyor, ona dokunmak için sabırsızlanıyorum ama onu bu konuda bu kadar temkinli yapan şeyin ne olduğunu öğrenmek için çok daha fazla endişeleniyorum.

Hazır olmadan önce sınırlarını zorlayacak biri varsa, o da sensin, Silas'ın sesi kafamdaki açlık bulutunu dağıtıyor.

İçimdeki ejderhanın hırıltısını duymazdan gelerek hemen ayağa kalkıyorum. "Maven... eğer fikrini değiştirdiysen ve bu senin için çok fazlaysa, sana baskı yapmayacağım-"

"Sanki yapabiliymişsin gibi. Bu benimle ilgili, seninle değil. Uzan bakalım."

İtaat ediyorum ve sonunda yanımdaki yatağa oturuyor, beni incelerken başını eğiyor. Elini uzatıyor ve parmaklarını kolumun üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yumuşak dokunuşu kaslarımda, boynumda ve karın kaslarımda iz bırakırken her saniyenin tadını çıkarıyorum. Keşfinin sürdüğü her yerde tenimin altında ısı toplanıyor.

Yumuşakça mırıldandığında ve avucunu iç çamaşırımın içinde zorlanan sikime sürttüğünde, arzu omurgamdan aşağı fırlıyor ve kalçalarım sallanıyor, nefesim kesilirken gözlerim açılıyor.

"Oh kahretsin."

Maven ince kumaşın üzerinden ereksiyonumun dış hatlarını tekrar tekrar izlerken gözleri kararıyor. Durduğunda nefes nefese kalmıştım, parmakları boynumun arkasında bükülmüştü.

Daha önce hiç böyle alay edilmemiştim. Yatakta her zaman kontrolü elime almışımdır - ve hala Maven'ı yere yatırmak, kendimi ona gömmek ve her tarafına aşk ısırıkları bırakmak istiyorum ki insanlar onun *benim* olduğunu bilsinler, ama bu?

Bunu daha da çok istiyorum.

Sızdıran sikimi aniden sınırlarından kurtardığında ve eli sikimin uzunluğunu sıyırdığında, damarlarıma ateş pompalanıyor. Benim büyüklüğüm karşısında ağzının hafifçe aralandığını gördüğümde daha da kötüleşiyor. Dediğim gibi, ben her yerde büyük bir orospu çocuğuyum.

"Bu..." Sözüünü kesiyor.

"Sığılacak bebeğim," diye söz veriyorum kısık sesle. "Sığımasını sağlayacağım. Her santimimi seveceksin."

Bu onu küçük sersemliğinden kurtarıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Seni becermeyeceğim Baelfire. Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

İçimdeki ejderha bu sözler karşısında kıvranıyor. "Maven-"

"Ama seni benim için bu kadar sert görmek hoşuma gidiyor," diye ekliyor, sesi akışkanlaşıyor. "İyi çocuk."

İyi çocuk.

Bu kelimeler batıyor ve kutsal. Lanet olsun. Tanrım.

"Daha fazla," diye homurdanıyorum, tüy gibi hafif dokunuşunun değdiği her yerde kaslarım kasılıyor ve dalgalanıyor. Bu tatlı, kışkırtıcı bir işkence. "Daha çok böyle söyle."

Küçük güzel ağzı nefis şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve eğiliyor, saçlarının nemli dalları yüzümü çevreleyecek kadar yaklaşıyor ve nefes almayı tamamen bırakıyorum, altı tanrıya beni öpmesi için dua ederken dünya çılgın atarak duruyor.

Ama onun yerine, "Övgümü mü istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Parmakları sikimin başını sıyrıyor. Kalçalarım tekrar kendiliğinden kalkarken dişlerimi sıkıyorum, çaresizlik ve ihtiyaç dizginleri ele geçiriyor, tek düşünebildiğim ondan daha fazlasını almak oluyor. Her şeyden daha fazlasını, ama *özellikle* bana iyi çocuk demesini.

"Tanrım, buna ihtiyacım var. Lütfen," diye inliyorum.

"İyi cevap. Ama övgülerimi hak ettim."

Sesindeki her şey pürüzsüz ve aldatici bir şekilde nazik, ancak içinde her zaman orada olduğunu fark ettiğim aynı güçlü alt ton var. Eşim duygularını gizleme konusunda olağanüstüdür, ama bana sırtarak bakarken maskesi hiçbir yerde bulunmuyor, karanlık gözleri parlıyor.

Kararları o veriyor ve bu bağımlılık yapıyor. Çok fena sikildim.

Tekrar sarsılıyorum, Maven'ın küçük eli nihayet - lanet olası *nihayet* - sertliğimin etrafında *kıvrılıp* bu cennet işkencesine başladığımızdan beri dışarı sızan prekumu kaydırırken sertçe küfrediyorum. Parmakları sonuna kadar ulaşamıyor ama bir kez, o kadar yavaş pompalıyor ki acıtıyor, acı verici mükemmel zevk karşısında dişlerimi sıkıyorum. Sonra iki kez.

"Ne kadar iyi bir ejderha, ellerini sana söylediğim yerde tutuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Maven. Tanrılar, Maven," diye bağıriyorum, kollarım başımın arkasında geriliyor.

Onun uyarılmışlığı havaya nüfuz ediyor ve beni tamamen *çılğına* çeviriyor. Daha önce hiç yaşamadığım fanteziler aklıma geliyor, hepsi de bu sarhoş edici dinamiğin etrafında dönüyor. Maven için dizlerimin üzerine çöküyorum, kokusundan kafayı bulabilmek için kafamı kalçalarının arasına gömüyorum. Bana izin verdiğinde onu tatmak. İsteddiği şekilde yalvardığımda beni övmesi. Vücudunun her santimine tapmama izin vermeden önce uygun gördüğünde beni terbiye etmesi.

Onu memnun ettiğimi duymak istiyorum. Ona dokunma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Ama hayır. Dokunmayacağıma söz verdim ve bunun daha uzun sürmesini sağlamalıyım.

Üçüncü vuruşu o kadar sert ki, ağrıyan taşaklarıma sertçe bastırıyor. Tekrar nefes alıyorum, tüm kaslarım omurgamın alt kısmına yerleşmiş yoğun boşalma ihtiyacına karşı geriliyor.

Maven'ın güzel, heyecanlı gözleri benimkileri yakalıyor ve yemin ederim ki dünyada hiçbir şey benim için bir daha asla aynı olmayacak. Artık eşim bana bu şekilde baktığına göre, asla eskisi gibi olamayacağım.

"Şimdi iyi bir evcil hayvan ol ve benim için gel," diye fısıldıyor ve beni sertçe okşuyor.

Evcil hayvan mı? Oh, *lanet olsun*.

Sözleri bunu sürdürme şansımı yok ediyor ve şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni serbest bırakarak bağırtırken görüşüm beyazlaşıyor. Zevk beni silerken tutunacak bir çapaya ihtiyaç duyuyorum, kollarım kırbaçlanıyor ve onun etrafında mühürleniyor, eşimi sıkıca kavıyorum, ecstasy beni daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen psikolojik bir yüksekle birlikte alıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Sonunda aşağı inmeye başladığımda başım dönüyor, ama bu hala sert olan ereksiyonumun tekrar seğirmesini engellemiyor, eşimden daha fazlası için istekli. İnleyerek yüzümü Maven'in serin saçlarına gömüyorum ve kokusunun beni sarmasına izin veriyorum. Bu mutluluk.

"Tanrılar, Maven. Bu... Ben bile... bu-"

Bir an zevkten öyle çıldırıyorum ki doğru düzgün konuşamıyorum, ama sonra Maven'in gerildiğini, sustuğunu ve titrediğini fark edince donup kalıyorum.

Çünkü sözümü tutmamıştım.

Onu kendime sarıyorum.

Hemen bırakıyorum ve doğruluyorum. "Oh, Tanrım. *Tanrım*. Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Yüzünü görmeme izin vermeden benden uzaklaştı, yataktan yuvarlandı ve odadan fırladı, ben daha ayağa kalkamadan kapıyı arkasından çarparak kapattı. Hissettiğim tüm o coşku hızla boğazımda sürünen safraya dönüşüyor.

Lanet olsun. Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*.

İçgüdüsel. Ona izinsiz dokunmak istememiştim ama dokundum ve şimdi göğsüm çöküyor gibi hissediyorum. Eşim az önce en büyük övgü sapkınlığını ortaya çıkardı ve bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı ve karşılığında ben onun sınırlarını aştım. Her şeyi berbat ettim.

Bunu düzeltmek zorundayım.

İşte bir ejderha şekil değiştirenle yumruklaşmanın ve ardından dalga geçmenin karşılığı bu.

Yataktan kapısını arkamdan çarpıp hızla geri çekiliyorum, buraya kadar koşmaktan göğsüm hala inip kalkıyor. Kısıtlı kıyafetimle koridorlarda hızla ilerlediğimi çok az kişi gördü. Birinin kapımı çoktan değiştirmiş olduğunu görmek beni çok rahatlatmış çünkü şu anda mahremiyetsizlikle başa çıkabilecek durumda değilim. O kadar sarsıldım ki yatağımın kenarından geriye doğru düştüm, sırtüstü düştüm ve dişlerimi sıkarak tavana baktım.

Aptal Maven. Aptal, aptal, aptal.

Baelfire'in nefes alışlarının yankısını hâlâ duyabiliyorum. Yumuşak inlemeler ve sert küfürler. Görkemli kasları kasılıyor, en ufak dokunuşuma tepki veriyor. Bana bakışı, sıcak, saf ihtiyaç ve yalvarmanın bir karışımıydı.

Ve ben ona evcil hayvanım dedikten sonra kontrolünü kaybettiğinde...

Kendilerine ait bir zihin tarafından yönlendirilen parmaklarım Baelfire'in gömleğinin önünden aşağı kayıyor ve yanmış külotumun önüne kayıyor. Parmaklarım ıslak klitorisime değdiğinde çıkan sese engel olamıyorum.

Tabii ki ıslak. Tamamen ıslanmıştım.

Bu arada, vücudumun geri kalanının kafası çok karışık.

Baelfire'in güçlü kolları beni katı, cayır cayır yanan sıcak bedenine hapsettiğinde, tüm o tanıdık dehşeti hissettim -başka birinin teninin benim tenimde yarattığı dayanılmaz his, boğazımın düğümlenmesi ve nefes alamamak, hatta doğru düzgün düşünememek.

Ama aynı zamanda... başka bir şey daha vardı. Karıncalanma sıcaklığı. Vücudumda kargaşa yaratan elektriksel bir kızarıklık tenime yayıldı.

Kusacak mıyım yoksa boşalacak mıyım bilemiyorum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve Kenzie'nin düşündüğünün aksine, bunun nedeni bakire olmam değil. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, parmaklarımın ıslak amımı okşamasına izin veriyorum, klitorisimin yanındaki üst köşede daireler çiziyorum.

Her zaman zevk aldığım şekilde. Bu his karşısında inliyorum - kendime dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Belki de bu yüzden aklıma geliyorlar.

Silas'ın koyu renk saçlarının alnının ve ensesinin etrafında kıvrılması. Onu nefes nefese bir karmaşaya dönüştürürken Baelfire'ın kollarındaki gerginlik. Crypt'in nefis çarpık gülümsemesi ve niyetli bakışları. Everett'in çarpıcı soluk mavi gözleri ve dudaklarının alnımda bıraktığı his bile.

Kızarmış bedenime karşı serin teni nasıl bir his verirdi?

Yasak olmadan, bir parmağımı içime sokuyorum, usulca ağlıyorum ve sırtım yataktan kalkarken ışığı engellemek için diğer kolumu yüzüme atıyorum. Karanlıktan, etrafımı saran, nehir kıyısında olduğu gibi gözleriyle beni yiyen, sesleri tenime fısıldayan bir görüntü belirliyor. Acımasızlar.

Onlara teslim olmak çok kolay olurdu.

Ve şu anda, kendim için hazırladığım zevkle sürüklenirken, tüm muhteşem canavarlarımı bana tapınmaları için diz çöktürme fikri karanlık, karşı konulmaz bir siren. İnlerken alt dudağımı sertçe ısıyorum, parmaklarım klitorisimin etrafında hızla dönüyor ve göğsümün ağrmasına ihtiyaç duyuyorum. Orgazm yaklaşıyor ve sonra düzgün düşünemeyene kadar tekrar tekrar geri çekiliyor. Umutsuzca bu boşalmaya ihtiyacım var.

Onlarla savaşmayı bırakabilirim. *Onları benim yapabilirim.*

Hayır.

Siktir,

hayır.

Acımasız bir küfürle elimi çekiyorum, artan zevkin her zamanki gibi sinir bozucu ve tatminsiz bir şekilde akıp gittiğini hissediyorum. *İşte bu* yüzden sonsuza dek kendime dokunmadım. Kendimi hiçbir zaman sınırın ötesine taşıyamamanın beni ne kadar sınırlendirdiğini unutmuşum. Beni aşırı ısınmış, kaygan ve son derece mutsuz bırakıyor.

Onları hayal etmeme izin veremem. Ve onlar *benim* muhteşem canavarlarım değil. Kendime gelmeli ve odaklanmalıyım, yoksa bu benim için çok kötü bitecek.

Zaten olacağından daha kötü bir şekilde.

Soğuk bir duş ve ne kadar aptal olduğuma dair bir yığın küfürden sonra yeni kıyafetlerimi giyiyor ve hâlâ hassas olan yanıklarına batmalarına aldırmadan hızla yeni eldivenlerimi takıyorum. Her zamanki gibi küçük ama kullanışlı silahlarımı gizli ceplerime yerleştiriyorum. Baelfire'ın gömleğine bakmaktan kendimi alamıyorum,

masanın yanında yere çökmüş, daha önce kendimi kontrol edemediğim için benimle alay ediyor.

İksir yapımı dersim öğle yemeğinden sonra başlayacak ve şu anda *nihayet* yalnızım. Doğaüstü karaborsa satıcısını aramak için mükemmel bir zaman olurdu... eğer cep telefonumu savaş eğitimi sırasında bir noktada kaybetmemiş olsaydım. Şifreli numarasını ezberledim ama bir telefon bulmam lazım.

Biri kapıyı çalıyor. Dışarıdakinin Baelfire, Silas ya da Crypt olma ihtimali çok yüksek ve duygularımın bugün olduğundan daha fazla devreye girmesine izin veremem. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak planımı kafamda gözden geçiriyorum.

Kafalarını karıştırmak. Lanetlerini onlara karşı kullan. Hepsinin benden nefret etmesini sağla.

Bir sürtük olmaya hazırlanarak kapıyı açıyorum ve önümde bir tablet tutan geçici müdürü görünce şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Bay Gibbons'ın gür kaşları tanıyarak havaya kalktı.

"Ah, Bayan Oakley! Görüyorum ki hâlâ hayattasınız." "Hayal kırıklığına mı uğradınız? Ben de."

Espri anlayışımı anlamamış olacak ki, bir kez daha rezil olmuş görünüyor. "Tabii ki hayır! Atipik büyücülerin seçildiğini görmek her zaman harikadır. Buraya sadece hayatta olup olmadığınızı doğrulamak için geldim çünkü... Everbound'da soruşturma altında olan oldukça trajik bir ölüm yaşandı."

Tabletinde bir şey işaretliyor ve bunun bir tür öğrenci kaydı olması gerektiğini anlıyorum.

"Bunu trajik yapan nedir?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, rahatsız bir şekilde boynunu kaşıyor. "Açıkçası, ölüm her zaman trajiktir. "

"Pek sayılmaz. Ama anladığım kadarıyla, mirasçılar burada öldüklerinde ailelerine gönderilen bir mektuptan fazlasını nadiren alıyorlar. Bir soruşturmayı gerektirecek ne olabilir?"

Bay Gibbons bir şey söylemeye isteksiz görünüyor. "Biz fakülte olarak bu olayı gizli tutmamız gerekiyordu ama birkaç öğrenci tesadüfen olay yerine rastladı ve fotoğraflarını çekti, bunlar şu anda okulda dolaşıyor, sanırım saklamanın bir anlamı yok. Kale avlularından birinde oldukça korkunç bir grup ateşin sergilendiğini, ateşe verildiğini ve miras karşıtı ideolojinin reklamının yapıldığını da size bildirebilirim. Yakılanların kimliğini henüz tespit edemedik.

henüz kalmadı, bu yüzden hangi öğrencilerin kayıp olabileceğini görmek için bir tarama yapıyoruz."

Yanan ateşler mi? Ne kadar lezzetli ve ürkütücü.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, ama biraz da olsa gülümsediğim belli oluyor çünkü geçici müdür bana bakarken rahatsız görünüyor. "Bayan Oakley, bunu kimin yaptığı hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Bildiğimi nereden çıkardınız?"

Boynunu tekrar kaşıyor, şimdi daha sert, gergin bir seğirme gibi. "Ne de olsa siz bir... boş verin. Eğer kayıp bir öğrenci olduğunu öğrenirseniz, derhal fakülte ofislerinden birine ya da bir eğitime bildirin."

Sırf alışılmadık geçmişim yüzünden bu işte parmağım olduğundan şüphelendiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Merak ettim.

Bay Gibbons gitmek için dönüyor ama ben onu durdurup soruyorum: "Bu küçük olay Müdür Hearst'ü Everbound'a geri getirecek mi?"

"Şey... bunu tahmin etmek zor. Soruşturmayı bitirip Miras Konseyi'ne rapor vereceğiz. Ne yapacağımıza onlar karar verecek ama suçluyu biz bulamazsak Ölümsüz Beşli kesinlikle bulacaktır."

Ben onun Ölümsüz Beşli'ye olan inancına burun kıvrırken o geri çekilip koridorda kayboluyor. Ama Kenzie aklıma gelince eğlencem hemen kayboluyor. Bütün gün ondan haber alamadım. Ya avluda yanan cesetlerden biriye?

İçimden bir alarm geçiyor ve onu aramak için yatakhaneimin dışına çıkıyorum.

"Arkadaşın iyi, hayatım," diye mırıldanıyor Crypt, sanki bir serap eriyip gitmiş gibi koridorda karşımda beliriyor.

Beni o kadar şaşırtıyor ki, elim hemen bıçağımın saklı olduğu gizli ceplerimden birine gidiyor ama ne ciyaklıyorum ne kaşlarımı çatıyorum ne de herhangi bir ifade takınıyorum. "Tam olarak ne zamandır burada dikiliyorsun?"

Mor gözleri sinsice büyüyor. "Yeterince uzun. O kapıdan gelen nefis seslerini duyunca neredeyse altıma edecektim. Ama sesin tatmin olmamış gibiydi. Şu lanet rüya kapanı kaldırıp beni içeri davet eder misin, böylece sana ihtiyacın olanı verebilirim?"

Pislik herif ya inanılmaz bir işitme duyusuna sahip ya da kulağını bir sapık gibi kapıya dayamış olmalı. Mahcubiyet yanaklarıma doğru yükselme tehdidinde bulunuyor, ancak bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Ne de olsa, miraslar

seks söz konusu olduğunda inanılmaz derecede sınır tanımazlar. Sanki daha önce böyle şeyler duymamış gibi.

"Kenzie iyi mi?" Bizi konumuza geri döndürmesini talep ediyorum. "Bir keman kadar formda ve beşlisiyle birlikte bir müzik grubunda saçma sapan sınıfları."

Kabus Prens'in hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamadığı biliniyor. Kenzie'nin güvenliğini kontrol etmesi için onu ne motive etmiş olabilir?

Crypt şüphecililiğini görüyor ve sırtıyor. "Saçları dökülmüş geçici müdüre söylediklerine katılıyorum. Ölüm pek de trajik değil ve bir şekil değiştirenin eksilmesi beni zerre kadar rahatsız etmez. Ama biri arkadaşını inciterek sana zarar verseydi, bir saat içinde kellesini tepside sana getirirdim."

Hafifçe gevşiyorum, kapımı kilitlemek için dönüyorum ve bu yeni kapıda kilit olmadığını fark ediyorum.

"Kilide gerek yok. Silas bu sabah ilk iş bunu taktırdı ve anladığım kadarıyla sadece sana açılacak. Aynı kapıya bu kadar çok sihirli koruma yerleştirildiğini hiç görmemiştim," diyor Crypt. "İçerideki rüya yakalayıcıları da kendi kanıyla güçlendirmiş. Paranoyak piç."

Bu sadece... sinir bozucu derecede düşünceli.

İnsanların benim için bir şeyler yapmasına alışık değilim. Buna nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum.

Çabucak yoluma devam etmeye karar vererek Crypt'e yan gözle bakıyorum. Eğer Kenzie iyiye, o zaman buradaki herhangi biri bunu öğrenirse beni Miras Konseyi'nin sıcak koltuğuna oturtacak bir arama yapmanın zamanı geldi.

"Telefonun var mı?"

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor ve arkasında hiçbir şey bırakmadan havayı bükerek gözden kayboluyor. Omuz silkip doğu çıkışına doğru yönelmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum, öğle yemeği sırasında Halfton'dan yeni bir telefon alıp bu aramayı yapmayı planlıyorum. Ama ben merdivenlere ulaşmadan, elinde çaldığı belli olan başka birinin cep telefonuyla yeniden ortaya çıkıyor ve sırtarak bana uzatıyor.

Bir göz attım. "Kilitli. Kod gerekiyor."

Oflayıp pufluyor ve tekrar ortadan kayboluyor. Birkaç dakika sonra, yakınlarda bir yerden tiz bir çığlık duyuyorum ve ardından Crypt elinde artık kilidi açılmış bir iPhone ve... eline sıçramış kanla karışım da beliriyor.

"Direndiler," diye açıklıyor rahatça, telefonu eldivenli elime koyarken. "Ben de gözlerinden birini patlattım."

Bu, elimde olmadan bir sırtışın yayılmasını tetikliyor. "Çok etkili."

Crypt kıpırdamadan duruyor, ağzıma sabitleniyor. Muhtemelen ilk kez onun yanında hata yapıp gülümsediğimi fark ediyorum. Yüzümdeki ifadeyi çabucak siliyorum ve yeni model cihazın telefon bölümüne gitmek için elimden geleni yaparken sıkılmış gibi yapıyorum.

Sonra Kabus Prensi geriliyor ve dikkatim birkaç işaretinin yumuşak mor bir ışıkla yandığı yere kayıyor. Üzerinde yırtık bir tişört, kot pantolon ve deri bir ceket var, saçları sanki suyun altındaymış gibi hafifçe dalgalanıyor. Başını eğmiş uzakta bir şeyler dinliyormuş gibi görünüyor, sonra anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor ve Limbo'da kayboluyor. Bir saniye sonra artık onun varlığını hissetmiyorum.

İlginç. Limbo ile ilgili bir şey mi?

Oradayken ne yaptığını hiç düşünmemiştim. Varoluşun tüm katmanları arasında sadece üç tanesini kapsamlı bir şekilde inceledim ve Limbo kesinlikle onlardan biri değildi. Kabus Prensi'nin zamanını nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kendime umurumda olmadığını hatırlatıyorum - çünkü şu an karaborsa satıcısını aramak için mükemmel bir fırsat.

Silas kapıma bir sürü koruma yerleştirdi ama eğer Crypt az önceki *anımı* kapıdan duyabildiyse, başka birinin gelip konuşmamı dinlemesi riskini göze alamam. Bu yüzden Everbound Kalesi'nden, yataktanemden çok uzakta olmayan, neredeyse hiç kullanılmamış eski bir koridoru kullanarak çıkıyorum ve üniversite arazisinden ormana doğru süzülüyorum.

Everbound Ormanı'ndaki en sevdiğim noktaya yaklaştığımda derin bir nefes alıyorum ve numarayı çeviriyorum.

Cevap vermeden önce sadece bir kez çalıyor.

"Bilinmeyen çağrılar almam," diye gürlüyor ses. "Peki bu numarayı nereden buldun? Ve eğer bu Kevin ise, seni avlayacağım, kafanı koparacağım ve-"

"Sıkıcı. Başka bir tehdit seçin."

Uzun bir duraklama. "*Eski* pardon?"

"Kafa koparmanın modası geçti. Başka bir şey dene. Belki testisler. Kevin her kimse, muhtemelen onlara kafasından daha çok değer veriyordur," diye düşünüyorum, yerdeki eski bir iskelete benzeyen şeyin yanından geçerken. Muhtemelen dövüş dersinden sağ çıkamayan biri. "Numaranı nereden aldığıma gelince, Twisted'a sık sık gelen birkaç gevşek çeneli sarhoş var.

Halfton'daki taverna. Numaranı bu kadar rahatça ortalığa saçtıkları için onları öldürmek isteyebilirsin."

Sert sesindeki gülümsemeyi duyana kadar uzun bir an daha geçti. "Senin bir efsane olduğunu sanıyordum. *Telum*. Sana böyle diyorlar, değil mi?"

Bu lakaptan hep nefret etmişimdir, o yüzden devam etmeye karar veriyorum. "Hâlâ Pennsylvania'da mısın?"

"Cehennem cehennem, sen gerçekten osun." Diğer uçta kıkırdamaya başlamadan önce sesi şaşkın geliyor, görünüşe göre tanışma faslını geçmeye benim kadar hazır değil. "Sen gerçeksin! Ve-hayır. Sakın bana... Everbound Üniversitesi'nde olduğunu söyleme? Ha! Şeytanlar ve sıkler, buna inanamıyorum bile. Bu çok komik."

"Histerik," diye katılıyorum, ağaçların arasından geçip yola koyulduğum açıklığa adım atıyorum. Yarı donmuş küçük bir gölet ve bolca sessizlik var, şu an susmadığı zamanlar hariç. "Patlıcangiller kökü tozuna ihtiyacım var."

Sonunda bunu anlıyor ve gülmeyi kesiyor. "Daha yeni tanıştığım biri için uzun bir emir. Bak, önce kiminle uğraştığımı gerçekten öğrenmeden anlaşma yapmam, evlat."

Sesimin hayatım boyunca nadiren kullanmak zorunda kaldığım sakın bir tona dönüşmesine izin veriyorum. "Az önce benim kim olduğumu tam olarak bildiğini tespit ettik. Ben de senin tam olarak kim olduğunu biliyorum Melchom."

Boğulur gibi bir ses çıkardı. Muhtemelen onun gibi bir iblis için başka birinin gerçek adını bilmesi hem tabu hem de aşağılayıcı olduğu içindir. Eğer demonolojiye bulaşmakla ilgileniyor olsaydım, adını öğrenmek onun üzerinde güç kazanmanın ilk adımı olurdu.

"Bunu nasıl yaptın? Tamam. Sakin ol. Bak, itüzümü kökü tozunu getireceğim ama sana çok pahalıya patlayacak."

"Fiyatını söyle."

Melchom kıkırdıyor ama sesi hâlâ biraz gergin geliyor. "Para istemiyorum, ama nasıl biri olduğunuzu görünce, belki bir takasla ilgilenirsiniz? Bir gram patlıcangöbeği kökü tozu karşılığında, ne bileyim, mesela... hala atan bir kalp."

Bir gram patlıcangiller kökü tozu yapmam gereken şey için yeterli olacaktır.

"Kimin kalbi?"

"Fark eder mi?" diye gülüyor. "Eğer söylentiler doğruysa, bu senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Donmuş gölete bakarak duraksıyorum. Dönüşenler ve ölüm perileri gibi diğer birkaç nadir canavar türüyle birlikte iblisler, ölümlüler âleminde hiçbir zaman yasal olarak bulunmasına izin verilmeyen canavarlardan biridir. İblisler sürekli avlanırlar ve herkese karşı kötüdürler, ancak özellikle mirasçılara ve korkularını avladıkları masumlara karşı acımasız olma eğilimindedirler.

Ben masumları öldürmem. Ama o bunu bilemez. Kimse bilemez, ne kadar berbat durumda olursam olayım, yine de bir kuralım var.

"Bana bir isim ver," diye bastırıyorum.

Uzun ve yavaş nefes veriyor, sigara içen birinin sesi gibi. "Çok hevesliyim. Cidden, gerçekten *telumla* konuştuğuma inanamıyorum. Neye benziyorsun bu arada? Sesin kadar seksi misin? Belki de fiyatımı biraz artırmalıyım..."

"Testis koparma önerimi tekrar gözden geçirelim mi?"

"Yeesh. Tamam. Ben de bir sonraki iblis kadar acı çekmekten hoşlanırım ama bu benim için bile biraz fazla sapıkça. Hala atan kalbini istediğim adam? Adı Orson Lykoudis."

Bu isim bir şekilde tanıdık geliyor. Bir anlam vermeye çalışıyorum ama sonra omuz silkiyorum. Her kimse, araştırmamı yapacağım ve bu malzemeyi almak için öldürmeye değip değmeyeceğine karar vereceğim. Eğer namuslu bir adamsa, ona elimi bile sürmem.

Değilse, o zaman benim için daha eğlenceli olur.

"Anlaştık. Sen anlamaya sadık kaldığın sürece bir hafta içinde sana getireceğim."

"Harika. Pensilvanya'da buluşuruz. Nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Belki de buna bir randevu demeliyiz. Zaten kız arkadaşım şehir dışında olacak."

İç çektim. "Melchom."

Tıslıyor. "Lanet olası şeytanlar. *Adımı kullanmayı bırak*. Ne?"

"Beni herhangi bir şekilde kandırmaya çalışırsan boynuzlarını koleksiyonuma eklerim." İblis boynuzlarını elde etmek oldukça zordur. Onlar olmadan yeniden doğamazlar ve bir iblisin boynuzlarını kesmek ciddi zihinsel çöküşlere neden olur, psikoz, ve halüsinasyonlar için haftalar. Son derece

En hafif tabiriyle nahoş. Ama bir noktaya değinmek için, gerekirse bunu yaparım.

"Aklını kaçırmış küçük bir pisliksin, değil mi?" diye mırıldandı. "Endişelenme. Müşterilerime kazık atmam ve *seni* de kimsenin bilmesine izin vermeyeceğim. Sadece kalbi getir. Seni ne zaman arayacağım-"

"Hayır. Ben seni ararım."

Telefonu kapattıktan sonra yabancıнын telefonunu yere atıp botumun altında eziyorum ve kalıntıları buz olmayan göletin ortasına fırlatıyorum.

Vuruşu yapmak için üniversiteden uzaklaşmam gerekecek ama önce şu Orson Lykoudis denen adamı araştırmam lazım. Ve lanet olası kibritlerimin beni rahat bırakmasını sağlamalıyım, yani şu andan itibaren... Everett'i onları kışkandırmak için kullanacağım.

Dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum, bu yüzden onları uzaklaştırmak için derin uçlara gidemem. Ama onları sinirlendirmek için listemdeki tüm taktikleri kullanabilirim. Ve lanetlerini öğrendiğimde, bunları onlara karşı da kullanacağım.

EVERETT

SILAS her zamankinden daha boktan bir ruh hali içinde, ki bu bir tür dünya rekoru olmalı.

Hışımınla ofisime girdi, fakülte ofisleri için standart sihirli korumaları parçaladı, kapıyı arkasından çarptı ve bana öfkeyle baktı. "Nerede o?"

Masamdaki kâğıtlardan başımı kaldırmaya zahmet etmedim. "Tuhaf. Genelde nöbet geçiren Baelfire olur. Yeni bakıcımızı iyi idare edemiyor musunuz Bay Crane?"

Uyarı niteliğindeki bir büyü titreşimi odayı sarıyor ve ona dik dik bakmama neden oluyor. Geri adım atmıyor, masamın üzerinde beliriyor. Ve işte orada - boynundaki o hafif seğirme ve gözlerindeki vahşi parıltı onu rastgele aralıklarla tamamen deli gibi gösteriyor.

Eline bir bakışta kanayan kristalini tuttuğunu görüyorum. "Ofisimden defol. Şimdi benimle kavga etmek için iyi bir zaman değil." Tanrıların kraliçesi Arati'nin tapınağına yaptığım son ziyaretten sonra değil, beni her zamankinden daha çok üzdü. Bu ve Everbound'u karıştıran sürpriz yanan ateşler arasında, içten içe paniklediğimden uzak, dokunulmaz bir cepheyi korumak için yapabileceğim tek şey bu.

Ve paniklediğimden, donup kalıyorum.

Güçlerimi kontrol etmekte hiçbir zaman çok iyi olmadım, bu yüzden bunu duygularımı kontrol ederek yapmaya çalıştım. Bu da her zaman işe yaramıyor, özellikle de Silas, Crypt ve Baelfire tetikleyicilerimi bulmakta sinir bozucu derecede iyiymi.

"Bana Maven'ın nerede olduğunu söyledikten sonra gideceğim," diye homurdanıyor. Başını yana çevirip duvarda hiçbir şeyin olmadığı bir noktaya dik dik bakıyor.

Deli piç.

"Nerede olduğunu nereden bileyim?" Bakıcımın adını anmak bile parmak uçlarımda buzların çiçek açmasına neden olsa da ilgisiz görünmeye çalışarak söyleniyorum.

"Sen onun en sevdiğisin," diye tersledi, bir elini saçlarında gezdirerek. "Onu iyileştirmeme izin vermeyince şifacıları aramaya başladım,

ve sonra fark ettim ki belki *de sana gelmiştir*-"

Şifacılar mı? Ayağa kalktım. "Neden iyileşmeye ihtiyacı olsun ki?" "Çünkü o-"

"Boo?" Baelfire ofisimin kapısını bir kez daha çarparak açıyor.

Sanırım dışarıda asılı *olan randevuyla* girilebilir tabelasını tamamen görmezden gelmeleri şaşırtıcı değil. İkimize kaşlarını çatarak bakıyor, ancak yüzünde alttan alta bir panik var ve Decimus'un en gururlu gencinin normalde sergilediğinden çok daha keyifsiz.

"İhtiyacınız olduğunda o ürkütücü takipçi orospu çocuğu nerede?"

Belli ki Crypt'i kastediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "İkiniz *de bakıcımızı mı kaybettiniz*? Siz ikiniz nesiniz ki-" Baelfire'ın elindeki kocaman ölü çiçek demetini görünce duraksıyorum. "Bunları neden taşıyorsun?"

"Onlar Maven için."

"Ciddi misin sen? Ona *ölü çiçekler* mi veriyorsun?"

Yüce Tanrılar, hayali de olsa lider olmama şaşmamalı. Herkes benim bir playboy olduğumu ve bu salakların hayatlarında hiç gerçek bir ilişki yaşamadıklarını düşünürdü, her ne kadar tersi doğru olsa da.

"Onun en sevdikleri, çünkü benziyorlar-" Baelfire bir hışımla sözünü kesti. "Biliyor musunuz? Bunu sana açıklamak zorunda değilim. Ve eğer nerede olduğunu bilmiyorsan, o zaman..." Silas'a yan gözle bakarak sözünü keser. "Duvarına saldırmak üzere."

Silas'ın kristali eline aldığını ve duvara öfkeyle bakarken kaldırdığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Nesi var bunun böyle?

"Si. Hey. Odaklan," diye homurdanıyor Baelfire, Silas'ın omzunu itiyor ve Silas yüz hatları hırçın bir ifadeye bürünmüş bir halde arkasına döndüğünde hızlıca geri adım atıyor. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Ben yapmayacağım ve geri kalanımız da yapmayacak."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bu şaşırtıcı değil. Çocukken ne zaman birlikte zaman geçirmeye zorlansak, genellikle dışlanan ben olurdum. Hayatımın *-ailemin- nasıl işlediğini* ya da onları dışlamamın en iyisi olduğunu hiçbir zaman anlamadılar. Elimden geldiğince kendimi dışladım ve onlar bana hemen kendini beğenmiş hıyarın teki derken bunun nedenlerini açıklamamanın bir anlamı yoktu.

Beşli grubumda yer alacaklarını gördüğümde, aslında işlerin sonunda değişebileceğini ummuştum.

Ama aramızın düzelmesini istiyorsam... o zaman şimdilik onları buzlamaya devam etmeliyim - en azından hepimiz kalplerimizi Maven'a bağlayana kadar. O zamana kadar, korkunç bir şekilde yanlış gidebilecek çok fazla şey var.

Baelfire Silas'a yakalayamadığım bir şeyler daha mırıldanıyor ve sonunda kan fae'si kendini toparlayıp kanlı kristalini masamın üzerine bırakıyor, benim tiksintiyle burnumu kırıştırmama aldırmadan. Karşımdaki sandalyeye yığılıyor ve bitkin düşmüş gibi yüzünü ovuşturuyor.

"Sadece bir kez daha soracağım," diyorum soğuk bir şekilde, ikisinin arasına bakarak. "Maven'ın neden iyileştirilmesi gerekiyor?"

"Pisliğin teki savaş eğitimi sırasında onu yaktı." Baelfire pişmanlık ve öfkeyle elindeki ölü çiçeklere bakıyor... ki bunu hâlâ anlamış değilim. "Sonra da gidip onun gününü yüz kat daha boktan bir hale getirdim. Kahretsin, onu bulmalıyım."

Neden bahsettiğini sormadan, aralık kapımı bir kişi *daha* çalıyor. Ama bu kez bir öğretim üyesi, öğleden sonraki dersini vermek için yanan ateşleri araştırmaya yardım etmekle meşgul olduğu anlaşılan Profesör Haagen'ın yerine bakmamı istiyor.

"Profesör Haagen Arcana Evi'nde. Benim böyle bir yeteneğim yokken neden büyücülere iksir yapımını öğreteyim ki?" Kuru bir şekilde işaret ettim.

"Her şeyden çok gözetmenlik yapmış olurum," diyor bıyıklı adam hızlıca, ofisimdeki göze batan miraslara endişeyle bakarak. Bana döndüğünde alnından süzülen tere bakılırsa, bakışlarımdan o da aynı derecede rahatsız. Pek misafirperver bir grup değiliz. "Bugün laboratuvar günü, bu yüzden sadece büyü kitaplarından iksirler hazırlayacaklar ve İlk Yerleştirme için hazırlanacaklar... bilirsiniz, hayatta kalmaya çalışmak için sınıfta hazırladıkları her şeyi kullanmalarına izin verilir."

"Arcana Evi'nden diğer öğretmenler gözetmenlik yapabilir."

Ayrıca, buraya *gerçekten* ders vermek için gelmedim. Profesör olmak umurumda değil ama Everbound Üniversitesi'ne yerleşmek için çok daha büyük nedenlerim vardı. Diğer öğretmenlerle yakınlık kurmayı planlamıyorum, hele ki buradaki ilk haftamda çoğu imza almak için peşime takılmışken, modelliğimin büyük hayranları olduklarını iddia ederken ve bir tanesi bana en sevdikleri fotoğraf çekimlerinden oluşan bir fotoğraf makarası gösterecek kadar ileri gitmişken.

Çok sıkıcı ve garipti.

Adam geri çekilmeye hazır gibi duruyordu ama Silas onu öyle bir bakışla süzdü ki adam ürperdi. Anladım. Tüm kan fae'lerinin sinir bozucu kırmızı renkleri vardır.

ama onunki her nasılsa daha kötü.

"İksir yapımı mı dedin?" diye soruyor, birkaç dakika önce neredeyse kendini kaybetmesine kıyasla çok sakın **b i r** sesle.

"Evet."

Silas bana bakıyor. "Maven, Haagen'ın iksir yapımı dersini alıyor."

Yine de pas geçmeliyim ama ağzım kontrol edemedi açılıyor. "Tamam. Onun yerine ben bakarım. Şimdi çık dışarı."

Öğretim üyesi, yanlış nefes almanın içimizden birini kızdıracağından korkuyormuş gibi kapıyı usulca arkasından kapatarak gözden kayboluyor. Açıkçası bu gerçeklerden çok da uzak olmayabilir.

Baelfire canlandı. "Maven'ın bir sonraki dersi bu mu? Orada olacak o zaman. Ben de seninle geliyorum, Kar Tanesi."

Yüce Tanrılar, bu lakaptan nefret ediyorum. Ayrıca ondan ve Decimus ailesinin geri kalanından da nefret ediyorum.

Ama tanrılar benim bilmediğim bir şey biliyor olmalılar ve ben de kendi beşlimden birini donarak öldürerek onlara hakaret edecek değilim. Süper tatmin edici olsa bile.

Otuz dakikadan kısa bir süre sonra, Profesör Haagen'ın Everbound'daki tonozlu, amfiteatro tarzı odaların çoğundan daha küçük olan iksir yapım sınıfına bakıyorum. Bunun aksine burası, ormana giden tarlalardan birine bakan, tek duvarı camdan yapılmış bir oda. İçerisi çok sayıda beher, kazan ve büyücülerin iksirler için ihtiyaç duyacağı diğer malzemelerin bulunduğu masalarla dolu. Pencerenin karşısındaki duvar, kurutulmuş sivrisinek keselerinden alıç meyvesi yağına ve küçük ektoplazma kavanozlarına kadar her türlü tuhaf iksir malzemesinin bulunduğu raflarla kaplı.

Öğrenciler odaya doluşmaya başlıyor ve birkaçı durup sınıfın ön tarafında Haagen'ın masasının arkasında oturan bana aval aval bakıyor. Tepkileri, Arcana Evi sınıfında elemental bir profesör görmenin hafif şaşkınlığından, beni hala bir süper model olarak gören mirasçıların uzun bakışlarına kadar değişiyor.

Hepsini görmezden gelerek Haagen'ın masasının üzerindeki inceliyorum. Biraz pasaklı biri, bir yığın buruşuk kâğıdın yanına kızarması için bir muz kabuğu bırakmış, üzerine bir çeşit yiyecek bulaşmış. Ama *o* içeri girene kadar okuduğum önemli bir şeymiş gibi davranıyorum.

Ve tıpkı Seeking'de sahnede onu ilk gördüğümde olduğu gibi, kalbim neredeyse duracak.

Maven'ın koyu renk gözleri bir kalp atışı kadar kısa bir süre benimkileri yakalıyor ama beni sınıfında gördüğüne şaşırdıysa bile bunu odanın arka tarafındaki bir masaya doğru yürümeden önce belli etmiyor. Silas'ın çoktan masaya oturmuş onu beklediği gerçeğine de hiçbir tepki vermiyor, gözleri başka birini ürkütecek bir sahiplenmeyle onun her hareketini takip ediyor.

Baelfire yanlarındaki masada oturuyor ve Maven'ı gördüğünde yüzündeki çığ duygu, daha önce aralarında ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Ona duyamadığım bir şeyler söylemeye çalışıyor ve elindeki ölü çiçek buketini uzatıyor.

Maven onu tamamen görmezden geliyor, diğer tüm öğrenciler gibi sadece beni izliyor.

Ama bakışları diğer öğrencilerin bakışları gibi değil, benim için değil.

Hayır, *onun* beni izlediğini bilmek sınırlarımı düğüm düğüm ediyor ve kalbimi iki kat hızlandırıyor. Avuç içlerim buz tutuyor ve sonunda ayağa kalkıp sınıfa hitap ederken takım elbisemin ceplerine sokuyorum, dikkatle ona bakmıyorum çünkü bir grup yüksek lisans öğrencisinin önünde *kızarmak* isteyeceğim son şey.

"Profesör Haagen'ın başka bir işi çıktı. Bugün siz-" "Soruşturma mı?" diye öndeki öğrencilerden biri sözümü kesti,

Gözleri kocaman. "Cesetlerin temizlenmesine yardım mı ediyor? Ne oldu? Bunu yapanların insanlar olup olmadığını biliyor musunuz?"

Mirasçılar birbirlerinin üzerine konuşarak fikirlerini beyan ederken sınıfta sesler patlıyor.

"Sanki insanlar bırakın dördümüzü, birimizi bile öldürebilirmiş gibi!"

"Cesetlerin nasıl giyindiğini görmediniz mi? Ölümsüz Beşli'ye benzemeleri gerekiyordu! Bu çok boktan değil mi?"

"Neden kimse bunları hazırladıklarını görmedi?"

"Oh, sakın ol! Muhtemelen birileri aptalca bir şaka yapmıştır-"

Sabırım tükendiği anda, odadaki sıcaklık ön sıradaki bir büyücünün gözlüğünü kırarak kadar keskin bir şekilde düşüyor ve büyücü çılgın atıyor. İki aydınlatma armatürü de parçalanıyor. Buz duvarlara tırmanırken, öğrenciler şaşkın nefesler alıyor, hava yüzlerine çarpıyor, kendi içlerine kapanıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyorlar.

Ders verdiğim çoğu elemental öğrencisi son derece dindar, dindar ailelerden geliyor ve sınıfta böyle konuşarak soyadlarına asla utanç getirmezler. Çok saygılılar ve kendi imajlarının çok farkındalar.

Görünüşe göre, Arcana Evi çok daha *hoşgörülü*.

"Sözümü kesecek bir sonraki kişi donma nedeniyle ayak parmaklarının koptuğunu hissetmenin tadını çıkaracak," diyorum sakince, Haagen'ın masasındaki eski grimoire'ı açıp bakıcıma bakmamak için bir bahane olarak kullanıyorum, sırf buna tepkisinin ne olabileceğini görmek için. "Şimdi, dediğim gibi, bugün İlk Yerleştirme sırasında faydalı olacağını düşündüğünüz herhangi bir şey yapacaksınız."

Everbound'da üç yerleştirme vardır. İlk Yerleştirme, eşleşen ya da eşleşmeyen tüm miraslar için ilk dönemin sonunda yapılan bir sınavdır. Acımasız olma eğilimindedir ve genellikle birkaç öğrencinin ölümüyle sonuçlanır, ancak asıl test yıldan yıla değişir. Ne olabileceğini söylemek zor, bu yüzden her türlü hazırlık faydalı olacaktır. İkinci ve Üçüncü Yerleştirmeler, sıralamalarımızı, aktif hizmet atamalarımızı ve gelecekteki kariyerlerimizi sağlamlaştırmak için önümüzdeki dönem beşli gruplar arasında gerçekleşecek.

Altı yıllık bekleyişin ardından nihayet bunlara katılacağım.

Öğrenciler karşılıklı bakışıyor ama kimse sırası gelmeden konuşmuyor. Baelfire'ın arkada bana alaycı bir şekilde homurdandığını duyabiliyorum, ejderha şekil değiştirenlerin her zaman yaptığı gibi soğuktan hiç etkilenmiyor ama Silas koyu renk yün Chesterfield paltosunu çabucak çıkarıp Maven'a uzatıyor.

Kahretsin, donuyor olmalı. Ben bir aptalım. Sadece ondan özür dilemek istiyorum ama Silas'a sessizce bir şeyler söyleyip kaşlarını çatmasına ve önündeki paltoyu masanın üzerine koymasına neden olduktan sonra bana bakıyor ve... gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Midem bulanıyor. Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık.

Ve şimdi kızardığımı *biliyorum* çünkü kulaklarımı sıcak hissediyorum.

Gözlerimi hızla kaçırıp beynimin şifrelerini çözmeye çalışıyorum ama en azından diğer öğrenciler inisiyatif almış, duvardaki raflardan iksir malzemelerini topluyor, titreyerek kendi aralarında fısıldaşıyor ve iksirleri üzerinde çalışmaya başlıyorlar. Bazıları hâlâ kendimi alıştırmaya çalıştığım şekilde beni süzüyor ama çoğunlukla ders devam ediyor ve şimdi tek yapmam gereken kendimi aptal durumuna düşürmemek.

Maven oturduğum masaya yaklaştığında bunun imkânsız olduğu ortaya çıkıyor.

Bugün üzerinde kolları ellerini aşan siyah bir sweatshirt ve kendisine büyük gelen koyu renk kargo pantolonu vardı.

savaş botları. Koyu renk saçları, yüzünü çerçeveleyecek şekilde etrafına dökülüyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Eee?"

Onun yanında bir cümle kurmak o kadar zor ki, boğazımı temizleyip pencereden dışarı bakıyorum ve gerçekte hissettiğim gibi, yani ona istediği her şeyi vermeye hevesli görünmek yerine kayıtsız görünmeyi umuyorum.

Ciddiyim. Birbirimize bağlanır bağlanmaz ve lanetler artık bir faktör olmaktan çıkar çıkmaz, Maven'ı mümkün olan her şekilde şımartacağım. Tasarım elbiseler, sınırlı sayıda üretilen arabalar, nadir kitapların ilk baskıları, büyük bir malikane, altın bir yat, kısacası *her şeyi* isterse, bunları ona veren kişi ben olacağım. Her zaman şımartacak ve tapacak birini istemişimdir.

Ama yapamam. Henüz yapamam.

"Peki, ne?" İdare ediyorum.

"Teklifimi düşünecek vaktin oldu."

Doğru ya. Onun teklifi. Diğerlerini kışkırtmak için yakınlaşıyoruz.

İçimden yüzümü buruşturuyorum. Maven'la olan hiçbir şeyin göstermelik olmasını istemiyorum. Yine de onunla sahip olabileceğim tek şey buysa, yine de istiyorum çünkü ondan alabileceğim her şeyi alırım. Ancak lanetim tüm düşüncelerimin üzerinde kara bir bulut gibi dolaşırken *bu* bile tehlikeli.

Burada neyin tehlikede olduğunu unutmama izin veremem.

"Hayır," diyorum sessizce, bu kelimeyi ona söylemek ağzımın tadını asit gibi yapsa da. "Gidip iksirlerinizi yapın Bayan Oakley. Hazırlık önemlidir."

Bana itaat etmek yerine, masanın etrafında dönerek tam yanımda duruyor. Odanın öbür ucundaki Baelfire ve Silas'ın yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum ama Maven'ın gözleri yüzümde gezinirken kalbim acıyla çarparken onları görmezden geliyorum.

Onun bana bakışı diğerlerininkinden farklı.

Onlar yakışıklı bir yüz görmek için bakıyorlar. Güzellik. Bir başka kusursuz Frost.

Sanki kafamın içine girip en derin sırlarımla ve en karanlık korkularımla, yıllardır sakladığım her şeyle dans etmek istiyormuş gibi görünüyor. Ve eğer lanetimi harekete geçirmek anlamına gelmeseydi bunu yapmasını isterdim.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için eldivenli elini kaldırdığında, Baelfire'in onun dokunmaktan vebadan kaçır gibi kaçınmasıyla ilgili söylediklerini hatırladığımda dikkatimi çekiyor. Dilimin ucunda ona sormak için bir düzine soru var ama hiçbir şekilde

Başka insanlarla dolu bir odadayken ona bunu soracak halim yok. Ve bakıcımı çok az gördüğümünden, sorularına zaman ayıracağından bile şüpheliyim.

Maven yaklaşıyor. "Sana nasıl rüşvet vereceğimi söyle."

"Sen-" Sesim titriyor ve zor yutkunuyorum. *Bana asla rüşvet vermene gerek yok. Ne istersen, senindir.* "Derstesin," diyorum onun yerine. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Devam etmesini ya da gözlerini devirmesini falan bekliyordum.

Bekleyebileceğim *son* şey, kendi dudaklarını yalarken dudaklarıma bakmasıydı. Tüm mirasçıların, tanrıların ve herkesin önünde beni açıkça gözleriyle beceriyor.

Anında sikim sertleşti.

Kahretsin. Şu anda kesinlikle ereksiyon olamam.

Aynı zamanda, bu odada bu kadar çok gözün üzerimizde olduğunu ve insanların fısıldadığını fark ettiğimde şok ve utanç benzeri bir şey üzerime yıkılıyor. İzlendiğimizi bilmek... beni daha da *sertleştiriyor*. Kulaklarım yanıyor ve Maven kızardığımı fark ettiğinde kara kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Sonunda bakışlarımı ondan ayırmadan önce ağızımı birkaç kez açıp kapatıyorum. "Git iksir yap," diye tekrarlıyorum sertçe, umutsuzca masanın altına saklamaya çalıştığım ereksiyonumu fark etmemesi için dua ediyorum.

"Madem ısrar ediyorsunuz Profesör," diye mırıldanıyor, masanın arkasına doğru ilerliyor.

Kendisine aval aval bakan öğrencilere yan gözle bile bakmadan sınıfa tekrar giriyor.

Silas hemen Maven'a odaklanıyor, ona ters ters bakmasına rağmen inatla iksirini ona uzatıyor ve Baelfire - lanet olsun, masasından getirdiği çiçekleri yere fırlattığında gerçekten *yüzünü* buruşturuyor. Ailesinin bana yaşattıklarından sonra bu bana küçük de olsa hastalıklı bir zafer duygusu veriyor.

Ama aynı zamanda adam için üzülüyorum. Daha önce Maven ile arasında her ne olduysa, perişan görünüyor. Mezuniyetten önceki bu birkaç ayın lanetimden kaçmaya çalışırken cehennem gibi geçeceğini bildiğim için bu ikimiz için de geçerli.

Silas ona bir şeyler teklif etme çabalarını reddettikçe giderek daha da sinirli görünüyor.

Belki Crypt de aynı derecede kötü durumdadır. Sadece umut edebiliriz.

İLERLEME KAYDEDİYORUM.

Silas giderek tedirginleşiyor gibi görünüyor, Baelfire ona bakmaktan kaçındığım her seferinde hasta olabilirmiş gibi görünüyor ve Everett de sinirli.

Sırtımı sıvazlamam gerekirdi. Kutlamalıyım. Bunun yerine kendimi neredeyse suçlu hissediyorum.

Ki bu çok saçma. Onlara kötü davranmak benden nefret etmelerini sağlamanın en kesin yolu ve bu ne kadar çabuk olursa, beni hayatlarından ve beşlilerinden o kadar çabuk çıkaracak ve yollarına devam edecekler. Onları bunu yapmaya zorlamalıyım, bu yüzden göğsümde kıvranan tiksindirici hoşnutsuzluğu görmezden gelmeliyim.

İksir hazırlama dersi biter bitmez odadan kaçmaya çalışıyorum. Silas'ı arkamda bırakıyorum, çünkü o hâlâ birçok iksirinden birini şişeye koyuyor.

-Sınıftaki herkesten iki kat daha fazla yaptı, ne kadar küstahça davransam da hepsini İlk Yerleştirme sırasında kullanmam için yaptı.

Ama koridorda ilerlerken Baelfire hemen arkamda, hâlâ ona bakmamaya kararlıyım.

"Maven, bekle. Lütfen bekle. Kahretsin, çok üzgünüm," diye fısıldıyor, böylece her taraftan bizi gözetleyen diğer öğrenciler duymayacak.

Everett'i sınıfın önünde benimle flört etmeye ikna etmek için yaptığım kısa girişimden sonra iki kat daha fısıltılı ve meraklı oldular. Biraz kızardı ama beni başından savdı, belli ki bana kızmıştı. Bunu sadece Silas ve Baelfire'ı kızdırmaya çalışmak için yaptım ama onlar başka şeylerden dolayı çok daha sinirli görünüyorlar. Yani Silas yanıkları iyileştirmesine izin vermediğim için hâlâ kızgın ve Baelfire daha önce olanlar hakkında konuşmak istiyor ki bu da cesedimi çiğnerken olacak.

"Sadece bir şey denemek istedin, sadece *bir kuralın* vardı ve ben onu da fena halde mahvettim," diye devam ediyor ve bana bir metre yaklaşan rastgele bir mirasa hırlamak için aniden duruyor.

Kuşkusuz, reddedilen maçlarımın yakınında yürümenin büyük bir avantajı bu: başka kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyorlar. Bunu özleyeceğim.

benden nefret etmeyi öğreniyorlar.

Miras hızla uzaklaşır uzaklaşmaz Decimus uğursuz altın gözlerini tekrar bana çeviriyor. O bakışla herkesi eritebileceğinden eminim. O kadar içten ve kalp acısıyla dolu ki.

"Bunu nasıl telafi edebileceğimi söyle bana. Dizlerimin üzerinde yalvarmamı mı istiyorsun? Hemen şimdi yapacağım. Sadece... lütfen benimle olanlar hakkında konuş. Yardımı olacaksa bana bağır."

Duraksıyorum, odasından kaçtığımdan beri ilk kez ona tamamen bakıyorum. Sözlerini düşünürken aklıma bir fikir geliyor ve çenemi kaldırıyorum. "Benim için yapabileceğin bir şey var."

"Herhangi bir şey."

"Bana kan yemini ettir."

Bu onu kısa kesiyor ve şaşırmış görünüyor. "Kan yemini... gerçekten çok ciddi bir şey. Bir rahip ya da rahibe nezaret etmediği sürece yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ve?"

Bir an beni inceliyor ve omuz silkiyor. "Ve haklısın, bu umurumda bile değil. Ama ne yemini etmemi istiyorsun?"

"Başka bir bakıcı için tanrılara yalvaracağına ve benimle bir daha asla konuşmayacağına söz ver."

Baelfire geri çekilir. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül."

"Hayır. Siktir, hayır. Asla o l m a y a c a k . Sen benim dostumsun, Maven Oakley. Benimsin."

Onun.

Ugh. Bu açıklamayı yaparken neden bu kadar muhteşem olmak zorunda? Onu çıplak gördüğüm ve sıcak, kalın, damarlı aletini okşadığım için ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek çok daha zor.

Hayır. Ona dokunmayı düşünmeyi bırak.

Ya kusacağım ya da daha kötüsü, tekrar yapmaya çalışacağım.

Sicili göz önüne alındığında, Baelfire'ı caydırmanın kolay olmayacağını biliyordum ama denemeye değerdi. Dönerek uzaklaştım. "Bırak onu."

Kenzie'nin sesi "May! İşte buradasın!"

Gülümseyerek yanımıza yaklaşıyor, solgun saçlarını yüzünden savururken kollarını yanındaki iki mirasçının omuzlarına doluyor.

Her ikisi de son derece kibar olan Vivienne ve Dirk. "Geç bir öğle yemeği için bize katılmak ister misiniz? Bugün başka dersin yok, değil mi May?"

Lanet olsun ona ve ders programımla ilgili mükemmel hafızasına. "Olur."

Tonozlu yemek salonunun içinde, Kenzie'nin beşlisinin mutlu bir şekilde sohbet ettiği ve önümüzde istedikleri yiyecekleri seçtiği yemek sıralarından birinde dururken, Kenzie omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Seni *on* kere falan aramaya çalıştım. Cidden, telefonunu sessiz moddan çıkarmalısın."

"Bir nehrin dibinde olduğunu düşünürsek bunu yapmak zor olacak."

"Ne?" Alnına vuruyor. "Kızım! Okula lanet bir labirentte gidiyoruz ve sen sürekli benim yanımda kayboluyorsun! Sana ulaşmamak beni korkutuyor, biliyorsun değil mi? Yani, bence sen tam bir *kraliçesin* ve eminim gerekirse kendi başının çaresine bakabilirsin, ama burası çılgın rekabetçi miraslarla dolu ve şimdi buradaki en güçlülerden bazılarıyla eşleştin-"

"Buranın en güçlüsü," diyor Baelfire arkamdan kendini beğenmiş *bir* şekilde.

"Her neyse, Ejderha Çocuk," Kenzie gözlerini deviriyor ama bana yalvaran bir bakış atıyor. "Demek istediğim, senin için endişeleniyorum, tamam mı Maven? En kısa zamanda yeni bir telefon alacağına söz ver ki sana müstehcen memler gönderebileyim ve kankamın hâlâ nefes aldığından emin olmak için günde birkaç kez kontrol edebileyim."

O da en az Lillian kadar endişeli. "Elbette. Yeni bir telefon alacağım."

Kıyafetime gözlerini kısarak bakarken, "Şirin bir kılıf da al," diye ekliyor. "Ve

Yine düz siyah bir tane, seni iffetli küçük keşiş kadın. Seksi olsun."

"Elbette," diye bilgece başımı sallıyorum. "Çünkü telefonlar seksi olabilir."

Sırıttırıyor. "Biraz hayal gücüyle *her şey* seksi olabilir." "Özellikle de senin hayal gücün. Bolca cephanem var," diye sırtıttırıyor.

Kenzie gülmek için başını arkaya atıyor ve beşlisiyle birlikte masalardan birine geçerek Baelfire ve bana yemeklerimizi aldıktan sonra oturmamız için yer bırakıyor. Ama sipariş vermek için döndüğümde Baelfire lazer odağıyla ağzıma bakıyor.

"Kahretsin, Boo. Bunu istiyorum." "Gülümseme mi?"

"*Senin gülümsemen*. Bunun hayattaki yeni görevim olduğuna karar verdim, o yüzden kemerini bağla."

Söylenecek en şirret şeyi bulmaya çalışırken en tatsız görünen yiyecekleri seçiyorum. Çünkü her ne kadar içime sinmese de, bu adamların tüm bu zahmete değmediğine karar vermelerini sağlamalıyım.

Ben daha iğneleyici bir karşılık bulamadan, bana dokunmaktan dikkatle kaçınarak yanıma uzanıyor ve tabağıma bir yığın sıcak kanat da dahil olmak üzere daha fazla yiyecek yığıyor. Yüzümü ona çevirdiğimde göz kırpmıyor.

"Dostumu iyi beslemeliyim. İstemiyorsan bana at. Her zaman açımdır, özellikle de senin yanındayken. Oh, ve dikkat? Diğer takipçileriniz bizi bekliyor," diye ekliyor ve tabaklarımızı toplarken ağzına mini bir rulo atıyor.

Silas ve Crypt masada Kenzie'nin beşlisinin yanında oturuyor; Kâbus Prens ve acımasızlığıyla nam salmış Crane'in huzurunda iştahları kaçmış gibi görünüyorlar. Baelfire yaklaşırken Kenzie ortamı yumuşatmaya çalışıyor gibi görünüyor ama ne konuştuklarını duyamıyorum çünkü bir grup mirasçı yanlarından geçerek beni onlardan ayırıyor.

Biri omzuma dokunuyor ve sinirlerim geriliyor ama sakince omzumun üzerinden bakıyorum.

Bu, bugün hızmasını elmas bir küpeyle değiştirmiş ve kısa mor saçlarını bir dizi sivri uçla şekillendirmiş olan Harlow. Bana bakarken bir eli kalçasında, ağzındaki sakızı patlatıyor.

"Biliyor musun, seni Seeking'de ilk gördüğümde zayıf ve itici biri gibi göründüğünü düşünmüştüm."

"Teşekkürler."

Gülerek gülüyor. "D e m e k istediğim, kesinlikle y a n ı l m ı ş ı m . Savaş eğitimi sırasında Sierra'yı ezdiğini duydum."

Mesele bu mu? Sanırım Sierra'nın arkadaşlarının sinirleneceğini tahmin etmeliydim. Eminim Harlow da beni ölü görmek isteyen bir başka mirasçıdır. Muhtemelen beni daha iyi tanımak için bana bu şekilde yaklaşıyor, daha sonra beni öldürmenin iyi bir yoluna karar vermek için beni yakından incelemeye çalışıyor.

Bu konuda iyi şanslar.

"Evet, öyle yaptım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordum.

Sırıtarak beni şaşırtıyor. "Siktir, hayır. Buna büyük saygı duyuyorum. Yüksek rütbeli bir ateş elementalini alt edebilen ve hikayeyi anlatacak kadar yaşayabilen her kış ustası benim kitabımda iyidir."

Bana iltifat mı ediyor?

"Demek istediğim, sen hala *sadece* bir pislikçisin ve maçlarına layık değilsin, ama her neyse," diye ekliyor.

İşte böyle.

"Harika bir konuşma," diye mırıldanıyorum ve Silas ile Baelfire'in kaşlarını çatarak bize baktıkları Kenzie'nin masasına gitmek için dönüyorum. Crypt ortadan kayboldu ama hâlâ yakınlarda olduğunu hissediyorum ve muhtemelen Harlow'la olan bu küçük sohbeti dinlediğini fark ediyorum.

"Dur bakalım Oakley," diyor Harlow, yanımdan geçip buruşturulmuş boş bir kâğıt uzatarak. Göz kırıyor. "Eminim bununla ne yapacağını bulacaksın."

Merak ediyorum. Belki çöpe atarım?

Ben daha bunu söyleyemeden, buruşuk kağıdı elime bırakıyor ve yemek salonundan çıkıyor. O gittikten bir saniye sonra Crypt başını eğerek tam yanımda beliriyor.

"Bir ateş elementini mi parçaladın? Bunu göremedim," diyerek alt dudağını büküyor.

"Tuhaf, çünkü beni takip etmek zamanının çoğunu alıyor gibi görünüyor."

"Yeterince değil, sevgilim. Bu arada, o rüya yakalayıcıları indirmenin karşılığında ne istiyorsun? Daha rüyalarının tadına bile bakmadım ama şimdiden onları arzuluyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten de kötü bir sivilce vakası gibi bir var olup bir yok oluyorsun, değil mi?"

Gülüyor ve demek istediğimin altını çizmek istercesine Araf'a geri dönüyor. Artık onun biraz dengesiz olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Masaya ulaştığımda Silas hemen, "Az önce o kız seni tehdit mi etti?" diye soruyor.

"Hayır."

"Emin misin? Kâğıtta ne yazıyor?"

Onunla göz teması kuruyorum ve Kenzie ile Baelfire'in arasına otururken kâğıdı cebime sokuyorum. "Hiçbir şey yazmıyor."

Bu açıkça onu rahatsız ediyor ama boynu seğiriyor ve yüzünü buruşturuyor, sanki her an gölge şeytanların dışarı fırlamasını bekliyormuş gibi odanın etrafına güvensiz bakışlar fırlatıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve kanayan kristalini tutarak odadan dışarı çıkıyor. Kenzie, Vivienne ve Dirk'le sohbet ederek dikkatini dağıtıyor ama ben Baelfire'a kaşlarımı çatıyorum.

"Sonunda beni rahat bırakacak mı?"

Boynunu ovuşturuyor. "Hayır. Silas sadece paranoyak. Bunu kimseye itiraf etmesine imkân yok ama özellikle son zamanlarda giderek kötüleşiyor. Muhtemelen kazara birini öldürüp herkese ne kadar dengesiz olduğunu belli etmemek için gidiyor. Zayıf görünmek istemiyor."

Bunun lanetiyle bir ilgisi olmalı. Silas'ın geçip gittiği kemerli çift kapıya kaşlarımı çatarak bakıyorum ve onu tanıdığım kısa süre içinde bazen aşırı gergin görüldüğünü, parmaklarının seğirdiğini ve her an öldürmeye hazır olduğunu fark ediyorum. Birdenbire seranın dışında bana baktığında kırmızı gözlerindeki unutulmaz acıdan başka bir şey düşünemez oldum.

Çoğu birbirini öldürdü. Ailem de dahil.

O anda savunmasızdı, geçmişimizi açarak benimle bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Ama benimkini bilemez.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıp zihnime bir not düşüyorum. *Silas için paranoya*. Diğer eşleşmelerimin lanetlerinin ne olduğu hakkında henüz bir fikrim yok ama bunu düşünmek bile içimi kemirse de... belki de Silas'ı benden şüphelendirmek ve paranoyasını avlamak onun tabutuna son çiviye çakmak olacaktır.

Ve eğer beni onların koruyucusu olmaktan çıkarmasını sağlayabilirsem, bahse girerim diğerleri de eninde sonunda beni takip edecektir.

Kenzie'nin dehşet dolu keskin nefesi dikkatimi Dirk'ün telefon ekranına aval aval baktığı yere çekti. "Tanrım, kötü olduğunu duymuştum ama bu... gerçekten kötü."

Merakla eğildim ve Dirk'ün elinde yanan ateşlerin bir fotoğrafı olduğunu gördüm, görünüşe göre fakülte gelmeden önce başka bir öğrenci tarafından çekilmiş. Bir avludaki derme çatma ahşap kulelerin üzerinde yanan dört başsız mirasçının, Ölümsüz Beşli'nin üyeleri gibi giydirilmiş cesetlerden yükselen siyah dumanların, Dört Hane'nin her bir bayrağının parçalanmış halde asılı olduğu grafik bir görüntüsü. Bu ürkütücü sahnenin arkasındaki avlu duvarında kanla yazılmış beş kelime var: *Canavar yavruları ölmeyi hak ediyor*.

Vivienne de resmi görüyor ve yeşile dönerken karnını tutuyor. "Aman Tanrım. Yerdeki birinin kafası mı? Sanırım kusacağım."

Zavallılık mezun olduktan sonra savaşacak mideye sahip olmayacak.

Kenzie de hafifçe iğrenmiş görünüyor ve Baelfire Dirk'e ofluyor. "Arkadaşımı da hasta etmeden kaldır şu pisliği."

"Özür dilerim, bu konuyu şimdi açmamalıydım," diyor Dirk hemen ve ben patates püresinden ilk lokmamı alırken özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzümü buruşturuyor. "İştahını kaçırdıysam özür dilerim, Maven."

Çiğnemeyi bitirdim ve yutkundum. "Ah. Doğru. Bu iğrenç."

Bael'in kaşları havaya kalkıyor. "Bir ısırık daha alıyorsun." "Çünkü açım."

Şimdi gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Güçlü bir mide. Sen bir tür psikopatsın, değil mi Boo?"

Sadece zorunluluktan.

Vivienne hâlâ midesi bulanıyormuş gibi görünerek, "Birinin neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum, miras karşıtı olsalar bile," diye mırıldanıyor. "Neden Ölümsüz Beşli'ye odaklansınlar ki? Herkes için çok şey feda ettiler ve insanlara karşı her zaman nazik davrandılar."

Bir sonraki lokmamda neredeyse boğuluyordum ama yutkunmayı başardım. Burada dilimi ısırmak daha iyi. İsteyeceğim son şey, burada daha fazla insanın benden miras karşıtı harekete dahil olduğumdan şüphelenmesi, özellikle de yakılan ateşlerin ardından.

Baelfire'in gözlerini üzerimde hissederek ona bakıyorum. Kaşlarını çatıyor, bir şey sormak için ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor. Başını sallıyor, eğiliyor ve sesini alçaltıyor, böylece onu sadece ben duyuyorum.

"Biliyorsun... bana her şeyi anlatabilirsin, Maven. Gerçekten her şeyi. Ben her zaman senin yanındayım."

"Başka bir taraf seç," diye mırıldanıyorum ve gitmek için tabağımı topluyorum.

Çünkü benimle kazanmak diye bir şey yok.

Baelfire tabii ki yemeğini bitirmemiş olmasına rağmen beni yemek salonundan takip etmeye çalışıyor ama ben sadece tuvalete gideceğim diye ısrar edince yumuşuyor ve dışarıda bekliyor. Crypt'in yakınlarda olup olmadığını anlamaya çalıştıktan sonra yalnız olduğuma karar veriyorum. Harlow'un bana uzattığı buruşuk kâğıt parçasını çıkarıp tezgâhın üzerine koyarak kaşlarımı çatıyorum.

Eğer çöp değilse, o zaman belki...

Derin bir nefes alarak, küçük bir kor büyüsü yapmak için kelimeleri söylüyorum, alev parmağımın ucunda tehlikeli bir şekilde titriyor. Bu gerçekten de mükemmelleştirdiğim en etkileyici büyülerden biri, ki bu... kuşkusuz acınası bir durum.

Alevi kâğıdın altında tutarak onu yakmadan arkadan aydınlatıyorum ve bir anda ortaya çıkan yazıya kaşlarımı çatıyorum.

Perşembe. Gece yarısı. Everbound Ormanı'ndaki harabeler. Yabancı yok. Yabancılar mı?

Bu başımdan savmam gereken bir şey. Zaten buradaki görevime çok yaklaşmışım, bir de iblisin isteği üzerine kurt değiştiren birine suikast düzenlemeyi ekledim. Ben pek pervasız bir insan değilim, ve bir

Ormandaki gizemli gece yarısı toplantısı, birinin beni orada öldürmeye çalışacağını haykırıyor.

Ya da sadece beni korkutmaya
çalışıyorlar. Her iki durumda da
bekleyemem.

Kâğıdı yakarak büyümü söndürüyorum ve aynadaki yansımama bakıp iç
çekiyorum. "O haklı. Sen bir tür psikopatsın."

İKİ GÜNLÜK ARAŞTIRMADAN SONRA, Orson Lykoudis'i öldürdükten sonra bir bebek gibi uyumaya karar verdim.

İsim tanıdık gelmiş olmalı çünkü kendisi yedi kurt sürüsü alfasından biri, yani Pennsylvania'da bulunan Northeast Sürüsü'nün alfası. Ayrıca karanlık izlerini nasıl örteceğini bilmeyen bir aptal.

İnternet konusunda pek bilgili olmasam da, cinsel saldırı suçlamasıyla mahkemeye çıkarıldığına dair makaleler, sırf kötü liderliği yüzünden Batı Sürüsü'nden ayrılan çok sayıda kurt değiştirici vakası ve sosyal medyada barlarda ve striptiz kulüplerinde insan kadınları taciz ettiğine dair bir ton fotoğraf ve video bulmam uzun sürmedi.

Ve ne şanslıyım ki takip edebileceğim devasa bir sanal ayak izi bırakıyor. Hangi barlara gittiğini ve genellikle her yere getirdiği beta kurt köpeklerin isimlerini bile biliyorum. Hiçbiri benimle uzaktan yakından eşleşmiyor.

Tek yapmam gereken içeri sızmak, bir kurt şekil değiştirenin kalbini kesmek ve zıplamak. Ve umarım, kış gündönümünden önce yeterince zamanım kalır.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı kapattım - iki hafta önce Kenzie'yle birlikte satın aldıktan sonra ilk kez kullanacak bir şey buldum. Perşembe akşamı saat yedi buçuk. Mirasçıların çoğu Halfon'da bar bar geziyor, yemekhanede bir şeyler atıştırıyor ya da gelecek haftaki İlk Yerleştirme'ye hazırlanmak için kıçlarını yırtarak çalışıyorlar. Ya da Kenzie'nin şu anda yaptığı gibi yeni beşlileri ile kaynaşmanın tadını çıkarıyorlar.

Öte yandan benim beşli grubum sorunlu.

İki gün boyunca onları görmezden geldim, şirret yorumlar yaptım ve sırf diğerlerini kızdırmak için Everett'i her gördüğümde ona gülümsemeye devam ettim. Silas dün Final Yerleştirme sırasında kullanmam için bana bir iksir uzattı ve ben de onu yere çarpıp uzaklaştım, ama bu onun bugün beni takip etmesini engelledi mi?

Hayır.

Crypt sürekli ortaya çıkıyor, Limbo'dan beni takip ediyor ve bu arada Baelfire beni her sınıfa götürüp getiriyor, her yemekte tabağımı dağıtıyor ve sürekli neşeli, takıntılı bir tavır sergiliyor. Decimus ailesini aşağılamaya çalıştığımda bile gülüp geçti ve onların herkese göre olmadığını söyledi.

Benden Nefret Etmelerini Sağlama listemi çıkarıp alay ediyorum. Bu taktiklerin çoğunu denedim -sıkıcı, görmezden gelme, kaba, yüksek bakım...

Bu sonuncusu, telefonum olmadığı için sızlanmayı denemeye karar verdiğimde ve Silas bir gece kapıma bir tane bıraktığında yüzümde patladı. Güzel kırmızı bir kapağı olan ve tüm eşlerimin telefon numaraları acil durum aramasına ayarlanmış gerçekten pahalı bir telefon - Crypt hariç, çünkü onun telefonu yok. Cihazın üzerinde kesinlikle başka birinin telefonuma girmeye çalışmasını engellemek için bir tür sihirli koruma var.

Gerçekten paranoyak, ama bunu kendi avantajıma nasıl kullanacağımı bulamadım. Henüz.

Everett'in bana geniş bir alan bırakmasının yanı sıra, maçlarım acımasız oldu. Legacy'ler doğal olarak koridorlarda bana yol açmak için ayrılıyorlar çünkü Baelfire hala bana yaklaşan herkese hırlıyor ve Silas ve Crypt de daha az korkutucu değil.

Ancak diğer mirasçılar bana yer verse de, bu fısıltıları ya da bakışları durdurmadı. Ve her zamankinden daha da kötü niyetli hissettirmeye başladılar. Özellikle de Sierra odadaysa - bana bir daha yaklaştırmaya cesaret edemedi ama ilk fırsatta kafamı koparmaya hazır gibi görünüyor.

Gerçekten denediğini görmek istiyorum.

Hmm. Belki bu gece bir şansı olur. Gizemli gece yarısı toplantımda olabilir. O ve diğer bir düzine mirasçı bana saldırmak, kalbime korku salmak ve beni parçalara ayırmak için plan yapıyor olabilir.

Bunu dört gözle bekliyorum.

Bu sadece gece yarısı *hiçbirinin* haberi olmadan buradan sıvışmam gerektiği anlamına geliyor. Son kontrol ettiğimde Crypt hâlâ yatakhane min dışında takılıyordu, Silas ve Baelfire ise nihayet, merhametli bir şekilde, yaklaşan İlk Yerleştirme hazırlıkları gibi başka şeylerle meşguldü.

Hâlâ atan kalbi Melchom'a götürmek ve itüzümü kökü tozunu almak için üç günüm kaldı. Ondan sonra tek saatli bombam kış gündönümü olacak.

Ve eğer başarısız olursam.

"Hayır," diye fısıldıyorum kendi kendime, başımı sallayarak. "Yapmayacaksın. Yapamazsın.

Sana güveniyorlar."

Cumartesi günü Orson'ı yakalamak için yola çıkacağım. Ama bunu yapmak için... İç çekerek Kenzie'yi arıyorum.

"Ee? Sence önce hangisini becereceksin?" Selamlama için herhangi bir giriş yapmadan cıvıldıyor. Son birkaç gündür eşleşmelerimi geri püskürtme çabalarımı çok komik buluyor. "Çünkü benim bahislerim Everett'ten yana. Onu sadece diğerlerini kışkırtmak için kullanmaya çalıştığını söylediğini biliyorum ama bence gerçekten de o ateşli, daha doğrusu *soğuk* profesöre karşı bir şeyler hissediyorsun. Bir dakika, gerçekten de dokunulamayacak kadar soğuk mu? Çünkü eğer öyleyse ve Baelfire ekstra sıcaksa, o zaman belki de sizi ileri geri geçirirken ileri geri sıcaklık oyunu oynayabilirsiniz-"

"Olmuyor."

İç çekiyor. "Senden nefret etmelerini sağlamaktan hâlâ vazgeçmedin mi? Cidden May, bence artık cevabını almışsındır. Günlerdir onlara hiç hoş davranmıyorsun ve hepsi senden umudunu kesmiş durumda. Aslında bu çok hoş, ama onlar için üzölmeye başladım."

Benim de.

Hayır. Onları önemsemeyi göze alamam çünkü sırlarımı öğrenirlerse beni öldürürler. Bu çok kötü bir tren kazası olur.

"Arabanı birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Oh! Onlarla yolculuğa mı çıkıyorsun? Bu çok güzel. Ben de arkadaşlarımla bir yolculuğa çıkmalıyım. Hey, sömestr tatilinde hep birlikte gitsek nasıl olur? Tanrım, bu çok eğlenceli olurdu! Son zamanlarda en sevdiğim sevimli ve kasvetli tekerleğimle takılmayı çok özledim."

Yaltaklanıyorum. Kenzie'yi bu şekilde yönlendirdiğim için kendime ilk kez kızmıyorum. Ona bağlanmamaya gerçekten çalıştım ama gelecek dönem onu hayaletimde bırakmışım gibi hissettiğinde kendimi bok gibi hissedeceğim. Belki de bu olmadan önce onun için güzel bir şey yapmalıyım ki darbeyi yumuşatsın.

"Sen hoo? May?" diye kontrol ediyor. "Hâlâ orada mısın? Birlikte bir tatil gezisine çıkalım mı?"

"Belki," diye kabul ediyorum, yalanın tadı acı geliyor. "Ama şimdilik..."

"Elbette, Bluebell'i birkaç günlüğüne alabilirsin." Bu onun arabasının adı. "Bu arada nereye gidiyorsun?"

Kahretsin. İyi bir bahane ne olabilir ki? "Üvey babamın çok uzak bir kuzeni Pennsylvania'da evleniyor. Ben de davet edildim."

"Düğün randevusu için iyi bir fırsat. Seninkileri kesinlikle davet etmelisin."

"Son kez söylüyorum, onlar *benim adamlarım* değil."

"Hı-hı, tabii," diyor, kelimeyi uzun uzun ve yavaşça uzatarak. "Bu gece bir ara anahtarlarımı al ve çılgın bir grup seks yapacağımıza söz ver, ama Bluebell'de değil."

"Ben-"

Ben itiraz edemeden kıs kıs gülüyor ve telefonu kapatıyor, ben de telefonumu yatağıma geri atarken eğlenerek alay ediyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, Kenzie'nin Everbound'da olmasından memnunum. Gerçi hakkımdaki gerçeği bilseydi, o da benden nefret ederdi.

Bu gülümsememi silmeye yetiyor ve pencereye doğru yürüyüp Everbound'u çevreleyen karanlık tarlalardaki karlı bölgelere bakıyorum. Tepede yoğun bir bulut örtüsü var, bu da Everbound Ormanı'nın ilerleyen saatlerde neredeyse zifiri karanlık olacağı anlamına geliyor.

Bu da gitmenin daha tehlikeli ve zaman alıcı olacağı anlamına geliyor.

Aptal.

Kendimi dinleme konusunda hiç iyi olamadım.

Bu yüzden saatler sonra gece yarısı olduğunda

En sevdiğim siyah deri eldivenlerimi giyiyorum, koyu renkli kapüşonumu yüzüme geçiriyorum ve pencereden dışarı çıkıyorum. Kapıyı kullanmak bir seçenek değil çünkü Crypt'in hâlâ koridorda bir yerlerde olmadığından ya da rüyalarla beslenip beslenmediğinden emin olamıyorum. Everbound Ormanı'na doğru yola çıkmadan önce, kış gecesi havasında Everbound Kalesi'nin yan tarafına dikkatlice tırmanıyorum, sessizce ayaklarımın üzerine düşüyorum ve bu avluda kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Harabelerin tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Söylentilere göre, birkaç yüz yıl önce Everbound yakınlarında yedek kale olarak başka bir kale inşa edilmiş, ancak bir mirasın lanetinin kontrolden çıkmasının neden olduğu çılgın bir fırtına tarafından yok edilmiş. Kaledeki herkes öldürüldü ve hayaletler hâlâ oradan geriye kalanları gözetliyor.

Avucumun içinde belli belirsiz bir ışık büyüsunü kaldırarak, çorak ağaçlar ve gizemli gölgelerle dolu karanlık, yasak ormanda etrafımı inceliyorum. Uzaklardan doğal olmayan bir uğultu yükseliyor ve başka bir yönden yankılanan kaba hırıltıları duyabiliyorum. Everbound Ormanı'ndaki yaratıklar geceleri daha aktif görünüyor.

Orman havası soğuk, ürkütücü sis ve hayalet termitler gibi derinin altına inen uğursuz korkularla karışıyor.

Bu hoşuma gidiyor.

Işığımı söndürerek harabelere varıyorum ve ağaç sınırının kenarında bekleyerek burada başka kimlerin olabileceğine dair bir ipucu arıyorum. Bu gece tepeden tırnağa silahlıyım; adamantine hançerimi rahatça çizmelerime sıkıştırdım ve üzerimde birkaç bıçak ve silah daha gizledim.

"Sen misin Oakley?" Elinde parlayan bir büyücü ışığıyla yıkıntıların arasından çıkan biri sesleniyor. Bu Harlow ve yanında dört mirasçı daha var. Hiçbiri Sierra değil.

Beşe karşı bir mi? Belki yakınlarda saklanan başka arkadaşları da vardır. Bu eğlenceli olurdu.

"Daha yakına gelebilirsiniz. Isırmayız," diye gülüyor içlerinden biri. "Yazık," diye cevap veriyorum yaklaşırken.

Onları ortadan kaldırmak için en iyi yolu analiz etmem sadece saniyelerimi alıyor. İkisinin boğazını kesmek sadece saniyelerimi alacaktı ve fiziksel olarak daha korkutucu görünen soldakini adamantine bıçağımla halletmek kolay olacaktı. Harlow'un boynu kırıldı. Gömleğinde House of Arcana sembolü taşıyan minyon kız etkileyici büyüler yapabilir ama yine de elimde iyi bir dövüş olacağından şüpheliyim.

Hayal kırıklığı ama devam etme zamanı geldi.

Arcana Evi tişörtlü olan rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Um... bize saldırmadan önce, söyleyeceklerimizi dinleyebilir misiniz?"

Hay sikeyim. O bir medyum mu? Kimsenin düşüncelerime girmesine izin veremem. Hemen, eğitimimde sayısız kez pratik ettiğim gibi kafamdaki her şeyi boşaltıyorum.

Elimdeki hançeri gören Harlow homurdanıyor. "Kızım. Sakin ol. Monica senin düşüncelerini okumuyor, o sadece bir empat. Ve seni öldürmeyeceğiz."

"Neden öldürmeyeceksiniz?"

"Çünkü seni aramıza *almaya* çalışıyoruz, salak."

Gözlerimi kırıştırarak her birini sırayla tekrar inceliyorum. Harlow'un loş büyücü ışığı dışında ortalık karanlık ama buradaki herkesin Arcana Evi'nden olduğunu fark ediyorum. Üç kadın ve iki erkek, hepsi de bana çeşitli eğlence, ihtiyat ve merak ifadeleriyle bakıyor.

Ama hiçbiri iğrenerek bakmıyor, bu da bunun ne olduğunu anlamamı sağlıyor. "Hepiniz alışılmadık büyücüleriniz."

"Ben hariç," diye başını sallıyor Harlow. "Ama annem atipik bir b ü y ü c ü y d ü . Yine de bunu kendine sakla."

Bu da Şu anlama geliyor.

"Sanırım bu anti-meŐruiyet saçmalığıyla ilgili bir Şey."

Adamlardan biri sakalını kaşıyarak homurdanıyor. "Atlamak için büyük bir sonuç. Bu daha çok, diğery miraslar korkmaya başladıklarında bize sırt çevirmeye başladıklarında birbirimizin köşesinde olmakla ilgili. Daha önce bir siren beni tehdit etmişti, eğer daha fazla sözde *gerçek* miras, miras karşıtı tehditlerle ölü bulunursa, önce beni öldüreceğini söylemişti."

"Ben de tehdit edildim," diye inliyor bir diğery. "Sanki sırf damarlarımda büyü belirdi diye hayatımın geri kalanını bir grup tehlikeli mirasçının etrafında geçirmek zorunda olmam yeterince kötü değilmiş gibi, Şimdi de işler kötüye gitmeye devam ederse ilk olarak hepimiz hedef alınacağız."

Harlow kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Ve gelecek dönem geldiğinde, yıldız beşliniz sayesinde zaten pek çok miras için birincil hedef olduğunuza göre... Şimdi çifte bokun içindesin Oakley. Kabul et artık. Sen de bizden birisin ve götverenlerin birbirine destek olması gerekir."

Ben kimseyle birlikte olmam.

"Yani burası atipik büyücüler için bir kulüp gibi. Yakılan ateşlerle bir ilgisi yok mu?"

"Sen istemedikçe yok," diye sırtıyor Harlow.

Bu da benim sorumu yanıtlıyor. Belki hepsi bu işe bulaşmamıştı ama o kesinlikle bulaşmıştı. Bu konuda kendini beğenmiş gibi görünmesi neredeyse ondan hoşlanmamı sağlayacak kadar berbat.

"Ve sen de kendi kendini atayan başkansın," diye tahmin ediyorum.

"Pek sayılmaz. Çatışma sırasında Sierra'ya haddini bildirdikten sonra, yardımcı olabileceğini fark ettim. Biz sadece birbirimizi hayatta tutmaya yardımcı olmak için bu işin içindeyiz," diye devam ediyor Harlow, ciddileşerek. "Birbirimizi kontrol etmek, diğery öğrencilerin ya da profesörlerin ne düşündüğünden haberdar olmak. Ve eğer sırf insan tarafından geldiğimiz için bizim bir tehdit olduğumuza karar verirlerse, birlikte kaçabiliriz."

Miras Konseyi'nin peşimize takacağı ödöl avcılarından kaçmayı kastediyor. Onlar, Miras Konseyi'ne resmi olarak kayıtlı olmayan yirmi bir yaşın üzerindeki tüm mirasçılarını avlayıp öldüren kişiler.

Her ne kadar bu adamların birbirlerinin arkasını kolladığını hissettirse de, bunun gece yarısı ormanda korkutucu, kanlı bir kavgaya dönüşmemesi yine de hayal kırıklığı yarattı.

Çok fazla potansiyel boşa gitti.

İç çekerek hançerimi gizli bir cebe sokuyorum. "Ben kaçmam ve hayatta kalmak için yardıma ihtiyacım yok. Ama eğer herhangi biriniz tekrar tehdit edilirse, beni partiye davet edin. Kan dökmekten zevk alırım."

Sakallı adam kaşlarını kaldırır. "Vay be. Görüldüğünden çok daha sert konuşuyorsun. Kötü falan görüldüğünden değil, sadece... uh, rüküş." "Kapa çeneni Evan," diye iç geçiriyor Monica. Bana hüzünlü bir anlayışla bakıyor.

Acaba ondan ne kadar uzaklaşmak istediğimi hissedebiliyor mu? Yoluma çıkmasınlar diye duygularımı bilerek görmezden gelen biri olarak, empatlar beni korkutuyor. "Çok şey yaşadığınızı hissediyorum, Maven. Hepimizin var. Miraslar dünyasında insan olmak..." "Dehşet verici," diye mırıldanıyor Evan.

"Yorucu," diye ekliyor bir diğeri.

"Farklı bir dünya," diye başını sallıyor Monica, hafifçe gülümseyerek. "Sadece güvenli bir alan olduğumuzu bilin."

Öyle bir şey yok.

"İyi sohbetler," diyorum düz bir sesle ve onlar benimle samimiyet kurabileceklerini düşünmeden uzaklaşmak için dönüyorum. "Öldürülecek biri olmadıkça beni bir daha rahatsız etme," diye ekliyorum omzumun üzerinden, gölgeli ormana çekilmeden önce.

HER ZAMAN lanetimin beni deliliğın eşiğine getireceğini düşünmüştüm ama bakıcım onu geçebilir.

Aklımı kaçırmak üzereyim.

Davranışları dengesiz ve kişiliğine anlam vermek imkânsız. Bir gün, dikkatini çekmek için yaptığım her girişimi görmezden geliyor ve derisinin acıdığını bilmek beni çileden çıkarsa da onu iyileştirmeme izin vermiyor. Ertesi gün, dili bir wyvern kuyruğunun dikenli ucu gibi ve ağzından çıkan her kelime asitle dolu. Sanki tanıdığım tüm iğrenç insanları taklit etmeye çalışıyor.

Ama sonra, üç gece önce önümde ilk kez maskesini düşürdüğünde gördüğüm Maven'in ipuçlarını yakaladığım anlar oluyor. Gerçek duygularını dikkatle gizleyen, alaycı, sarhoş edici bir muamma.

Neyin yalan neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum, ama hazırlaması saatlerimi alan iksirleri paramparça ederken, mesajlarımı ve aramalarımı görmezden gelirken ve kafamdaki sesleri karıştırırken bile...

Tanrılar bana yardım etsin, onu *arzuluyorum*.

Cuma gecesi, gün boyunca ders aralarında Maven'ı kontrol ettikten sonra, öğle yemeğinde güzel gözlerini Everett'e dikip bana soğuk davrandığını görünce, onu daireme sürüklemek, yatağıma bağlamak ve beni nasıl hissettirdiğini tam olarak anlayana kadar lezzetli vücuduyla alay etmek için artan dürtüyle başa çıkmak için alkole ihtiyacım olduğuna karar verdim - bir bıçağın kenarında dans ediyor, merak, hayal kırıklığı ve arzuyla akılsızca.

İzin almadan ona asla dokunmam. Ama bu beni hayal kurmaktan alıkoymuyor.

Fae bal likörüyle karıştırılmış burbon bardağımın geri kalanını içerken yüzümü ovuşturuyor ve özel dairemdeki şömineye bakıyorum. Alkol kafamdaki şeytanları zar zor dindiriyor. Yine de, İlk Yerleştirme hazırlıklarına ya da kendi büyüleri deneylerime odaklanmak imkansız.

Her ürpertici an, bakıcımın tehlikede olduğunu bilmenin ürpertisiyle dolu.

Maven'ın tehlikede olduğunu *biliyorum*.

Beşli sıralamalar resmen başladığında bu okuldaki herkes tarafından hedef alınacak. Eğer o zamana kadar o'na yaklaşılamazsam -eğer lanet olası bir *mesaja* bile cevap vermesini sağlayamazsam... beşli grubumuz parçalara ayrılacak.

Dikkatim önümdeki ayaklıkta duran açık mektuba kayıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Diğerleriyle girdiğim bahsi kazanmaya yaklaşmadım ama onların da bu durumu iyi idare edemediği açık. Zamanımın tükenmekte olduğu ve ejderha pullarına ihtiyacım olduğu gerçeği dışında, onları perişan görmek tatmin edici olurdu. Belki de diğerlerini bir şekilde sabote etmeye başlamalıyım. Kirli dövüşürsem pek şaşırmayacaklardır.

Telefonum cebimde titriyor. İnliyorum, cevap verirken kendime bir içki daha doldurmak için ayağa kalkıyorum.

"Ne?"

"Benimle ve diğerleriyle dairemizde buluş," diye homurdanıyor Baelfire.

"Kardeşlik bağı beklemek zorunda," diye geveliyorum kuru kuru, biraz daha burbon yudumlayarak. "Şu anda arkadaşlığa uygun değilim."

Hırıltısı telefondan duyuluyor. "Umurumda bile değil. Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var. Maven hakkında."

Bu beni hareketsiz bıraktı. "Ne olmuş ona?"

"On dakika içinde dairede buluşalım."

Beş dakika sonra, yine sadece Baelfire'ın kaldığı ortak beşli dairemizin ön kapısını açıyorum. Mobilyalı ve stoklu, grubumuzun rahatça yaşaması için tamamen hazır, ama herhangi birimiz kaç kez Maven'a taşınma konusunu açtıysak, o bize sadece siktirip gitmemizi söylüyor.

Girişin yan tarafındaki ev sineması odasında, Crypt büyük koltuklardan birine uzanmış, daha önce hiç görmediğim sessiz siyah beyaz bir korku filmi izliyor, Baelfire ise sırt üstü yatmış, kaşlarını çatmış tavana bakıyor. Everett bile burada, duvara yaslanmış.

Bana ilgisiz bir şekilde bakıyor. "Güzel. Hepimiz buradayız. Şimdi tükürebilirsin ejderha."

Baelfire kollarını kavuşturarak ayağa kalkıyor. "Kenzie'den duyduğuma göre Maven yarın şehir dışına çıkacakmış."

Bu Crypt'in dikkatini çekti. Ekranı kapatıyor. "Onsuz olmaz Ben."

"Hiçbirimiz olmadan olmaz," diyor Bael, çenesini kaldırarak her birimize bakarken sırayla. Gözlerinin altında koyu gölgeler var ve bok gibi görünüyor, bu da aykırı bekçimiz konusunda ne yapacağını bilemeyen tek kişinin ben olmadığımı kanıtlıyor. "Hepimiz gidiyoruz."

Maven'ın bana gözlerini devirdiği, onunla konuşmaya çalıştığım sırada çekip gittiği ve genel olarak mecazi anlamda beni terslediği her seferini hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

"Bu fikri kabul etmeyecek. O... *zor* biri." "Katılıyorum. Ne kadar da beklenmedik biri, değil mi?" Crypt iç geçiriyor.

Bırakın iç geçirmeyi, herhangi bir şeyi ya da kimseyi umursamasının bile mümkün olduğunu sanmıyordum. Tanıdığım Kâbus Prens ile kapıda özlemle bakan karabasanı bağdaştırmak zor. Bir keresinde kendisine hoşlanmadığı şekilde baktığı için bir adamın gözlerini oyduğunu görmüştüm.

Onun huzurunda olmak beni asla sinirlendirmiyor. Kanımdaki alkol bile sınırlarımı yatıştırmıyor. "Onu Limbo'da takip edip bizi her zamanki gibi ortada bırakmadan önce çeneni kapa ve bırak Baelfire planını açıklasın."

"Dokunaklı, dokunaklı," diye sırtıyor. "Benim zaten kendi planım var."

"Burada yalnız kurt olmak yok," diye tersliyor Bael. "Bu, kendi başımıza işleri berbat ettiğimizden beri ilk kez Maven ile birlikte bağ kurmakla ilgili. Her ne kadar Kar Tanesi'ni pastırmaya sarıp bir hidranın inine atmayı çok istesem de-"

Everett sanki tanrılardan sabır diliyormuş gibi göğsüne bakıyor. "-İş başa düştüğünde, bir takım olarak çalışmaya başlamalıyız.

Ne de olsa hayatımızın sonuna kadar aynı kadına bağlı kalacağız. O, uslu durmayı beceremeyen bir grup küçük çocukla kalmayı hak etmiyor."

"Bana izin verse *çok* iyi oynayabilirim," diye mırıldanıyorum. Everett homurdanıyor.

Güzel. Huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu ben bile kabul edebilirim.

Crypt çakmağını çıkarıyor ve sabırsızca ateşi yakıp söndürüyor. "Peki. Plan nedir?"

Baelfire bir an için şaşırmış görünüyor ve şaşıran tek kişi o değil. Crypt hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmadı. Başından beri beşimize çok az katkıda bulunacağını varsaymıştım.

Aramızdaki en yaşlı kişi o ve çocukken ilk tanıştığımızda ondan çok etkilendiğimi hatırlıyorum. Ne de olsa dedikoducu annemden Somnus'un piç oğlu hakkında çok şey duymuştum. Bana soğukkanlı, soğukkanlı, şık bir şekilde asi görünmüştü. Ama empatiden yoksun bir sosyopat olduğunu ve mutlu bir şekilde dünyanın yanışını izlediğini çabucak öğrenmiştim.

Ve bu ailemi mahvetmeden önceydi.

"Planımız Maven'in ayaklarını yerden kesmek," diyor Bael ve dikkatimi tekrar çekiyor. "Kenzie'nin bir düğün için Pennsylvania'ya gideceğinden bahsettiğini duydum. Onun seyahatini kaçırıp eğlenceli bir kaçamağa dönüştüreceğiz. Belki büyüdüğü gibi insani bir ortamda bize açılmaya daha istekli olur. Onunla normal insani şeyler yapabiliriz, onu bir randevuya falan götürebiliriz. Eminim Everbound'a ve mirasçılarının iş yapma biçimine alışmak onun için yeterince zor olmuştur ve biz ona uyum sağlaması için alan bırakmayarak bunu daha da kötüleştiriyoruz."

Bir an için hepimizin kafasına dank etti. Adam haklı. Atipik bir büyücü olduğunu daha yeni keşfetti ve bizim kültürümüz ve dünyamız ona tamamen yabancı. Beşli fikri ona tuhaf geldiği için bizi reddetmeye çalışıyor olabileceğinden şüphelensem de, büyüünü ortaya çıkardığında hayatının nasıl alt üst olduğunu düşünmemiştim.

Onu bir şekilde yatıştırmak, şimdi mirasçılarla bir arada olmayı kabullenirken elinden tutmak istiyorum. Ama deneseydim, muhtemelen bana siktirip gitmemi söylerdi.

Tekrar.

"Bizim için ulaşım ve kalacak güzel bir yer ayarlayacağım," diye mırıldandı Everett, yeri inceleyerek. Bir an için kararsız görünüyor. "Yani... *hepiniz* için bir yer ayarlayacağım, Maven'in rahat edeceği bir yer, ama ben gitmeyeceğim-"

"Hadi oradan, Kar Tanesi. Hepimiz gidiyoruz."

Profesör kaşlarını çatıyor, kravatını gevşetiyor. Parmak uçlarındaki gümüşü donu gördüğümde kaşlarım havaya kalkıyor. Bu, derinlerde bir yerde paniklediğinin kesin bir işareti. Her ne ise, bunu bizimle paylaşma ihtimali çok düşük.

"Nasıl istersen öyle olsun," diye mırıldanıyor buz elementali apartmandan çıkmadan önce.

"Huysuz herif," diye başını sallıyor Baelfire ve sonra telefonunu kontrol edip homurdanıyor. "Gece yarısından önce fazla zaman kalmadı. Geri döneceğim."

Lanetini yatıştırmak için ava çıkacağına şüphe yok.

Şimdi dağılmak iyi bir fikir. İçtiğim fae likörünün hafif tampon etkisi geçiyor ve damarlarımda dolaşan yağlı şüpheler yerini hızla yağlı şüphelere bırakıyor. Başım zonkluyor ve Baelfire'dan önce daireden çıkıyorum, kafamdaki sesler çok yükselmeden önce özel yatakhaneimin tartışmasız güvenliğine dönmek niyetindeyim.

Ama ayaklarımın kendi aklı var, varlığımın çekirdeğini boğan özlem tarafından yönlendiriliyor ve kısa süre sonra kendimi Maven'ın yatakhanesinin dışında durmuş, kapısına bakarken buluyorum.

Onun ve benim dışındaki herkesi dışarıda tutmak için koruduğum kapı.

Büyüleri örerken, onun alanına erişimi olan tek kişi olmanın sapkın cazibesine kapıldım. Hem Baelfire'ı hem de Crypt'i Maven'ın sınırlarını aşmamaları ve ona mahremiyet sağlamaları için tehdit ettikten sonra... işte şimdi buradayım.

Sahiplenici, saplantılı, berbat bir ikiyüzlüyüm.

Ama bunun için üzgün değilim.

Elimi kapıya koyduğumda, sihirli koğuşlardan odada kimsenin olmadığını hissedebiliyorum. Bu hayal kırıklığı yaratıyor ve hemen onun nerede olabileceğini merak ediyorum. Aslan değiştiren arkadaşıyla vakit mi geçiriyor? Gizli bir miras karşıtı toplantı mı? Bizden kaçmaya mı çalışıyor?

Bakıcımın özel alanından onun hakkında bir şeyler öğrenmenin cazibesi çok güçlü ve kapıyı açıyorum.

Minimalist ve son derece düzenli. Bazıları bunu davetkâr olmayan ya da rahat olmayan bir yer olarak görebilir ama ben Maven'i bu alanda rahatlıkla hayal edebiliyorum.

Dikkatim masasının üzerinde duran, hepsi de canlı ve tatlı olan birkaç saksı iç mekan bitkisini sürekli ısıtan küçük ışık büyülerine kayıyor. Benim küçük atipik büyücümü henüz gerçekten büyü yaparken görmedim ama yine de bunu düşününce gülümsüyorum ve gözlerim diğer her şeyi tarayarak yaklaşıyorum.

Siyah perdeler. Siyah çarşaf ve battaniyeler. Tek bir süsleme, resim ya da hatta Evimizin afişi bile yok. Tek renk yeşil bitkiler ve kapısının yanında asılı duran, onun için ördüğüm kan kırmızısı rüya kaparı. Verdiği mücadeleye rağmen bunu kullanıyor olması beni memnun ediyor.

Parmaklarımı şifonyerinde gezdirirken merakıma yenik düşüp en üst çekmeceyi çekiyorum. Buradaki tek şey eldivenler... ve bir defter.

Onu açmamalıyım.

Oh, lütfen.

Sanki şimdi burnunu sokmayı bırakacaksın da.

Sesler haklı. Zaten çok ileri gittim, bakıcımı bulmak için çok çaresizim.

Defteri yavaşça açıyorum, herhangi bir yazı bulmadan önce birkaç boş sayfayı çeviriyorum. Maven'ın yazısı derli toplu, güzel bir mürekkep girdabı, ancak kelimelerin anlam kazanması için bir an bakmam gerekiyor çünkü... bu da ne?

Benden Nefret Etmelerini Sağla

-Onları gözyaşlarına boğ. (Kolay. Sadece kendin ol.)

-Kaba olun. (Yine kolay.)

-Onları görmezden gelin.

-Nasıl yapışkan ve bakımlı olacağınızı bulun.

~~-Onları kızdırın.~~ (Çok zaman alır.)

-Her fırsatta bir sürtük gibi davran.

-Kafa oyunları oyna. (Diğer üçünü kıskandırmak için Everett'i kullanın. Sierra'nın onları baştan çıkarma planının işe yarayıp yaramadığına bakın ve eğer yaradıysa, kalbi kırılmış gibi davranarak onu lime lime edin. Her şey başarısız olursa, Koç Gallagher'ı öpmeyi mideye indirmeye çalışın ve bunun sonunda onları yeterince kızdırıp kızdırmayacağını görün).

-Küfürlerini nasıl avlayacağınızı bulun. (Birinci Adım: Lanetlerinin ne olduğunu bulun.)

Listeyi okuduktan ve inanamayarak bir kez daha okuduktan sonra, sonunda kafama dank etti.

Yukarıdaki tanrılar.

Maven başından beri ondan nefret etmemizi sağlamaya çalışıyordu.

Bizi reddetmeyi denedi ve şimdi de bizi kaybetmek istiyor. Gerçekten de ondan vazgeçeceğimizi ve başka bir bakıcı için tanrılara yalvaracağımızı düşünüyor. İster miras karşıtı hareketle ilişkisi yüzünden olsun, ister anlayamadığım başka bir nedenle, kendisinden nefret etmemizi sağlamaya çalışıyor.

Ve bunu yapma şekli, tüm bu taktikler ve akıl oyunları, hatta lanetlerimizi avlamayı düşünecek kadar ileri gitmesi, sadece ...

Şeytani. O tamamen gaddar.

Sik beni.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Kendisinden nefret etmemizi sağlamayı amaçlıyordu ama artık onun da muhtemelen benim kadar acımasız olduğunu bildiğime göre, benden asla kurtulamayacak.

"Oyun başlasın, benim kötü kalpli küçük fingirdem."

21

KRİPT

MAVEN yatakhanesinden çıktığında, koridorun sonundan onun her hareketini izliyorum. Paltosunun fermuarını çekiyor, koyu renk deri eldivenlerini giyiyor ve omzunun üzerinden temkinli bir bakış fırlatıyor ama bana doğru değil.

Son birkaç gündür, Araftaki varlığımı hangi yakınlıkta hissedebileceğini dikkatlice test ettim. Oldukça uzak bir mesafede durursam, onun haberi olmadan boş zamanlarımda bakıcımı takıntı haline getirebiliyorum. Yine de Arafta beni hissedebildiği gerçeği ilgi çekici. Diğer inkübiler bile çoğu zaman beni göremiyor ya da hissedemiyor.

Sevgilimin bu kadar büyüleyici olmasının bir başka nedeni daha.

O koridorun sonundaki merdiven boşluğunda gözden kaybolur kaybolmaz, tavandan yukarı fırlıyorum ve Decimus'un bir kulenin kenarında oturup okulu çevreleyen sis ve karla kaplı araziye bakarken bacaklarını sarkıttığı çatı katına çıkana kadar Everbound'un dört katını geçiyorum. Limbo'dan çıkıp yanına geldiğimde kaşları havaya kalkıyor.

"Güzel kuzgunumuz yuvasını terk etti," diye onaylıyorum.

Plana göre ben Maven'ın yol boyunca ilerleyişini görünmeden takip ederken o da Crane ve Frost'un bulunduğu yere doğru uçacaktı. İşleri hazırlamak için dün gece Connecticut'a ayrı ayrı gittiler. İtiraf etmeliyim ki, birlikte çalıştığımızda berbat bir ekip olmuyoruz.

Decimus telefonunu çıkarıyor ve güncellemeleri diğerlerine gönderiyor. Crane, güncellemeler için bana güvenecekleri için benim de bu özel girişimde kullanabileceğim bir telefonum olmasını sağladı. Limbo'ya girip çıktıktan sonra çalışmasını sağlamak için üzerinde bazı aşırı karmaşık büyüler kullandı. Orada kullanılamaz ama düzlemler arasında yürüme yeteneğimle bağlantılı olmalı. Benimle birlikte Araf'a götürmeye çalıştığım diğer tüm elektronik ya da canlı şeyler geri dönüş yolculuğunda hayatta kalamadı.

Decimus ayağa kalkıp esnedi ve uyarmadan önce, "Sakın dostumun izini kaybetmeye cüret etme. Ve bizi haberdar et ki Everett ne zaman-"

Bunu zaten konuşmuştuk ve beni rahatsız ediyor, bu yüzden onu çatının kenarından aşağı itiyorum.

Bağırarak ettiği lanet, pulları ve pençeleri patlayarak ortaya çıkarken hızla gırtlaktan gelen bir kükremeye dönüşüyor. Yere düşmeden önce altın kanatları genişçe açılıyor ve yukarı doğru süzülüyor, burun deliklerinden yükselen dumanla bana doğru hırlarken kanatları havayı dövüyor.

Maven'ın çıkacağından emin olduğum terk edilmiş asa girişine çoktan odaklanmış bir şekilde kışkırlama hareketi yapıyorum.

Decimus hırlayarak havalanıyor, Maven'in küçük, karanlık formu tam da çıkmasını umduğum çıkıştan kaymadan önce zar zor gözden kayboluyor. Sert bir sola dönüyor, kış soğukunda hızla Everbound Kalesi'ne kısa bir yürüyüş mesafesindeki park alanına doğru ilerliyor. Limbo'ya geri döndüğümde çatıdan iniyorum, tepemden süzülüyorum ve onun açık mavi bir Mustang'e binişini izliyorum.

Arabanın çalışması biraz zaman alıyor. Sürüşü ilk başta sarsıntılı görünüyor, park yerinden çok yavaş bir şekilde çıkmadan önce birkaç kez mola veriyor ve duraklıyor. İlginç.

Uzun zamandır araba kullanmıyor mu? Bu fikir beni rahatsız ediyor - ne de olsa neredeyse dört saatlik bir yolculuğa çıkıyor.

Yolculuğunun ilk dört saati boyunca Limbo'da onun peşinden süzülüyorum, arada sırada karanlık, hafif çarpık rüya dünyasında dans eden parlayan wisp'ler dikkatimi dağıtıyor. Wisps'ler geçmiş rüyaların hayaletleridir ve ben olmayan herkes için son derece tehlikelidir, özellikle de varoluşun ölümlü düzlemine girmek için bir araya gelirlerse. Ancak burada herhangi bir eylemi gerektirecek kadar çok değiller ve ben daha çok Maven'in ilerleyişine odaklanmış durumdayım.

Üç saat sonra nihayet arabaya yakıt almak için durdu. Benzin istasyonunun dışında yere oturuyorum ve daha önce hiç karşılaşmadığı bir canavarmış gibi benzin pompasını incelerken meraklı bir eğlenceyle onu izliyorum.

Çözmesi biraz zaman alıyor ve benzini arabaya iterken yanlışıyla yere püskürttüğünde burnunun kırıışmasına sesli gülüyorum.

Benzin istasyonunun arkasından dolanarak ölümlü dünyaya geri dönüyorum ve arka cebimden büyülu telefonu, çakmak ve sigarayla birlikte çıkarıyorum. Sadece Limbo'da yetişen reverium içmek, uçaklar arasında sık sık yer değiştirdikten sonra vücudumun rahatlamasına yardımcı oluyor. Bu

İki dünya arasında gidip gelirken, iki evi de arayamamak insanı yıpratıyor.

Crane ilk zil sesinde cevap verir. "Nerede o?"

Şimdiden onu görememeye dayanamıyorum, bu yüzden binanın yan tarafına yaslanıp hala sevimli bir şekilde kaşlarını çatarak pompaya baktığı yeri görebiliyorum. Kaşlarının arasındaki çatıklığı dudaklarımla düzeltmek istiyorum.

"Yarım saat uzaklıktaki şirin bir kasabada yakıt alıyorum."

"Güzel. Everett'e başlamasını söyleyeceğim. Sadece onu buraya getir-"

Beyzbol şapkalı, iri yarı bir adam kamyonuna yakıt doldurduğu yerden ayrılıp sakallı yüzüne yayılmış bir gülümsemeyle Maven'a yaklaştığında omurgam kaskatı kesiliyor. Aurası yanmış kustumuk gibi. Gözlerinin kızın üzerinde gezinmesi, yanında başka biri olup olmadığını görmek için etrafa bakması, beni onun zihnine ulaşmaya ve onu parçalara ayırmaya hazır hale getirdi.

Onların arzuladığı dehşeti anlayacak yaşa gelmeden önce bile, yırtıcı hayvanları avlamayı kendime iş edinmiştim. Hastalıklı hayallerini gerçeğe dönüştürenlere merhamet göstermemeyi. Bu yırtıcıları avlamakla geçen onca yıldan sonra, bu adamın ruhuna ya da hayallerine göz atmadan bile, bakıcımın hemen yanında durduğunda bir sapığın tüm özelliklerini görebiliyorum.

"Selam tatlım. Biraz kaybolmuş görünüyorsun. Sana yardım etmek isterim," diyor.

Maven onu görmezden geliyor, sakince pompanın üzerindeki sayıların tik taklarını izliyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Adam dudaklarını yalıyor, kadının profilini ve hayal gücüne çok fazla şey bırakan bol kıyafetlerini inceliyor - ve belli ki, pantolonunun içinde kendini incelikle ayarlarken hayal gücünün coşmasına izin veriyor. Karanlık bir gündüz düşü kafasının etrafındaki Limbo'yu renklendirmeye başlıyor.

"Siktiğimin piçi," diye homurdanıyorum.

İşaretlerim parlıyor. Sikini santim santim keseceğim.

Sadece üç dilim kadar sürer.

"Crypt?" Crane kulağımı tırmalıyor ve onu duymadığımı fark ediyorum.

"Neler oluyor? Maven iyi mi?"

Adam, Maven'ın kendisini görmezden gelmesine sinirlenir ve benzin pompasının kolundaki büyük, yağ lekeli eliyle eldivenli elini örtmek için uzanır. Aynı anda diğer eli de Maven'ın sırtını buluyor ama aşağı kayarak kıcını okşamaya çalışıyor.

Gözlerim kıpkırmızı oluyor ve telefonu kapatıyorum, bu kokuşmuş insanı hıçkırarak ağlayan binlerce acınası parçaya ayırmaya hazırım.

Ama Maven ben daha bir adım bile atmadan tepki veriyor.

Tam olarak kavrayamayacağım kadar hızlı bir hareketle benzin pompasını arabadan çekip çıkarıyor, hortumu adamın boynuna sıkıca sarıyor ve onu benzin makinesine doğru itiyor. Adam inliyor ve hortumda boğuluyor ama bir süre sonra kadın hortumu gevşek bırakarak bırakıyor. Yüz ifadesi hâlâ değişmemişti.

"Seni kaltak!" diye bağıyor, boynunda kara bir iz bırakmış olan hortumdan kurtulmaya çalışıyor. "Bunun için kışını tekmeleyeceğim! Senin derdin ne lan?"

"Bilmek istemezsin."

Hırlıyor ve sonunda hortumu üzerinden iterek ona doğru tehditkâr bir adım atıyor. Ben de bir adım öne çıkıyorum, saçlarım ve kıyafetlerim etrafımda sürüklenmeye başlarken dişlerimi sıkıyorum.

Ama o geri adım atmıyor ve sesi ürpertici bir hal alıyor. "O hortumu göz çukuruna sokmadan, kafanı pompalamadan ve ateşe vermeden önce kamyonetine bin ve git."

Tehdit, adam için yeterince açıklayıcıdır; adam büzülür ve kamyonetinin kapısını çarpıp yere vurarak kaçır. Kendi kamyonundaki unutulmuş pompayı sertçe çektikten sonra patlatıyor ve gıcırdayan lastiklerle hızla uzaklaşıyor.

Maven homurdanırken ve yakıt parasını öderken dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılırken ben de hayranlık içinde kalıyorum.

O adamı korkutmaktan zevk alıyordu.

Bunu bilmek sikimin ağrısına neden oluyor ve o beni fark etmeden önce istasyonun yanından geri kayıyorum. Kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu kavrayarak başımı arkaya yasladım ve bir nefes tısladım. Tanrılar aşkına, keşke beni böyle sıkıca kavrayan o olsaydı.

İnsanlar hiçbir zaman kimsenin izlemediğini düşündükleri zamankinden daha fazla kendileri olmazlar. Crane'i tekrar ararken Maven'ın gerçek kişiliğine dair bu küçük anlık görüntüyü görmek beni daha çok sırtmaya itiyor.

"Eğer Maven'a bir şey olduysa, ben-" "Boş bir tehditle canınızı sıkmayın.

Ben sadece bizim güzel bir gösteri vardı işleri kendi başına hallediyor." Yine de o kışını takip edeceğim ve daha sonra kabuslarında onu cezalandıracağım. "O şimdi iyi, tekrar gitmek üzere. Frost'u hazırlayın."

Birkaç dakika sonra, sevgili saplantımın küçük gezisini resmen kaçırma zamanı nihayet geldi. Kara bulutlar tüm bu bölgenin üzerinde birleşmiş ve kar gökyüzünden o kadar yoğun bir şekilde tozlanmaya başlamış ki, bazı arabalar ani tipiden korkarak otoyoldan çekiliyor.

Ne yazık ki, planladığımız gibi kenara çekmiyor. Ama bu beni durdurmuyor.

Arabasına doğru alçaktan uçarak tavanından kayıyorum ve Limbo'dan çıkıp doğrudan arkadaşının arabasının yolcu koltuğuna düşüyorum. Maven keskin bir nefes alıyor ve araba biraz savruluyor ama onun dışında dişlerini sıkıp hızla beyazlaşan yola bakıyor.

"Git buradan, Crypt."

Adımı söyleyişine bayılıyorum. Bir gün inlemesini de seveceğim.

"Bu düğünü yapmak senin için ne kadar önemli, aşkım?" diye soruyorum.

Kaşları çatılıyor ve sonra iç çekiyor. "Kenzie'nin konuşmasına kulak misafiri oldun, değil mi?"

"Önemsiz. Önemli olan kenara çekip benim sürmeme izin vermen."

Gözlerini deviriyor. "Neden-"

Önündeki biri sert bir fren yapıyor, buzlu yolda kayıyor ve tamamen yan dönüyor. Direksiyonu Maven'ın elleri arasında tutmaya uzanırken onlara küfrediyorum, arabayı bu yol boyunca park etmiş araçların karmaşasında zar zor yönlendirmeyi başarıyorum.

Maven oflayıp pufluyor, koyu renk saç tellerini yüzünden savuruyor. Kırılan arabalar yüzünden paniklediyse bile bunu belli etmiyor. "Bırak beni."

"Bırak ben süreyim, sevgilim. Daha önce hiç araba kullanmadın, hele de böyle bir havada."

Kısa bir süre yan gözle bakıyor. "O kadar belli mi?"

"Çünkü sürüşün elektriklenmiş bir denizanasını andırıyor," diye sırtıyorum.

Araba aniden çekişini kaybediyor ve bir anlığına hafifçe karşı şeride kayıyoruz -doğrudan karşıdan gelen trafiğe, bir minibüsün korna çalmaya başladığı, yoğun kar fırtınası nedeniyle ışıklarının sönük olduğu yere. Maven doğru şeride geri dönüyor ama ben artık sırtmıyorum. Çarpışmanın etkisiyle Limbo'ya kayabilir ve iyi olabilirdim, ama onun yaralanma riski sinirlerimi bozuyor.

"Kenara çek. Şimdi."

"Yaptır."

Lanet olsun, çok güzel inatçı. Çok iyi. Bunu o istedi.

Ellerim eldivenli parmaklarını tamamen kaplayana kadar direksiyonu kavrayışımı ayarlıyorum. Rahatsızlığını hemen hissediyorum ve geri çekilerek yolun kenarına çekilmeme izin veriyor ve fren yaparak duruyor.

Ellerim hala direksiyonda, bu yüzden Maven'a baktığımda yüzü bana yakın. Beni incelerken koyu renk gözleri kızgınlıkla dolup taşıyor ama öne eğilip o baştan çıkarıcı dudakların tadına bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Sonunda kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Yer değiştirelim, olur mu? Tabii birkaç gün boyunca benimle bu arabada bir kar dağının altına gömülmeye aldırılmazsan," diye ekliyorum, fikrin tadını çıkararak. "Arabanın aküsü bittiğinde vücut ısıımızı paylaşabiliriz."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyor sonunda, sürücü kapısını tekmeleyerek açıyor.

Ben de aynı fikirdeyim. Yolcu koltuğuna oturup burnundaki ve yanaklarındaki kar tanelerini fırçaladıktan sonra, dikiz aynasını ayarlayarak dikkatlice yola geri çekiyorum. Bana ters ters bakıyor, ben de gülüyorum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var aşkım?"

"Bana öyle demeyi kes. Beni rahatsız ettiğini biliyorsun. Sabahtan beri beni takip mi ediyorsun?"

"Belki."

Daha önce ezberlediğim yönleri takip ederek bir sonraki çıkışa girdiğimde kollarını kavuşturuyor. "Bu yanlış yol."

"Hayır," diyorum neşeyle, 'p' harfini patlatarak. "Bu gece kalacağımız yere tam olarak böyle gideceğiz. Eğer benim sözüme güvenmiyorsan, emin olmak için diğerlerinden birini ara."

Küçük saplantım bir an bana baktı, sonra şaşırtıcı bir şiddetle küfrederek pencereden dışarı baktı. "Bunu hepiniz planladınız."

"Çoğunlukla Decimus'tu ama evet."

"Ve bu fırtına..." Kaşlarını çatıyor.

"Frost yapıyor," diye onaylıyorum, güldüğüm için beni tersleyince daha da eğleniyorum.

Kısa süre sonra, etrafımızda uçuşan yoğun karda parlayan tatil ışıklarıyla aydınlatılmış büyük, güzel bir hanın dolambaçlı durak alanına dönüyorum. Lüks han, yakındaki küçük bir kasabanın geri kalanından oldukça uzakta, ormanlık bir zeminle yolun dışında yer alıyor.

Maven her şeyi anlıyor ve ofluyor. "Burada kalmayacağım."

"O zaman benimle burada kar altında kalmayı kabul ediyorsun?" Umutla soruyorum. "Seyahat etmek ve istediğin her şeyi geri getirmek için Limbo'ya kayabilirim. Yiyecek.

Battaniye. İç çamaşırı."

Bana kuru bir bakış attı, çantasını aldı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Denemeye değerdı.

Arabayı kapattım ve ona katıldım. Kolonyal tarzdeki devasa hanın girişine yaklaştığımızda Crane kapıyı açıyor ve sıkılmış görünmek için yüz ifadesini dikkatle kontrol eden Maven'a sırtıyor. Diğerlerinin bakıcımlla etkileşimini uzaktan izlediğim günlerden sonra, ona bakışının dünden farklı olduğunu fark ediyorum. Çok daha az sinirli ama daha da sahiplenici görünüyor, artık saklamaya zahmet etmediği bir arzuyla.

İlginç.

"Hoş geldin," diye mırıldanıyor.

Kadın onun yanından geçip hanın girişine doğru yürüyor ve etkileyici iç mekâna bakıyor. Frost'un muhtemelen tüm bu bölgedeki en pahalı, en lüks seçeneği seçeceğini biliyordum ama itiraf etmeliyim ki burası bakıcımızla kalmak için muhteşem bir yer, tarihi Kolonyal tarzda bir mimariye sahip ama modern bir üst düzey dokunuşla. Işıltılı avizeler, pelüş halılar, altın rengi vurgular ve ikinci kata çıkan güzel bir merdiven.

Ama eşikten adımımı atmaya çalıştığımda görünmez bir duvarla karşılaşıyorum.

Tabii ya. Lanet olası kan fae'leri.

"Bu hanı işleten insanlar nerede?" Maven omzunun üzerinden soruyor, çenesi sabit.

"Şimdilik gittiler. Everett her yeri kiraladı," diyor Crane, solumuzdaki uzun koridoru başıyla işaret ederek. "Mutfak şu tarafta. Baelfire senin için erken bir akşam yemeği hazırlıyor çünkü Crypt yemek için durduğundan hiç bahsetmedi. Çantanı alabilirim."

"Yapabileceğiniz tek şey siktirip gitmek," diye araya giriyor ve sırayla her birimize ters ters bakıyor. "*Sizi istemediğimi* kalın kafanıza sokmanız için daha kaç kez sizi reddetmem gerekiyor?"

Crane ona yaklaşıyor, dudaklarını büken bir sırıtışla eğilip fısıldıyor: "İstersen kendine yalan söylemeye devam et. Ama ben senin yalanlarını reddediyorum, *sangfluir*."

Bu benim bilmediğim bir Fae kelimesi ama Maven biliyor çünkü sonunda Crane'in yanından geçmeden önce dudaklarını birbirine bastırıyor. Büyük boy olmasına rağmen

Üzerindeki kargo pantolonuyla bir misafir odası bulmak için merdivenleri çıkarken ikimiz de kışının sallanışını izliyoruz.

Bir köşede kaybolduğunda, Crane'e dikkatle bakıyorum. "Beni içeri davet et."

"Sanmıyorum," diye umursamazca omuz silkiyor. "Sen dışarıdayken hepimiz daha güvendedeyiz."

Karanlık bir sırtıma öneriyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü tüm o karmaşık koşullarına ve kana bulanmış düş kapanına rağmen amcana ulaşip zihnini istila etmem sadece birkaç saatimi aldı."

Alayım işe yaradı. Crane hemen sinirleniyor, kırmızı bakışları beni sabitliyor ve sonunda kana kanla karşılık verebileceğimizi düşünüyorum. Ama sonra Decimus koridordan solumuzda beliriyor ve ikimize gözlerini deviriyor. Sanki fırırlı beyaz bir önlük giyen oyken biz gülünçmüşüz gibi.

"Siz iki sık kafalı *kibar davranmanın* neresini anlamıyorsunuz? İçeri gel artık, Crypt."

Görünmez duvar hemen kayboluyor ve Crane'in gözlerinin seğirmesinin keyfini çıkararak kapıdan içeri giriyorum.

"Memnuniyetle."

"Evet, her neyse, sürüngen. Şimdi, Maven nerede?" Decimus sabırsızca soruyor, drakonik altın gözleri merdivenlere kayarken burun delikleri alevleniyor. "O-"

"Rahatsız mı? Çok," diye cevap veriyorum.

Önlüğünü çıkarıp bana doğru itiyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. "Domuz pırzolarının yanmasına izin verme," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Homurdanıyorum. "Evet, çünkü rüyalarla beslenen ve on yıldan uzun süredir fiziksel olarak beslenmeyen bir karabasan romantik bir akşam yemeği için ideal bir aşçı yardımcısıdır."

Crane beni görmezden geliyor ve ejderhayı merdivenlerden yukarı doğru takip ediyor. Beşli grubumun bakıcımızla ayak uydurmaya çalışmasını izlemeyi tercih ettiğimden, önlüğü omzuma atıp onları takip ediyorum ve Araf'a geri dönüyorum.

Kontrolümü kaybetmem için çok şey gerekiyor. Küçük şeylerden etkilenmeyecek kadar çok şey yaşadım.

Ama onlar. Lanet olsun. Gidiyorlar. Oraya.

Abartılı hanın süitlerinden birine adım atıyorum ve güzel dekorasyonlara, devasa sayvanlı yatağa, köşedeki geniş mermer jakuziye ve duşa bir gergedan sürüsü sığabilecek bağlantılı banyoya bakıyorum. Süitin masasındaki kan kırmızısı güller ve pırıl pırıl kristal eşyalardan tatlı yatağın üzerindeki öpüşen kuğu havlularına kadar her şey Kenzie'nin okuduğu lüks dergilerden fırlamış gibi görünüyor.

Yatağın karşısındaki büyük kemerli pencerenin dışında rüzgâr uğulduyor ve kar her yeri beyaza bürüyerek hanın etrafındaki ağaçları bile gizliyor. Dış dünyayla bağlantıyı kesen destansı boyutlarda bir kar fırtınası.

Nefesimin altında tanrılara küfrederek çantamı en yakın şifonyerin üzerine koyuyorum ve hayal kırıklığı içinde saçlarımı yüzümden savuruyorum.

Ortalık sakinleşene kadar, tam da istedikleri gibi bu aptallarla burada kapana kısılmış durumdayım. Seyahatimi manipüle etmek için birlikte plan yaptılar ve beni onlarla vakit geçirmeye zorladılar. Günlerdir onları perişan ediyor olmama rağmen hepimizi bir araya hapsettiler. Sanki hepsi mazoşist ve onlara bok gibi davranmama doyamıyorlar.

İronik bir şekilde, sadist olduğum için bu *neredeyse* tanrıları beni bakıcıları yapma konusunda haklı çıkaracaktı.

Bunun onlara karşı savunmamı güçlendirmek için bir şans olması gerekiyordu ama şimdi reddedilen eşleşmelerimin yanında soğukkanlılığımı ne kadar koruyabileceğimi bilmiyorum. Üstelik Lykoudis'in kalbini ele geçirme görevim daha da karmaşık bir hal aldı.

Kendime kararlılıkla hatırlatıyorum, *ben ölümcül sakinlikten başka bir şey değilim. Başka hiçbir şey hissetmiyorum.*

Ama bu, Baelfire beni gördüğünde boktan bir sırtışla aralık kapıyı çaldığında içimi kaplayan sıcak uğultuyu dindirmeye yetmiyor. Silas'ın bakışları sanki içimi görüyormuş gibi yanıyor. Crypt'i burada hissedebiliyorum,

Keşke nerede durduğunu bilseydim de o kendini beğenmiş piçi tersleyebilseydim.

"İşte benim küçük sevimli yağmur bulutum," diye sıcak bir şekilde selamlıyor Baelfire, bana dokunmamak için bilinçli bir çaba sarf edercesine yaklaşırken ellerini kapüşonunun ceplerine sokuyor. "Yolculuk nasıldı bebeğim?"

Yorucu. Buzlu yollarda araba kullanmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu hiç bilmezdim. Muhtemelen Crypt *hiç* araba kullanmadığım gerçeğini doğru tahmin ettiği için. Ama ne zaman Halfon'a gitsek Kenzie'nin bunu yaptığını görmüştüm ve kontrolleri anlamak yeterince basitti. Kimseye çarpmadım, bu yüzden bunu bir başarı olarak görüyorum.

"Sınır kavramını anlayamayan dört pislikle vakit geçirmeye zorlanana kadar gayet iyiydi," diye kestirip atıyorum.

Gülümsemesi kandırıcı. "Kendimi savunmam gerekirse, sınırlar berbattır. Aramızda mümkün olduğunca az olsun istiyorum, Boo."

İğneleyici bir karşılık bulmak için ağzımı açıyorum ama göğsümde bir sancı hissedince hemen ağzımı kapatıyorum. Bu sefer daha yavaş, ama kesinlikle orada - o tanıdık acı merkezimden sürünerek çıkıyor ve boğaz kaslarımın sıkışmasına neden oluyor.

Lanet olsun. Hayır.

Şu anda çirkin yüzünü gösteren durumum kelimenin tam anlamıyla *en kötüsü* Olası senaryo.

Bu kötü bir şey. Gerçekten çok kötü çünkü beni böyle görürlerse sorularından kaçış yok ve her şeyi anlayabilirler. O zaman beni öldürmeye çalışan dört güçlü efsane ile bu handa sıkışıp kalırım.

Normalde bu eğlenceli olurdu ama bunun için gerçekten zamanım yok. Yarın gece yarısına kadar bir alfa kurt şekil değiştiricinin kalbini bir iblise teslim etmem gerekiyor.

Sakin ol. Acı içinde nefes al.

"Hepiniz dışarı çıkın," dedim onlara. "Şimdi."

Silas'ın bakışları keskinleşiyor ve o da yaklaşıyor. Ama konuştuğunda sesi dayanılmaz derecede yumuşak. "Sorun nedir, *ima sangfluir*?"

Kan beynime sıçradı.

Lanet adam bana kendi dilinde bir lakap takıyor, bir kan fae'si için çok fazla anlam taşıyan bir lakap. Elbette, hepsinin benim için lakabı olamaz. Bu çok iğrenç.

Acı artmaya başladı. *Hemen* buradan gitmelerini istiyorum. En şirret ses tonumu takınarak gözlerimi deviriyorum. "Sorun şu ki, benim

Bir ipucu alamayan saldırgan pislikler. Tek istediğim beni yalnız bırakmanız."

Birden Silas tam karşıma dikildi ve delici bakışlarından başımı çeviremeyeceğim şekilde eğildi. Acıyı yüzümden uzak tutmaya çalışırken ter içinde kalmamam bir mucize. Birkaç santim uzakta ve ona bu kadar yakın dururken hafif bir burbon ve baharat kokusu alıyorum.

"Yalanlarını *reddediyorum* cümlesinin hangi kısmını anlamadın? Artık bana yalan söylemek yok. Bana gerçek sorunun ne olduğunu söyle ki düzeltebileyim," diye emrediyor, yüzüme bakarak.

Baelfire'in diğer tarafımda olması ve kan fae'si ile benim aramda bakışırken derin bir şekilde kaşlarını çatması yardımcı olmuyor. Sanırım Silas'ı itip kakmayı düşünüyor ama aynı zamanda cevabımı da duymak istiyor.

Ama Silas benim sorunumu çözemez. Hiç kimse düzeltemez. Bunu yıllar önce kabul ettim.

Düzgünce nefes alıp veriyorum, göğsüm *gerçekten acıyor* olsa da poker suratımı *koruyorum*. "Ben bunu aştım, Silas. Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Her şeyden daha azını değil. Ama başlangıç olarak, seni tanımak için bir şans istiyorum, gerçek seni. Sen de dahil olmak üzere hepimize beşlimizin nasıl olabileceğine dair bir örnek ver. Seçeneklerimizi düşünmeden önce bize bir gün verin."

Bekle. Sonunda başka bir kaleci için başvurmayı düşündüklerini mi itiraf ediyor? Beklenmedik bir şekilde boğazımda tatsız bir şey düğümleniyor ama göğsümde alevlenen acıyı görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden geliyorum. Sözleri, gitmelerine izin vermem gerekenden daha derine batıyor.

Gerçek beni tanımlarına izin vermek...

Ne istediğinin farkında bile değil.

Gerçek ben yıllar önce işkence, tecrit ve karanlık yüzünden kırıldı. Gerçek ben kafadan çatlak. Çarpık. Yapmamam gereken şeylerden zevk alan bir canavar.

Ama benden nefret etmelerini sağlamaya çalışmadığım bir gün? Sadece bırakıp kendim olmak? Bu çok cazip. Ne kadar yanlış olursa olsun, içten içe onları reddetmekten o kadar yoruldum ki...

Onları istiyorum.

Onları hep istedin, seni zayıf.

Göğsümdeki acı ikiye katlanıyor ve tırnaklarımı etime geçirdiğimi görmesinler diye parmaklarımı arkama geçiriyorum, gövdemdeki işkenceden başka odaklanacak bir şey bulamıyorum. Sadece buradan gitmelerini istiyorum. Yapamazlar.

beni böyle gör. Bu olayın geçmesi için bana biraz mahremiyet sağlayacak *her şeyi* kabul edeceğim.

"Peki," diyorum çabucak. "Benimle bir günün var."

Crypt aniden Baelfire'ın sağında beliriyor, mor gözleri parlıyor. "Pinky yemin eder mi?"

"Sen söz verene kadar gitmiyoruz," diye ekliyor Silas, gözleri yanarak. Tanrılar, bunu neden bu kadar imkânsız hale getiriyorlar?

"Söz veriyorum."

Dudakları kıvrılıyor ve dehşet içinde, o sinsî sırıtışın nasıl bir his olduğunu görmek için dudaklarımı ağzına değdirme isteği duyuyorum.

Düzgün düşünemiyorsun. Sadece acı konuşuyor.

Baelfire ellerini birbirine vurup komplocu bir tavırla ovuşturarak, "Tabii ki evet," diyor. "Si, Kar Tanesi'ne buraya gelmesini söyle. Maven, yemek hazır-"

"Get. Siktir. Dışarı," diye homurdanıyorum, yüzümü ne kadar okunmaz tuttuğuma rağmen görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Hayatımda ilk kez tanrılar bana merhamet ediyor gibi görünüyor çünkü Baelfire ve Silas tam olarak anlamadığım bir bakış atıp gidiyorlar. Crypt bana bir öpücük kondurup ortadan kayboluyor ama onun varlığını hissetmem için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor.

Gerçekten yalnız olduğumu anladığım an kapıyı kapatıp kilitliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp bir elimi ağzıma kapatıp çaresizce acı dolu bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum çünkü Baelfire bunu duyabilir.

Görüşümün köşeleri kararır ve katlanırken mide bulantısı içime hücum ediyor. Çantamın durduğu masaya doğru sürünmek için tüm gücümü harcıyorum. Umutsuzca, çantanın dibinden paketlediğim koyu renkli şişelerden birini çekip açıyorum ve tek seferde içiyorum.

Anında içimi bir soğuk kaplıyor ve karanlık beni alıp götürüyor.

Görüntüler zihnimde titreşiyor. Çoğu kaydedilemeyecek kadar hızlı ama bir tanesi aklımda kalıyor: Sırt üstü yattığım bir sahne, göğsümden bir bıçak çıkarken altımdaki karo zeminde koyu kan birikiyor. Üzerimde bir gölge duruyor ama kim olduğunu anlayamadan irkilerek uyanıyorum.

Sadece birkaç dakika geçmiş gibi görünüyor - kar fırtınası hala yatak odasının penceresinin dışında şiddetleniyor, şişe hala elimde ve yerde soğuk terler içinde yattığım yerde donuyorum.

Midemdeki çalkantının dinmesi için kendime birkaç dakika verip usulca inliyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Yakınlarda bir şey vızıldıyor ve

O olaydan sonra bunun sadece halüsinasyon gördüğüm bir ses olmadığını anlıyorum, çantamın alt üst olmuş eşyalarını karıştırıp telefonuma bakıyorum.

İç çekerek cevap veriyorum. "Merhaba."

"Hey! Pensilvanya'ya sağ salim varabildiniz mi?" Kenzie soruyor. "Gitmeden önce hava durumunu kontrol ettiniz mi? Çünkü az önce orada *büyük* bir kar fırtınası olduğunu duydum. Gerçekten kötüleşmesi gerekiyordu. Luka diyor ki-"

"Luka?" Kaşlarımı çatarak araya giriyorum, hâlâ keyfim yerinde değil.

Mırıldanmakla iç çekmek arasında bir ses çıkardı. "Şey...evet. Onu hemen beşlinin içine almayarak kendimi koruduğumu söylediğini biliyorum ama son birkaç gündür gerçekten çok iyi davranıyor. *İyi* derken, *iyi*. Sahte değil. Bana böyle tepki vermesine neden olan geçmişindeki bazı korkunç olaylarla ilgili çok şey anlattı ve beni tanımaya çalışıyor. Uzun uzun konuştuk ve sanırım-"

O konuşurken, yüzüme soğuk su çarpmak için sendeleyerek banyoya giriyorum ve aynada cildimin ne kadar solgun görüldüğüne bakarak yüzümü buruşturuyorum. Neredeyse hissettiğim kadar bitkin görünüyorum.

"-ve hepimiz onunla Eşli Balo için planlarımız hakkında konuştuk ve bu doğru yönde atılmış iyi bir adımdı, bu yüzden... tanrılar, beni dinleyin. Aradığım konuya dönelim. Siz ve adamlarınız bir yerlerde güvende ve sağlam mısınız?"

"Bu fırtınayı atlatana kadar," diye homurdandım.

"Eminim bineceğin tek şey bu değildir. Sizi eğlendirecek dört azgın, takıntılı erkekten başka bir şey olmadan bir yerde kar altında kalmanızda size iyi şanslar," diye parlak bir şekilde alay ediyor. "Ya çılgınlar gibi Go Fish oynayacaksınız ya da bekaretinizi mümkün olan her şekilde defalarca kaybedeceksiniz."

Banyodan çıkarken gözlerimi deviriyorum. "Olmayacak. Hâlâ bir beşlinin içinde olmayacağım."

"Ama *neden*?"

"Git balık tut."

Kenzie iç geçiriyor. "Tamam... belki onların beşlisinde olmayacaksın ama bir kez olsun eğlenmeyi hak ediyorsun. Gardını indir, seni gerçekten tanımlarına izin ver ve belki hep birlikte ne kadar mükemmel olacağınızı görürsün. Ciddiyim, May. Eğleneceğine ve onlara bir şans vereceğine söz ver."

Deriye karşı esneyen eldivenli elime bakıyorum. "Söz veriyorum."

Sonradan çok acıyacak olsa bile, ciddiym.

"Ve bol bol kayganlaştırıcı kullanmayı unutma," diye ekliyor. "Özellikle de arka kapıdan gireceksen."

Aman Tanrım. "*Güle güle,*
sürtük." "*Güle güle, keşiş,*"
diye kıs kıs gülüyor.

Cihazı büyük boy yatağın üzerine atıp kapıya bakıyorum. Yorgunum, eşleşmelerimin yaptığı her şeyden sinir bozucu bir şekilde etkileniyorum ve en önemlisi, omzumun üzerinden nefes alan dört muhteşem eski takipçiyle görevini tamamlayamayan bir suikastçiyim.

Eninde sonunda onları atlatmam gerekecek ama şu anda şiddetli kar fırtınası yüzünden bunu yapamam.

Bir de içimde büyüyen bir parça var ki... onları atlatmak istemiyorum.

Onlara yaklaşmak kötü bir fikir. Bunu biliyorum. Zaten ince bir buzun üzerindeyim. Onlara daha fazla bağlanmama izin verirsem, ince yüzüm paramparça olacak ve uğruna çalıştığım her şey mahvolacak.

Ama hikâyemin nasıl biteceğini zaten bilsem bile, kendime bir gün izin vermek çok mu kötü olurdu? Karanlık bir kitapta güzel anılardan oluşan bir bölüm?

Muhtemelen.

Ama şu anda bunu istiyorum. Ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, onları uzaklaştırmayı bıraktım.

Yavaş yavaş süslü bir yemek odasına dönüşen uzun, lüks mutfığa adım atıyorum. Duvarlardan biri boydan boya cam. Belki normalde güzel bir manzarası vardır ama şu anda koyu gri, dışarıdaki her şeyi gizliyor.

Yemek odasının ortasında akşam yemeği için hazırlanmış, kristal camlı ve boylu boyunca yanan mumların mutlulukla titreştiği bir masa var. İçeri girer girmez, Baelfire salata savurduğu ve... önlük giydiği yerden bana doğru bir gülümsemeyle parlıyor.

Ejderhaların ev aşçısı olabileceğini kim bilebilirdi? Garip bir görüntü ama aynı zamanda mutfakta rahat olması da bir şekilde mantıklı.

Silas yemek odasında telefonla konuşuyor, büyük pencereye baktığı için yüzünü göremiyorum ve sesi ne dediğini duyamayacağım kadar kısık. Crypt'i göremiyorum ama bu odada bir yerde olduğunu hissedebiliyorum.

Baelfire çıplak eliyle içeri uzanıp iki tepsi alıyor. Isıya ve ateşe dayanıklı bir ejderha değiştirici olmak güzel olmalı. Parlak bir gülümsemeyle bana cızırdayan ikramları gösteriyor.

"Umarım tereyağlı domuz pirzolanızı iyi pişmiş seviyorsunuzdur." Vay be. O kadar gururlu ki, neredeyse balonunu patlatmak istemiyorum.

Bir şey söyleyip söylemeyeceğime karar vermeden, Crypt buzdolabının yanında duvara yaslanmış olarak beliriyor ve "O bir *vejetaryen*, seni lanet soytarı" diye bağırıyor.

Bael göz kırıyor. Son birkaç günü kafasının içinde geri sardığını görebiliyorum; tabağıma yemek yığdığı onca zamanı hatırladığına şüphe yok - genellikle hiç dokunmadığım etleri. Fark etmelerini ya da umursamalarını beklemiyordum ama belli ki Crypt takip işini ciddiye alıyor.

"Kahretsin. Bunu nasıl kaçırdım?" Baelfire yüzünü buruşturdu ve tavaları yere bıraktı. "Zavallı küçük hayvanlara karşı zaafın olduğu için mi? Eğer öyleyse sana kötü haberlerim var. Ben öldürmek için avlanırım, Maven. *Hem de çok*. Eğer sen de o yufka yürekli tiplerdensen..."

Hastalıklı bir gülümseme ağzımı kapamaya çalışıyor. "Hayır. Burada kanayan kalpler yok."

Bakışları ağzıma kayıyor. "Bunu gördüm. Sadece gülümsedin." "Zar zor."

"Yine de seni gülümsetmiş sayılırım."

Gözlerimi deviriyorum. "Altın yıldız ister misin?"

Gözleri ısınıyor ve bana dokunmadan yaklaşmak için tezgâhın etrafında dönüyor, sesini Crypt'in bile duyamayacağı bir fısıltıya düşürüyor.

"Hayır. Ben senin övgünü istiyorum. Ve aynen dediğin gibi, bunu hak edeceğim."

Aç ve meraklı bir şey midemde birikiyor. Gözlerim duvara yaslanmış Crypt'e kayıyor ve onu Baelfire'a ters ters bakarken görmeyi bekliyorum ama beni bakarken yakalayınca göz kırpmıyor.

Neden kıskanmıyor ki? Ben olsam kıskanırdım. Başka birini onlardan biriyle bu şekilde görseydim... ne kadar mantıksız olursa olsun ya da ne kadar *benim olmazlarsa* olsunlar, daha fazla kemik kırardım.

Ne kadar zorlayabileceğimi merak ederek ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum ve parmak uçlarımda durup dudaklarımı Baelfire'ın çenesinin köşesine, kulağının altına bastırırken Crypt'in bakışlarını üzerimde tutuyorum. Bael hırıltılı bir şekilde nefes veriyor ve kollarıyla beni tezgâha sıkıştırıyor, yine de bana dokunmamaya dikkat ediyor.

Ama Kâbus Prensi gözlerini kaçırmıyor ve eğlenerek bana yavaşça gülümsüyor. "Benimle alay mı ediyorsun, aşkım? Bundan çok hoşlandığımı bilmelisin. Kenarından dolaşmak. Alay etmek. İşkence çok lezzetli."

Peki o zaman. Bu geri tepti.

"Maven... sana şimdi dokunabilir *miyim lütfen?*" Bael fısıldıyor.

Tanrım. Bana bu kadar yakın durması çok sıcak ve bu ikisi *bana* istedikleri tek akşam yemeğiymişim gibi bakarken aniden sağlıklı düşünmekte zorlanıyorum. Ama dudaklarım Bael'e dokundukları yerden karıncalanıyor ve birdenbire onun sıcak, çıplak tenini tenime değdirdiğim gerçeğinden başka bir şey düşünmek zorunda kalıyorum.

Fiziksel teması hazmedemem ilk kez beni sinirlendirmiyor. Böyle olmaktan hoşlanmıyorum - tenimi tenime değdirmenin dehşeti, omurgamdan yukarı sürünen ve nefes alamayana kadar boğazımı saran o tanıdık felç edici his. Ama mantıken başka birine dokunmanın dünyanın sonu olmadığını bilsem bile, bedenim bunu anlamıyor.

Ben koşullanmanın ne kadar güçlü olabileceğinin bir kanıtıyım.

Onlara dokunmayı denemek istesem bile... nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Baelfire yüzümdeki savaşı görüyor ve hemen geri çekiliyor, çok fazla stoklanmış buzdolabını açarken güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Yani domuz eti olmaz. Peynirle aran iyi mi? Makarna sever misin?"

Konuyu kapatmasını beklemiyordum. Crypt'in de bu konuda hiçbir şey söylememesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcı - sanki beni yalnız bırakmayı reddetmelerine rağmen, beni gerçekten rahatsız eden hiçbir şeye burnunu sokmayacaklarmış gibi.

Beni zorlamıyorlar.

Baelfire'in sarımsakları doğrayıp sotelemesini, diğer sebzeleri hazırlamasını ve mutfakta kolaylıkla hareket etmesini izliyorum. Yardım etmeyi teklif ederdim ama hayatımda bir gün bile yemek yapmadım ve saklamaya çalışsam da son yaşadığım olayın yorgunluğu üzerimde.

Silas telefon görüşmesini bitiriyor ve mutfığa giriyor, dikkatini bana veriyor. Beni inceleme biçiminde farklı bir şeyler var, sanki benim bilmediğim bir şey biliyor ve bundan zevk alıyor. Kim ve ne olduğum hakkında gerçekten bir şey anlamış olma ihtimaline karşı poker suratıma geri dönüyorum.

"Frost'un dili donmuş bir direğe falan mı yapışmış? Neden bu kadar uzun sürdü?" Bael, midemin guruldamasına neden olan bir yığın peynirli makarna yemeğini dikkatle tabağa yerleştirirken soruyor. Şekil değiştiren bunu duyuyor ve bana sırıtıyor. "*Afiyet* olsun, Boo."

"Her an gelebilir," diye cevap veriyor Silas, Baelfire'la birlikte kendi yemeklerini alıp yemek odasına geçerken nihayet gözlerini benden kaçırıyor.

Everett bir an sonra içeri giriyor, koyu renkli, fotoğraf çekimine uygun kışlık kıyafetlerinin omuzlarında kar taneleri tozlanmış ve hava onları eritecek kadar sıcak olmadığı için teninde kalıyor. Profesörün bakışları, kendi yemeğini hazırlamaya başlamadan önce, katıksız bir can sıkıntısının alt tonuyla zar zor bana kayıyor.

Belki de diğerlerini kışkırtmama yardım etmeyi asla kabul etmemesine rağmen her fırsatta onunla açıkça "flört" ettiğim için bana kızgındır. Ya da belki de diğerlerinin önünde benim ilgimden hoşlanmayı bıraktığı için onun yanında benim maskaralıklarına katlanmaktan yorulmuştur.

İnsanlar benden hoşlanmadığında genellikle eğlenmeyi seçerim. Bu sık sık olur ve bir başkasını yanlış şekilde kızdırmanın hastalıklı derecede eğlenceli bir yanı vardır.

Ama nedense onun benden gerçekten hoşlanmaması fikri hiç hoş değil.

Baelfire yüzümü izliyordu ve boğazında bir hırıltı oluşurken bakışlarını buz elementaline çevirdi. "Kendi bakıcını bile *selamlamayacak* mısın? Senin derdin ne be? *Sevdiği* tek kişi sensin ve onun duygularını incitiyorsun, bu yüzden kafanı o donmuş kışından çıkar ve-"

"Kes şunu," diye sertçe araya girdim. "Duygularımda bir sorun yok."

"Sakın bana *iyi* olduğunu söyleme," diye tersledi. "Az önce irkildiğini gördüm." Gördüm mü? Oops.

Baelfire'in şekil değiştiren düzeyinde sinirlendiği açık olduğundan, makarnayı çatalımın etrafında döndürürken ona dikkatini dağıtacak bir şey öneriyorum. "Belki de sadece önümdeki cızırdayan sıcak et büfesine tepki veriyordum. Domuz pirzolasından bahsetmiyorum."

Bu işe yaradı. Kendi çatalını karıştırıp bana göz kırpmıyor. "Az önce... *flört* mü ettin?"

Diğerleri de bakıyor. Crypt yemek yemedi -hiç yemez, çünkü görünüşe göre sadece rüyalarını yiyor- ama bu yeni gelişmeden son derece memnun görünüyor. Silas bana kaşlarını çatı.

"Gerçek benle bir gün geçireceğime söz verdim. Buna alışma." Bir ısırtık aldım. Everett masanın benim tarafıma, birkaç koltuk aşağıya oturdu, Muhtemelen birbirimize bakmak zorunda kalmayalım diye. Belli ki burada olmak istemiyor... ama o zaman neden bu kar fırtınasını yarattı ve ortaya çıktı? Ona rüşvet mi verdiler? Bu zorunlu grup kaçışında onun rolü hakkında gerçekten kafam karıştı.

Biz yemek yerken, Crypt ayaklarını masaya uzatıyor ve koltuğunu arkaya yatırarak uzanıyor. Çakmağını ve sigarasını çıkardığında, Everett ona pis bir bakış fırlatıyor.

"Burada sigara içemezsin."

"Hadi bu teoriyi test edelim." Karabasan bir tane yakıyor ve derin bir nefes çekerek dumanı Everett'e doğru üflüyor. "Oh, bak. Evet, yapabiliyorum."

Elemental'in gözleri kısılıyor ve Crypt'in yaslandığı sandalyenin altında kalın bir buz tabakası aniden çatırdayarak sandalyenin kaymasına ve Everett'in yuvarlanmasına neden oluyor. Ancak Kâbus Prensi, yemek sandalyesi daha yere çarpmadan Limbo'da kaybolur.

Silas gözlerini deviriyor ve basit bir büyü kullanarak yiyeceğinin üzerine koruyucu bir tılsım yerleştiriyor. Bu pek çok büyücünün yaptığı bir şeydir, yiyeceklerinin

tamamen güvenli... örneğin zehirlenme gibi. Aşırı gibi görünüyor, ama bu onun gerçekten paranoyak olduğunu daha da kanıtlıyor.

Baelfire homurdanarak dikkatimi çekti. "İnsanlarla birlikte büyürken, akşam yemeğinde böyle şeyler yaşadın mı? Nevrotik fae'ler, ortadan kaybolan psikopatlar, PMS'li buzlu şekerlemeler?"

"Kapa çeneni ejderha," diye homurdanıyor Everett.

"Egoist golden retriever'ı unuttun." Silas elindeki su bardağını kadeh kaldırır gibi kaldırıyor. Nasıl bir büyü yapıyor bilmiyorum ama bardak aniden koyulaşıp koyu kehribar rengi bir bal likörüne dönüşüyor ve o da bunu yudumluyor.

"Altın ejderha. Bir köpekten çok daha sadık ve yüz kat daha seksi," diye düzeltiyor Baelfire.

"Ve çok alçakgönüllü," diye gözlerini deviriyor Silas.

Tanıştığımızdan beri dinamiklerine dair merakımı görmezden gelmeye çalıştım ama ertesi gün onların yanında biraz rahatlayacaksam, sorabilirim de.

"Anladığım kadarıyla dördünüz birlikte büyümüşsünüz?"

Crypt, Silas'ın hemen yanındaki sandalyede yeniden beliriyor ve kan fae'si ona ters ters bakınca daha da sırtıyor. "Aileleri hepimizin arkadaş olmasını umuyordu. Ben hâlâ arkadaşlık bilekliklerini bekliyorum."

Baelfire zaten boş olan tabağını iterken ofluyor. Şekil değiştirenlerin bu kadar çok şeyi ne kadar çabuk bitirebildiklerine hep şaşırmışımdır. "Hepimiz oldukça yüksek profilli ailelerden geliyoruz ve mirasçılar çocuklarının diğer güçlü mirasçı çocuklarla arkadaş olmasını sağlamaya çalışırlar. Aynı çevrelerde koşturduk, bu yüzden çocukken birbirimizin etrafında çok bulunduk."

"Ama arkadaş değilsiniz," diyorum. Bu bir soru değil.

Birbirleriyle bakışıyorlar ve bir kez daha aralarında geçmişten gelen anlaşmazlıklar olduğu ortaya çıkıyor -Baelfire ve Everett, Silas ve Crypt. Everett bile Kâbus Prensi'nden hoşlanmıyor gibi görünse de, Baelfire ve Silas dost gibi görünmekten çok uzaklar.

Silas içkisini bırakıp bana ciddi bir bakış attı. "Hayır, değiliz. Ama söz veriyoruz, geçmişteki tartışmalarımız, koruyucusu olmaktan gurur duyacağın bir beşli olmamıza engel olmayacak."

Diğerleri aynı fikirde değil, bu da bana bunu kendi aralarında tartıştıklarını gösteriyor.

"Biz kendi işimize bakacağız. Aramızdaki it dalaşlarını ayırmak asla senin işin olmayacak. Biz de seninle ilgili kavgaları

En azından," diye alaycı bir şekilde ekliyor Baelfire.

"Çok kötü. İyi bir dövüşü izlemekten keyif alırım."

Bu dördünü de şaşırtmış gibi görünüyor ama Crypt gülüyor. "Şakacı olman hoşuma gidiyor, sevgilim."

Aklıma başka bir düşünce geliyor ve onları inceliyorum. "Birbirinizin lanetlerini biliyor musunuz?"

Bu omuzlarına yeni bir gerginlik katıyor ve Silas'ın Baelfire'a çenesini kapalı tutmasını hatırlatmak istercesine sert bir bakış atması gözümden kaçmıyor.

"Birbirimizin zayıflıklarını biliyoruz," diyor Crypt neşeyle, çakmağını açıp kapatarak. "Lanetle ilgili olup olmadıklarını kimse tahmin edemez."

Baelfire masaya doğru eğiliyor, yüzünde merak okunuyor. "Çok daha iyi bir soru... atipik bir büyücü olarak senin lanetin bile yok, değil mi?"

Bu doğru. Atipik büyücüler doğduklarında Miras Laneti'nden etkilenmezler. Yine de sanırım benim durumum duyduğum çoğu lanetten daha kötü. Bunu onlara ne şimdi ne de sonra söyleyeceğimden değil.

"Aslında bende dört tane var." Sırayla her birine anlamlı anlamlı bakıyorum. Silas'ın ağzı yukarı kıvrıldı. "Yani sonunda sana ait olduğumuzu kabul ediyorsun?" "Evet, aynı azgın bir enfeksiyonun bir cüzzamlıya ait olması gibi."

Kendi su bardağımı almadan önce hakareti tatlı bir şekilde sunuyorum. Bardağı dudaklarıma götürmeden önce Silas elini sallayıp daha önce söylediği sihirli kelimeyi mırıldanıyor ve sıvı koyulaşıp zengin ve pürüzsüz bir şeye dönüşüyor. Tereddüt ettiğimde, cüretkâr bir kaşını kaldırıyor.

"Fae bal likörü," diye açıklıyor. "En sevdiğim cüzzamlı için."

Everett oturduğu yerde kaskatı kesiliyor, aslında hiçbir şey yemeden yemeğini karıştırıyor ve ilk kez doğrudan bana bakıyor. "Sakın içme. Bu göt herifin kaprisi üzerine bir şey içmek her zaman hatadır. En son içtiğimde neredeyse ölüyordum."

"Sanki *onun içkisine* kraken mürekkebi katacaktım gibi," diye gözlerini deviriyor Silas. "Fae bal likörü tamamen güvenlidir."

Kraken mürekkebi mi? Belki de geçmişte birbirleriyle yaşadıkları sorunlar sandığımdan daha ölümcüldür.

Baelfire homurdanıyor. "Sadece demir gibi bir miden varsa. Hafif sıklet misin, bebeğim? Eğer öyleysen, bir yudum bile alma. Bu şey kalpsiz."

Belki de şakalaşmalarını izlediğim ve sonunda duvarlarımı yavaş yavaş indirdiğim içindir, ama birdenbire Silas'ın bana attığı cüretkâr bakış karşı konulmaz oluyor.

Gerçek beni tanımak mı istiyorlar? Güzel.

Bardağı geri devirip içiyorum. Hepsini. Tadı beklenmedik ama hoş, alkol beni içten dışa doğru ısıtıyor. Bitirip bardağı bıraktığımda Silas bile etkilenmiş ama biraz da telaşlanmış görünüyor.

Serçe parmağımla dudaklarımdan bir damla alıp ağzıma atıyorum ve omuz silkiyorum. "Ben de öyle."

Bael'in dikkati ağzımda sabitleniyor. "Lanet olsun, bu çok seksiydi."

Oh. Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi dört açgözlü mirasçının tüm dikkati üzerimde. Fae likörünün sistemime hoş bir sıcaklık olarak yayılması, kaslarımı gevşetmesi ve dilimi gevşetmesi yardımcı olmuyor. Öldürmekten aldığım keyif kadar baş döndürücü değil ama yine de tehlikeli bir bölgedeyim.

Ya bu haldeyken ağzımdan bir şey kaçırırsam? Geri çekilmek daha iyi.

Ayağa kalkıp tabağımı aldım ve mutfığa doğru yürüdüm. "Çok yorgunum. Erken yatacağım."

"Bekle." Baelfire peşimden koşuyor. "Biraz daha kal. Tatlıya ne dersin?"

Hepinizi tatlı olarak istiyorum.

Hayır. Kötü Maven. İşte bu yüzden alkolden uzak duruyorum.

Silas aniden diğer tarafımda belirdi ve tabağı elimden alarak lavaboya kendisi koydu. "Bize bir şans vereceğine söz vermiştin."

"Hayır, gerçek bir beşli gibi davranacağımız bir gün için söz verdim. Hiçbir zaman olamayacak olsak da," diye zorla ekliyorum çünkü bunu nihayet kavramaları şart.

"Bu tam bir gün sayılmaz. Sözüünüzü tutun ve bize yarını verin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bütün gün siz dördünüzle evcilik oynayacak değilim. Buraya gelmemin bir sebebi var."

Kahretsin. Bahanem neydi? İkisi de bana bu kadar yakından bakarken ve fae mead etkisini göstermeye başlarken aklıma gelmiyor.

"Doğru ya. Düğün. Biz senin eşin olacağız," diyor Baelfire. "Seninle gelebileceğimize söz verdiğinde Everett kar fırtınasından kurtulacak."

"Hayır. Yalnız gidiyorum."

Çünkü düğün falan yok ve öldürmem gereken bir şekil değiştiren var.

"Biz de peşinden geliriz," diye meydan okuyor Silas. "Umarım akrabalar mirasçıların partiyi bölmesine aldırılmaz."

Tanrılar, neden bu kadar otoriter, *sinir bozucu derecede* çekici adamlar bunlar?

"Tabii düğün için gelmediyseniz o başka. Belki de başkalarıyla... buluşmaya gelmişsinizdir." Silas'ın sesi alçaldı ve bir cevap almak için aklımı karıştıracakmış gibi beni inceliyor.

Ama nasıl bir cevap aradığını bilmiyorum. *Başka kimlerle* görüşüyor olabilirim? Kartlarımı kapalı oynamak için bir yanıt düşünemiyorum. O bölüm sağ olsun, çok yorgunum.

Crypt Limbo'dan geçmiş olmalı çünkü tam önüme çıkıyor, dudaklarının bir köşesi hafifçe aşağı inerken yüzümü inceliyor.

"Kızımızın yatmasına izin ver. Çok yoruldu."

Onun gibi rüyada yürüyen bir karabasan bunu hissedebilir. Normalde ayaklarımın üzerinde duramadığımı anlaması beni rahatsız ederdi ama sonunda Silas'ın da yumuşamasını sağladığı için bunu görmezden geliyorum.

"Sadece bir gün için verdiğin sözü tut. Yarını seninle geçirmemize izin ver. Oyun yok."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Oyun oynadığımı mı düşünüyor? Ne zamandan beri? Son birkaç gündür onu başarılı bir şekilde duvara toslattım. Onda geliştirmek için o kadar uğraştığım kızgınlık ve hayal kırıklığı nereye gitti?

"Peki," diye yumuşadım, Crypt'in etrafından dolanarak. "Ama ben uyurken herhangi biriniz beni rahatsız etmeye kalkarsa, giderim."

Doğrusu, Lykoudis'i öldürmek ve kalbini almak için sabah erkenden sıvışmayı planlıyorum. Umarım o zamana kadar kar fırtınası dinmiş olur. Onları mutfakta bırakarak, seçtiğim misafir odasına çekiliyorum ve bir iniltiyle lüks ve yumuşak yatağa düşmeden önce erken yatmaya hazırlanıyorum.

Komodinin üzerinde telefonum çalıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve titreşimi nasıl kapatacağımı bulmak için telefonu elime alıyorum. Telefonları asla çözemiyorum.

Bildirim, Everbound Üniversitesi'nden İlk Yerleştirme'den sonra gerçekleşecek olan Eşleşme Balosu ile ilgili bir e-postadan geliyordu. Kenzie'nin heyecanla beklediği büyük bir resmi etkinlik.

Kapatmaya gidiyorum ama e-postadaki bir şey gözüme çarpıyor. Hızlıca göz gezdirdim.

...saygıdeğer müdürümüz Profesör Hearst, Everbound'a geri döndü ve Everbound Üniversitesi'nde ilk dönemlerini atlatan tüm mirasçıları kutlamak için İlk Yerleştirme öncesinde bir konuşma yapacak.

Okul müdürü döndü. Sonunda

iyi haberler var.

Tek yapmam gereken bu pisliklere fazla bağlanmadan ertesi günü atlatmak, sonra da görevime devam edebilirim. Açıkçası, benden nefret etmelerini sağlamak çok fazla engelle karşılaşıyor.

Belki de buradaki görevimi bitirdikten sonra kaçmalıyım. Onları bir daha asla görmemeliyim.

Bu beni nasıl hissettirirse hissettirsin.

"Kıçında ne olduğunu bize söylemek ister misin?" Decimus, Maven'i duymaz duymaz homurdanıyor ve hâlâ yemek masasında oturan Frost'a dönüyor.

Buz elementali huzurlu akşam yemeğinin bittiğini kabullenmiş gibi iç çekiyor ve geri kalanımızla yüzleşmek için ayağa kalkıyor. "Bana burada olmamı söylemiştin. Ben de buradayım. Bu mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyor ve zaten ona attığım sahte kibarlıklara kanmayacak kadar zeki."

Crane ona başka bir konuda çıkışıyor ve bu da giderek büyüyen ve gürültülü bir tartışmaya yol açıyor ama ben onların küçük atışmalarına katılmıyorum, arkama yaslanıp izlemekle yetiniyorum. Hepimizin çok farklı auraları var, bu yüzden Maven'ın sorduğu gibi çocukken hiç iyi anlaşılamamamız şaşırtıcı değil.

Yine de Frost'un aurasının her zaman buz gibi ve kibirli davranmasına kıyasla neden bu kadar yumuşak olduğunu merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Üçü arasında gençken en az umursadığım oydu ama her fırsatta bilerek kendinden uzaklaştı. Sanırım şimdi de Maven'la aynı şeyi yapıyor.

Frost suçlayıcı bir şeyler söyleyince düşüncelerimden sıyrıldım ve Decimus tersledi: "Ona baskı yapmadım. Bana dokunmak *istedi* ve olay büyüdü."

Crane gözlerini kısarak doğruldu. "Tırmandı da ne demek? Onu becerdin mi?"

"Hayır. O sadece..." Decimus bir elini ensesine götürüyor ve alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyor. "Benimle alay etmeye, bana dokunmaya başladı ve ben kontrolümü kaybettim. Gayzer gibi geldi. Ve sonra..." Tekrar başını sallar. "Seks değildi. Bahsi ben kazanmadım. Ama ona *bu* şekilde baskı yapmadım. Sadece burada bizimle vakit geçirmesi için onu zorladım."

"Dur bakalım," diye araya giriyorum, çenem geriliyor. "Seni okşayarak mı boşalttı?" Kaşlarını çatıyor. "Senin anlattığından çok daha samimiydi-"

"Umurumda değil. Benim sorum şu, *onu* boşalttın mı? Yoksa alıp karşılığında hiçbir şey vermedin mi?"

Yüzünü buruşturuyor. Frost dudak bükteğinde sinirlenen tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyorum, "Ve onunla ilerleme kaydedemediğim için bana kızgınsın? Onu bu şekilde kullanan bir pisliksin."

Decimus'un öfkesi alevlenir. "Onu kullanmadım. Onun beni kullanmasını istedim. Ona dokunmayacağıma dair bana söz verdirdi - bu iyiliğe nasıl karşılık verebilirdim ki? Ve ben zaten onu sert ve çiğ bir şekilde becermeye çok yaklaşmıştım. İlk seferinde benimle kontrolden çıkmasına izin veremezdim!"

Crane tereddüt ediyor. "Maven bakire mi?"

"Decimus homurdanarak adadaki taburelerden birine çöktü ve yüzünü ovuşturdu. "Bana söylemedi. Ama hadi ama, ten temasından nefret ederken başkasının çarşafına girme ihtimali nedir ki?"

Düşüncelerim hemen Maven'in daha önce ejderha şekil değiştiren i öperken benimkileri tutan koyu renk gözlerine geri dönüyor. Beni nasıl kışkırtmaya çalıştığını. Benimle daha fazla alay etmesinin, parmakları başka birinin üzerinde gezinirken bakışlarımı tutmasının, beni ihtiyaçtan çıldırtmasının nasıl bir şey olacağını hayal ederken sikim sertleşiyor.

Sadece ona odaklanmadığında ten temasından nefret ediyor gibi görünüyor du.

Crane, "Bunun da onun eylemlerinden biri olup olmadığını merak ediyorum," diye düşünüyor. Frost ona sertçe bakar. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bekçimiz kirli işler çeviriyor."

Maven'in defterinde ne bulduğunu sessizce açıklarken onu dinliyorum. Benim aynı şeyi yapmamı engellemek için her türlü önlemi alırken onun kişisel alanına izinsiz girmesi ne kadar ikiyüzlüyse, konuşması bittiğinde kendimi sırtırken buluyorum.

Decimus kollarını göğsünde kavuşturup başını sallıyor. "Lanet olsun. Gerçekten de bizden kurtulmaya çalışıyormuş, ha?"

"Bir kez daha, nefis bir şekilde beklenmedik," diye katılıyorum.

Frost sessiz, ada tezgâhındaki ebruları inceliyor. "Eğer bizden gerçekten kurtulmak istiyorsa..."

Ejderha şekil değiştiren ona yakıcı bir bakış atıyor. "Sakın bana ondan vazgeçmekten memnun olduğunu söyleme. Tanrılar onu bizim için seçti - biz *onunuz*, bu yüzden haklı çıkarmaya çalıştığın karamsarlık her neyse, bırak gitsin. Her neyse, ben

Tüm bunların benden gerçekten nefret etmesinden kaynaklanmadığı konusunda rahatladım, ama beşlimizle neden bu kadar sert mücadele ettiğini bilmek istiyorum."

Başımı eğiyorum. "Ama bu çok açık. Eğer miras karşıtı bir hareketin içindeyse, *bizim* gibi mirasçılarla aynı beşli içinde yer almak onun inançlarına tamamen ters düşer."

Bunu anlamaları biraz zaman alacak gibi görünüyor ve sonra Crane küfrediyor. "Seninle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama sonuçta bu olabilir."

Decimus bunu düşünür ve sonra başını sallar. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Ama eğer öyleyse, onu ihbar etmeliyim," diye mırıldanıyor Frost.

"Onu ihbar edersen, o çok değerli model yüzünü kalıcı olarak bozarım," diye uyarıyorum.

Diğer ikisi ona ters ters bakıyor ve o da mutfaktan çıkmadan önce oflayıp pufluyor. Belki de sonunda dışarıda buz gibi bir tahribat yaratarak gücünü geri çekecek.

Crane düşüncelere dalarken başını öne eğer. "Ama eğer Maven bu kadar miras karşıtıysa-"

Yakınlardaki bir bilinçaltı dehşet dalgası Limbo'yu delip geçerek ölümlü düzleme ulaşıyor ve beni geriye. Böylesine güçlü bir kâbusu hissetmek normalde ağzımı sulandırırды ama dehşeti doyuran aura açık bir şekilde Maven'a ait olunca iştahım kabardı.

Onu gördüğüm andan beri rüyalarını tatmak için yanıp tutuşuyorum. Hiçbir rüya kapanı şu anda onu bu şekilde hissetmemi engellemiyor - Crane'in burayı hazırlarken yaptığı bir dikkatsizlik olmalı. Böylece, kafasında hangi kâbus oynuyorsa, ona zarar vermesini engelleyebilirim.

Crane beni geren şeyin ne olduğunu sormaya başlıyor ama ben Limbo'ya girdiğim için sanki suyun altında konuşuyormuş gibi geliyor. Tekmeleyerek, bakıcımın battaniyelere dolanmış olduğu misafir süitinde durana kadar tavan ve duvarlar arasında hızla sürükleniyorum.

Onu uyurken görmenin beni nefessiz bırakması tamamen beklediğim bir şeydi.

Ama onun uyuyan halinin içime şehvet salması? *Bu* beklenmedik bir şeydi.

Doğam sayesinde sayısız insanı uyurken gördüm. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ama Maven'ın çatık kaşlarını düzeltme, teninin her santimini öpme ve tıpkı uyanıkken onu memnun etme fantezilerimde olduğu gibi dinlenen bedenine tapma arzusu bir anda tüm düşüncelerimi ele geçiriyor.

Ama yeni keşfettiğim açlığım, uykusunda inleyip Limbo'da kâbus büyüdükçe kıpırdanmaya başlayınca çabucak geri planda kalıyor.

"Benim karanlık küçük sevgilim," diye fısıldıyorum, yatağa onun yanına yerleşiyorum ve dizginleri ele almak için kâbusa uzanıyorum. "Sana bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu göster bana."

Birden kendimi karanlık bir odada buluyorum. Rüyalarda sıkça görüldüğü gibi detaylar bulanık ama bu açıkça hafızadan doğan bir kabus. Bilinçaltının uydurduğu bir şey olamayacak kadar çok gerçek dünya kesinliği var.

Ve Maven'in hafızasında, birinin ayaklarının dibinde hıçkıra hıçkıra ağlarken bir çarşaftan başka bir şeye sarılmamış. Kabuslardaki kötü adamların sıkça yaptığı gibi, başını uzatan figürün yüzü yoktur. Bu, bakıcımın daha genç bir versiyonu, belki de onlu yaşlarında bir yerlerde. Yüzü biraz daha yuvarlak, kalçaları daha ince ve çığlıkları yüreğimi burkuyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor, gözyaşları taş zemine damlıyor. "Lütfen yapma. Bu benim hatamdı. Sadece bunun için beni cezalandır. Yapma-"

Figürün ayağı fırlayıp Maven'in suratına çarparak onu yere serdiğinde boğazımda safra birikiyor. Başı duyulabilir bir şekilde taş zemine çarpıyor ama bu onu durdurmuyor. Ayağa kalkmaya çabalıyor, hâlâ çarşafı tutmaya devam ediyor.

"*Sessizlik*. Bunun olacağını biliyordun," diye gürlüyor tüyler ürpertici derinlikte bir ses. "Sadakatin her zaman nerede yattığını öğrenmenin zamanı geldi."

Maven'in kâbusunun çevresinde başka biri çığlık atıyor ve odaya başka biri daha sürüklenirken onun korku ve dehşetinin arttığını hissedebiliyorum. Bu her kimse, ona bakmak için döndüğünde, ben tam önünde duruyorum. Bazen rüyalarımı izlemek için kendimi gizlerim, ama burada gizlemedim ve gözleri bir anda bana dikildi. Patlamış dudağından damlayan kanı, kirli ve kederli yüzünden süzülen gözyaşlarını gördüğümde göğsüm sıkışıyor.

Her tarafı çürükler içinde.

Arkamızdan gelen çığlıklar sanki birileri parçalanıyormuşçasına yüksek bir tona ulaşıyor ve Maven'in kâbusu etrafımda sarsılıyor. Umutsuzca uyanmaya çalışıyor ama kabus onu sıkıca kavlıyor.

Ama artık yüz­süz canavara yalvarmıyor. Yalvarıyor.

Ben.

"Durdur şunu. Lütfen durdur şunu," diye yalvarıyor takıntım. Durduruyorum.

Bu anı her neyse, bakıcımda bıraktığı görünmez yaralar her neyse, bir daha asla bilinçaltında buna katlanmak zorunda kalmayacağına yemin ediyorum. Kendi bilinçaltımı çevremizi şekillendirmeye zorluyorum, karanlık kayboluyor ve gücüm dallanıp budaklanıyor, Maven'a göz açıp kapayıncaya kadar yeni bir rüya döndürüyor.

Yeni çevremize göz kırpmıyor, güzel bir malikanede bir kanepede oturuyor, ay ışığıyla aydınlanmış bir göle bakan büyük bir pencereye bakıyor. Dışarıda yıldızlar parlıyor, suya yansıyor ve şimdi Maven uyanık dünyadakiyle aynı yaşta görünüyor, kirden ve kandan arınmış.

Rüya görenlerin, inkübilerin yaratabildiği berrak rüyalara alışması her zaman biraz zaman alır. Ama sonunda bana odaklanıyor ve aşağı bakmadan önce etrafımızdaki rüyada kesin bir *istek dalgası* var.

"Ne giyiyorum ben?"

Siyah dantelli elbisesi omuzlarından aşağı sarkıyor ve mükemmel kalçalarına yapışıyor. Ona hiçbir şey giydirmemeyi çok istiyordum ama sevgilimi henüz çırlçıplak görmedim ve rüyasında bile, boşlukları görmediğim kısımlarıyla doldurmaya cesaret edemezdim. Hayal edebileceğim hiçbir şeyin, sonunda onu çıplak gördüğümde olacağı kadar ağız sulandırıcı olmayacağını biliyorum.

Maven bu rüya halinde sınır tanımadan bana bakıyor. Kaşları yine endişeyle çatıldı. "Bekle. Ben az önce..."

"Uyanık dünyada bize eziyet edecek yeterince iblis var, sevgilim," diye fısıldıyorum. "Şu andan itibaren rüyaların bana ait. Burada hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimde gerçeği arıyor ve bunu görüyor olmalı çünkü gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Boo?" Decimus rüyamda sesleniyor, kanepede bize katılıyor ve onu tanıdık bir rahatlıkla kucağına çekiyor. Yüzünü onun boynuna gömüyor ve derin derin nefes alıyor. "Bu sürünge bütün gün seninle uğraştı. Sıra bende."

Var olan insanların izdüşümlerini yaratmak kolaydır; özellikle de onları tavırlarından onları harekete geçiren şeylere kadar iyi tanıyorsam. Ayrıca bilinçaltında kaldığım kişiler için rüyaların içinde sahte anılar yaratma becerisini de mükemmelleştirdim. Bu anılar uyandıktan sonra devam etmiyor ve ruhlarını zerre kadar etkilemiyor ama rüyadayken çok inandırıcı oluyorlar.

İşte bu yüzden bu rüyada Maven gülümseyerek gözlerini deviriyor ve Decimus'u öpüyor.

Bu kurgusal anda, yıllardır birlikteyiz ve dokunuşumuza katlanamadığı tek şey onu ne kadar çok istediği.

"Bensiz mi başlıyorsun?" Crane, Maven'ın diğer tarafına kayarak soruyor. Kan fae'si çenesini tuttuğunda Decimus'tan ayrılıyor ve derin bir öpücük çalmak için yüzünü eğiyor.

"Hepiniz çok yapışkansınız," diyor Maven, sırtarak geri çekilirken. Ama parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirmek için uzanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Tanrılar aşkına, bunun gerçek olmasını istiyorum.

Frost da şimdi burada, kanepenin arkasına eğilip neredeyse saygıyla alından öpüyor. "Sevmiyormuş gibi davranma Oakley."

Önce onu, sonra da rüya projeksiyonları daha fazla şakalaşırken hepimizi inceliyor. Bir an için bilinçaltının bunun alışık olduğu şey olmadığını fark ettiğini hissedebiliyorum. Kafası karışık ama ona gülümsediğimde o da bana gülümsüyor.

Nefes kesici.

Normalde kâbuslar öreri ama bunu görmesine ihtiyacım vardı. Bizi. Olabileceğimiz her şeyi.

Çünkü onun hakkındaki şüphelerimizin doğru olması umurumda değil. Biz hariç diğer tüm miraslardan nefret edebilir. Eğer isterse, dünyayı çılgına çevirmesine ve düşmanlarının birbirini parçalamasını izlemesine yardım ederim. Bizden başka kimseye sadakatim yok. Karanlık saplantım devam ettiği sürece, dünya yansa da umurumda değil.

Hayalinin dizginlerini bırakarak, onu bilinçsizce neye dönüştüreceğini merak ederek izliyorum. Eğer gerçekten bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, bundan hemen kurtulmasını bekliyorum.

Bunun yerine, Crane'in kucağına oturup eğiliyor ve beni kısa bir süre öpüyor.

Nefes alamıyorum. *Gerçek bu. Bizi istiyor.*

Geri çekildiğinde, ifadesindeki derinlik ve duygu çarpıcı. Merakla boynumun kenarındaki izleri takip ediyor. "Bu işaretler. Dövme değil. Nedir onlar?"

"Sadece... işaretler. Lanetimden kalma," diye geçiştiriyorum.

Şimdi rüyası sulanıyor, bu da uykusundan uyanmaya başladığının kesin bir işareti. Ama henüz rüyadan kurtulmuş değil ve Crane ile diğerlerine kaşlarını çatarak bakıyor. "Nasıl... nasıl hepimiz böyle bir aradayız? Başarısız mı oldum?"

"Neyi başaramadın, *sangfluir*?"

"Amacımda." Sonra geriliyor ve rüyanın geri kalanı kaybolup giderken farkına vardığını görüyorum.

Bir an sonra, Maven'ın gözleri faltaşı gibi açılırken kendimi Limbo'daki yatağın üzerinde otururken buluyorum. Kaşları çatılıyor ve sonra hızla doğruluyor, battaniyeyi kendine doğru çekerken gözlerini bana doğru dikeyyor. Burada olduğumu biliyor.

Araftan çıkıp ona usulca gülümsüyorum. "Temkinli olmana gerek yok, aşkım. İzin almadan sana asla dokunmam."

"İzin almadan sadece rüyalarımı ihlal edersin." "Ben buna pek öyle demezdim. Acı çekiyordun. Bunu durdurmam gerekiyordu." Çenesini sıkı. "Rüyamda ne gördün?"

Bu anının onu son derece rahatsız ettiği açık. Bu özel bir şey, benim bilmemi istemeyeceği bir şey. Neler olduğunu tam olarak anlayamadım ama önemli değil - Crane'in aksine, her şeyin düzeltilemeyeceğini biliyorum. Görünmez yaralar geçmez.

Onun bu yanını, onun bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum. Kırık bir geçmişini sır olarak saklamak istemesini de anlıyorum.

"Ben hiçbir şey görmedim," diye mırıldandım. "Sadece kâbusu hissettim ve onu uzaklaştırdım."

Bana küfretmesini ya da beni odadan kovmasını bekliyordum, bu yüzden konuyu bırakıp yumuşak bir ışık alan perdelerle kaşlarını çatarak bakması hoş bir sürpriz oldu. Rüyalarda zaman çarpıtılır, bu yüzden uykusunun tuhaf bir şekilde kısa olması şaşırtıcı değil.

"Saat kaç?"

"Kuşluk vakti. Düğünü kaçıracağından mı endişeleniyorsun?"

Duraksıyor. "Babamın kuzeni açık havada bir düğün planlamıştı. Hava muhalefeti nedeniyle ertelediler, o yüzden gitmiyorum."

Ya çok iyi bir yalancı ya da Frost'a bize bakıcımızla daha fazla zaman kazandırdığı için teşekkür etmeliyim. "O zaman birkaç saat daha yatakta uzanalım mı?" Her şeye rağmen bize karşı yumuşayabileceğini umarak deniyorum.

Maven bana kuru bir bakış attı. "Çık dışarı, Crypt. Fae içkisi yeterince baş ağrısı bıraktı, bir de sen şiddetlendirmesen."

İtaatkâr bir şekilde Limbo'ya geri dönüyorum ama bu süit o kadar geniş ki ön kapıya ulaştığımda artık beni hissedemiyor. Yataktan kalkıp hemen bir dizi sınav ve diğer egzersizlere başlamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Belli ki bu onun uyanma rutini.

Bana baş ağrısından bahsettiği halde kendini bunu yapmaya zorlamasını anlayamıyorum.

Bir kez daha rüyalarını tatmaya kararlı bir şekilde duvara doğru sürüklenmek ve ona alan açmak için dönüyorum.

Ama bir dahaki sefere tatlı rüyalar olmasını istiyorum. Ve bir gün, her gece rüyalarında ona katılmamı isteyecek. Bir gün onu da kendime benim ona olduğum kadar takıntılı yapacağım.

DÜŞ ALIP tipik bol kıyafetlerimi giyerek aşağı indikten sonra, muhteşem bir uyku mahmurluğuna sahip, gömleksiz Baelfire kahvaltıda omlet ve meyve servis ediyor. Ben onun altın kaslarından gözlerimi alamazken o Everbound'daki şekil değiştiren merkezli dersleri hakkında havadan sudan konuşuyor. Bu arada Silas, Crypt'e uzun uzun bakmaya devam ediyor. Kabus Prensi'nin dün gece bilinçaltımda bir gezintiye çıktığından şüpheleniyor mu bilmiyorum ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

Ben de öyle. Hâlâ kararsızım. Bir yandan, birinin kafamın içine bakması fikri beni kendi derimden koparmak istiyor.

Ama öte yandan... en acı verici kabusumu en kötü kısmına gelmeden durdurdu. Uzun zamandır bu kadar iyi dinlenmemiştim, bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam bile.

Hala. Şu andan itibaren, her yere yanımda bir rüya kapanı götüreceğim. Git.

Everett kahvaltı için bize geç katıldı. Fırtına artık şiddetlenmiyor. Bunun yerine, gösterişli hanın dışını göz alabildiğine kaplayan pırıl pırıl bir kar tabakası var. Donmuş bir dünyanın ürkütücü güzelliğini takdir ediyorum.

Fırtına olmadan, saldırıyı gerçekleştirmek için ayrılabilirim. Sadece...henüz değil.

Bir gün istediler, o yüzden bir süre kalıp sonra sıvışacağım. Gece yarısından önce Lykoudis'in kalbini Melchom'a götürmüş olacağım.

"Demek Crypt artık düğün olmadığını söylüyor," diyor Bael handa kendi kendime yaptığım turu takip ederken. Silas arkamızdan geliyor ve Crypt yakınlarda bir yerde görünmez oluyor. Profesör Frost başka bir yerde mesafesini koruyor. "İtiraf etmeliyim ki, partide ne giyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum, Boo."

"Bu," diye kolayca yalan söylüyorum.

Bir başka uzun koridoru incelemek için durakladığımda benimle birlikte durarak göz kırıyor. "Yutulurken bir düğün boyunca oturacaktın.

Uzun kollu gömleğin ve kışının ne kadar mükemmel olduğunu tamamen gizleyen pantolonunla mı?"

"Hepimiz yarı çıplak dolaşamayız." Onun çıplak, kaslı gövdesine dikkatle bakıyorum. Adam gerçekten iri yarı ve benim sınırlarımı test etmek istediği için gömlek giyme zahmetine katlanmadığından şüphelenmeye başlıyorum.

Silas, "Sadece biz olduğumuzda kesinlikle yapabilirsin," diyor. "Yine de tamamen çıplak olmanı tercih ederim."

"Katılıyorum," diye alay ediyor Crypt, ben merdivenlerden inerken giriş merdivenlerinin dibinde beliriyor.

Everett'in fuayede kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu yerden sabırsızca iç çekişi dikkatimi çekiyor. "Anladık. Hepiniz azgınlığın ötesindesiniz ve bu konuda onu rahat bırakmayı reddediyorsunuz. Devam edelim, bugünün güzergahına karar verdik mi?"

Burada benimle birlikte olmaktan bu kadar mutsuz olması yine tuhaf bir şekilde rahatsız edici. İroniye bakın ki, eğer tüm eşleşmelerim başından beri bana karşı bu kadar kayıtsız olsalardı, çoktan yeni bir bakıcı için başvuruda bulunmuş olurlardı. Görevimi tamamlayıp yoluma devam etme yolunda ilerliyor olurdum.

Baelfire profesöre sinirleniyor ama Silas beni inceliyor. "Hope Falls adında küçük bir kasabanın yakınındayız. İnsanların tatil sezonu için etkileyici bir gösterileri, birkaç tarihi mekanları... ve kışın halka açık etkileyici bir seraları olduğunu öğrendim."

Ona botanik meraklısı olduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Sera gerçekten cazip, özellikle de dün gece dördümüzle ilgili gördüğüm tuhaf rüya sayesinde dokunmaya çalışmaktan kendimi alamadığım dört mirasla burada sıkışıp kalmayacağım için.

Hope Falls'a gitmek, bacaklarımın arasında devam eden zonklamadan kurtulmak için gerekli bir dikkat dağıtıcı.

"Tamam. Hadi gidelim."

Silas'ın Everett'le birlikte getirdikleri iki arabadan birini alma girişimlerine rağmen Kenzie'nin Mustang'ini kullanmakta ısrar ediyorum. Bebek mavisini araca güvenmiyor gibi görünüyor. Şaşırtıcı değil, çünkü hiçbir şeye güvenmiyor gibi görünüyor. Birkaç koruyucu büyü yaptıktan sonra yolcu koltuğuna oturur. Everett arkaya kayıyor ve Baelfire da kaymaya çalışıyor ama eski araba için fazla büyük olduğu hemen anlaşılıyor.

"Bir gömlek alıp seninle orada buluşurum," diye göz kırpmıyor.

Haklısın. Çünkü 25 tonluk bir ejderha insanları korkutmaz.

Hepsi.

Crypt görünmez, ama benim aklımda hiç şüphe yok ki
Ve izliyor da.

Hope Falls, Silas'ın söylediği her şeye sahip. Kasabaya girerken önünden geçtiğimiz neredeyse her binada şenlikli süslemeler bulunan, ısıtılı karlarla kaplı küçük bir insan topluluğu. Bir kilisenin tepesinde eski bir saat kulesi, kulaklıklar ve kabarık paltolarla sohbet eden insanlarla dolu bir kasaba meydanı ve rastgele tarihi New England anıtları koleksiyonu ile tamamlandı.

Kasaba meydanında, kimin en iyi kardan adamı yapabileceğini görmek için süregelen bir yarışmanın yapıldığı bir noktanın önüne park ediyorum. Biz izlerken, devasa bir gölge tepemizden geçiyor ve havada dönmeden önce güneşi engelliyor. Güneş ışığı Baelfire'in pırıl pırıl pullarına vuruyor ve Baelfire geri dönmek üzere gözden uzak bir yere iniyor. Gökyüzüne aval aval bakan küçük bir çocuğun, içine havuç sokmaya çalışırken yanlışlıkla kardan adamının kafasını koparmasını izlerken sırtımdan kendimi alamıyorum.

Crypt sürücü kapısının önünde beliriyor ve benden önce kapıyı açıyor.
"Önden buyur, sevgilim."

Baelfire bize çabucak yetişiyor, ama şirin insan kasabasının neşeli sokaklarında onlarla birlikte dolaşmanın tuhaf hissettirdiğine karar vermem uzun sürmüyor.

Bir kere, pek uyum sağlayamıyoruz. İnsanların gözleri sürekli bize kayıyor, ekibimdeki rahatsız edici derecede yakışıklı dört adamda oyalanıp sonra başka tarafa bakıyorlar. Divide'a bu kadar yakın yaşayınca, eminim mirasçıları yeterince sık görüyorlardır, bu yüzden onlar için düpedüz ucube değildir, ama yine de belli ki rahatsız oluyorlar.

Ama başka bir şey daha var... Kendimi buraya tamamen yabancı hissediyorum.

Böyle bir yerde büyüdüğümü düşünüyorlar ama burası bana daha yabancı olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, bu rahat atmosferi yetiştirilme tarzımla zar zor bağdaştırabiliyorum.

Her şey çok *sağlıklı*. Bu beni hasta ediyor.

Tatil ışıklarıyla süslenmiş efsanevi serayı ve hiç anlamadığım kırmızı takım elbiseli şişman bir adamın resimlerini gezmek için duruyoruz.

Silas bir sıra orkidenin yanından geçerken bana bakıyor. "Üvey baban seninle birlikte tüm insan bayramlarını kutladı mı?"

Baelfire ona bundan bahsetmiş olmalı. "Pek sayılmaz."

İstemedenden de olsa dikkatim seranın ön tarafındaki cam duvara kayıyor. Everett içeri girmemeyi tercih etmiş, bitkilerini yanlışlıkla dondurmak istemediğinden yakınıyor.

"Aldırma ona canım," diye mırıldanıyor Crypt, bir orkide seçip bana uzatırken.

Hemen kırmızı yüzlü bir insan kadın bize doğru koşturuyor ve bir hışımla elindeki küreği bahçe önlüğüne sokuyor. "Hey! Tabelalarda açıkça *çiçek koparmak yasak* yazıyor."

Kabus Prensi gözlerini benden kaçırmaya zahmet etmiyor. "Ve açıkça umurumda değil."

Ona doğru yürüyor, elindeki orkideyi koparıp yüzüne doğru sallıyor. "Bu bölgeyi koruyan o canavar döllerinden biri olman umurumda değil! Bu serayı güzel tutmak için çok çalışıyoruz ve senin dövmeli serseri kığın dışarı atılmak üzere!"

"Benim kığım dövmeli değil."

Kadın sıçradı ve suçlayıcı bir şekilde *bana* baktı. "Siz canavar gruplarının nasıl çalıştığını bilmediğimi sanmayın! Sen onların oyuncak olarak tuttukları fahişe olmalısın. Gerçek sorunlara yol açmadan önce onları buradan çıkar, yoksa."

Baelfire'in boğazından çıkan hırıltı o kadar tehditkâr ki orkideyi bırakıp geri çekiliyor. Silas ona ürpertici bir bakış fırlatırken Crypt titreyerek kayboluyor ve Baelfire'in irkilmesine neden oluyor.

Tüm bu durum bana garip bir şekilde eğlenceli geliyor. "Yoksa ne olur?" Kadın bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Bizi tehdit etmeye çalışıyordun. En azından yaratıcı ol. Belki şöyle bir şey, *yoksa* o küreği alır ve serayı gübrelemek için iç organlarımızı kürekle çıkarırsınız," diyorum yardımsever bir şekilde.

Baelfire boğulur gibi bir ses çıkarıyor. Silas karanlık bir kahkaha atıyor.

Kadın geri adım atarken hoş bir mor renge bürünüyor. "Yasal olup olmadığını kontrol etmeleri için ödül avcılarını çağırmadan önce defol git buradan seni küçük *ucube*!"

"Madem bu kadar kibarca sordun," diye omuz silkip gitmek için dönüyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz Baelfire, "İnsanlara zarar vermememiz gerektiğini biliyorum ama o kaltak kızartılmak için yalvarıyordu," diye çıkıştı.

"Boynu son derece kırılabilir görünüyordu," diye katılıyor Silas alçak sesle.

Everett sanki fazladan kafaları çıkmış gibi ikisine de bakıyor. "Sizin neyiniz var böyle?"

Elimde değil. Gülüyorum.

Baelfire bana aval aval bakıyor. "Sen az önce... *kıkırdadın* mı? Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey mi yoksa espri anlayışın hakkında endişelenmeli miyim bilemiyorum."

"Neden ikisi birden olamıyor?"

Uh oh. Bu çapkınca mıydı? Flörtöz hissettirdi. Onlarla böyle olmak, ifadelerimi gizleme ya da kendimi tutma zahmetine girmemek, rahatsız edici derecede kolay. Bael'in yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve boynumu ısıttığı için kendimi azarlıyorum.

"Tanrım, sana doyamıyorum. Haydi Boo. Üzerinde adın yazan bir sıcak çikolata standı gördüm."

Saatler süren Hope Falls turumuzun geri kalanı, Crypt'in daha sonra yeniden ortaya çıkıp bana kesinlikle inadına seradan aldığı bir buket orkideyi uzatması dışında olaysız geçti.

Reddedilen dört kibritimle ne kadar çok vakit geçirirsem, dün gece rüyamda gördüğüm o sahneyi düşünmeden edemiyorum. Aramızdaki rahatlık. Rahatlık.

Bu senin için değil. Kendine gel.

Ama bunu uzun vadede yapamasam bile, belki Kenzie haklıdır. Belki de sorun çıkarmadan sadece bir günlüğüne onlarla eğlenebilirim. Yeminime ve görevime engel olmalarına izin vermeyeceğim. Ayrıca, Everbound'da çok uzun süre kalmayacağım ve onları bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi bana daha önce hiç yaşamadığım bir duyguyu hissettiriyor.

Gerçek hayatta gördüğüm o rüyayı asla göremeyeceğim. Ama yapabilecekmişim gibi davranmak için birkaç saatim daha var.

Birkaç saat sonra arabayla geri dönerken, Silas hana yaklaşırken yolcu koltuğundan beni izliyor. Everett arkada sessiz duruyordu. Bütün gün bana hiçbir şey söylemedi.

"Derin düşüncelere dalmışsın. Sana bir sorum var," diyor Silas.

"Muhtemelen bir cevabım yok."

"Seradaki kadınla aynı fikirde misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ama gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Boktan bir ucube olduğum konusunda mı? Elbette."

Everett arkamızdan sertçe kaşlarını çatıyor ve birden arabanın içi buz gibi oluyor. "Ne dedi?"

Silas onun kafa karıştırıcı çıkışını görmezden geliyor. "Hayır. Bakıcıların oyuncak olduğu hakkında. Sen bir insan geçmişinden geliyorsun, bu yüzden beşlilerin dinamikleri senin inançlarına ters geliyorsa bunu anlarım. Bizim bir beşli olduğumuz gerçeğinden pek hoşlanmadığın belli."

"Beşli *değiliz*. Hepinizi reddettim."

Buna verdikleri tepki duvara konuşmak gibi. Ne zaman onları reddettiğimi söylesem, görmezden geliyorlar. Siktiğimin kendini beğenmiş yüksek profilli mirasçıları.

"İnançların ne olursa olsun, *sangfluir*... biz hâlâ seniniz," diyor kan fae'si sessizce.

Sözlerinde okumamaya çalıştığım gizli bir anlam var. Neyden şüphelendiğini bilmiyorum ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Önümüzdeki üç saat içinde sıvışıp Lykoudis'i son teslim tarihinden önce avlamam gerekiyor, bu yüzden kim olduğum ve ne için burada olduğum hakkında bir fikir edinmeye başlasa bile, şimdi bunun için endişelenmenin zamanı değil.

Kırk dakika sonra yine mutfak adasında oturmuş, artık boş olan tabağımı itiyordum. Baelfire'ın yemek yapma konusunda bu kadar iyi olması neredeyse sinir bozucu. Beni etkilemeye çalışıyor ve işe de yarıyor. Akşam yemeği için bir çeşit patates güveci yaptı, etsiz ama doyurucu ve tatmin edici. Silas yanımda yemek yiyor ve Crypt de birkaç dakika önce Limbo'dan çıkıp geldiği yerde, tezgahlardan birinin üzerinde rahatça oturuyor.

Everett de yemeğini bitirdi ve şu anda yakındaki bir tezgâha yaslanmış, telefonundaki bir şeye kaşlarını çatarak bakıyor. Hâlâ neden burada olduğundan emin değilim ama eminim çok yakında kaçışımı gerçekleştirdiğimde en az umursayacak kişi o olacak.

Bael kendini beğenmiş bir tavırla, "Ve şimdi de tatlı," diyor ve bir küvet dolusu... beyaz şey çıkarıyor.

Bir çeşit yenilebilir tabağın içine kürekle doldurup ilkini bana uzatıyor. Kuşkuyla yabancı tatlıyı deniyorum.

Oh.

Demek aşk böyle bir şeymiş.

"Nedir bu? Tanrıların nektarı mı?" diye soruyorum, durduramadan yüzümde bir sırıtma belirliyor.

Hiçbir şey söylemiyorlar ve başımı kaldırdığımda hepsi şaşkınlık ve eğlence içinde bana bakıyorlar - Everett bile.

"Ne demek istiyorsun? Vanilyanın en sevdiğin olduğunu söylemiştin," diyor Baelfire gülerek.

Neden bahsettiğini hatırlamam bir anımı alıyor. Ama sonra aklıma geldi. *Dondurma*. Bu dondurma. Duh, Maven. Bunu daha önce anlamalıydım.

"Ah. Doğru."

Çok geç. Silas başını eğip beni fazlasıyla dikkatle inceliyor ve benim hakkımda bilmesi gerekenden daha fazlasını bildiğine dair sinir bozucu bir hisse kapılıyorum. "Doğruyu söyle. İlk kez dondurma yiyorsun. Öyle değil mi?"

"Belki de." Ağzımda eriyişinin tadını çıkararak bir ısırık daha alıyorum.

Everett alay ediyor. "Ne? *Dondurma* bu. Neden daha önce yemedin? ya da en azından gördün mü? Bir tarıkatta falan mı büyüdün?"

Cevap vermediğimde yüzlerindeki eğlence çok hızlı bir şekilde kayboluyor. Soruları var ve sormaya başlamak üzere olduklarını görebiliyorum, bu yüzden bir elimi kaldırıyorum.

"Bırak gitsin."

"*Bırakmak mı?* Sikerim öyle işi. Geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diyor Baelfire ve kaşlarını çatarak kepçeyi neredeyse dondurma küvetinin içine fırlatıyor. "Bak, sende bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok, Maven. Tüm bunlardan önce eşimin hayatı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Neden sen-"

"Boş ver dedim," diye çıktım ve ona sert bir bakış fırlattım. "Geçmişim seni ilgilendirmez. Bir daha bu konuyu açma."

Baelfire kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sonunda gözlerini kaçırıyor. "Peki. *Şimdilik* bu konuda çenemi kapatacağım ama bunun tek nedeni romantik kaçamağımızı mahvetmek istememem."

Bir sonraki dondurma ısırığımda neredeyse boğuluyordum. "Romantik mi? Bunun romantik olduğunu mu düşünüyorsun? Şaka yapıyorsun."

Everett de aynı fikirdeymiş gibi homurdandı. Dikkatle dinlediğini fark etmemiştim bile.

"Yarın sabah hepimiz Everbound'a döneceğiz," diyor Silas, tezgahın üzerindeki boş bir külahı titizlikle topaç gibi çevirerek. "Söyle bakalım. Buradaki son gecemizi nasıl geçirmemizi istersin, Maven?"

Hiç beklenmedik bir anda, günler önce onlarla ilgili kurduğum o günahkârca cazip fantezi aklıma geliyor. Etrafımı sarmışlar, fısıldaşıyor, inliyor ve vücuduma tapıyorlardı. Ama şimdi, bu fantezi *dokunmayı* da içeriyor. Her yerime. Hepsini üzerimde istiyorum.

Oh, Tanrım.

Kalçalarım kendiliğinden sıkılırken bile midem çalkalanıyor, içimdeki o lanet zonklamayı durdurmaya çalışıyorum. Baelfire'ın altın rengi gözleri erimeden önce kafasını kaldırıyor. Kahretsin. Düşüncelerimin bedenime ne yaptığını kesinlikle koklayabiliyor.

"Siktir, bebeğim. Ne dersin-"

"Film gecesi," diye araya girerek hepimizi şaşırtıyor Everett. "En sevdiği sevimsiz romantik komediye izleyebiliriz."

Baelfire alt dudağını ısırarak ve hâlâ gözlerini benden ayırmadan, "Sarılmak isteğe bağlı ama şiddetle tavsiye edilir," diye ekliyor.

Uyarılmışlığımı halının altına süpürmemi imkânsız hale getiriyor ve bu yeni keşfettiğim sorundan diğerlerini haberdar etmesine gerçekten izin veremem.

Ve bir romantik komedi mi? Bıçakla ağzımı tıka.

Crypt burnumun kırıştığını gördü ve sırttı. "Sen daha çok kanlı, kanlı bir slasher filmi tercih ederdin, değil mi benim karanlık küçük sevgilim?"

Yüzde yüz haklı.

Ama çok daha önemlisi, bu dört muhteşem pislikten bir an önce kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım ve karanlık bir odada yanımda onlar varken oturup film izlemek, kafamda hâlâ dönüp duran fantezilerden kurtulmama yardımcı olmayacak. Onlara gerçekten dokunmaya çalışırsam ne olacağına dair merakımla ne kadar savaşırsam savaşayım, aklıma gelmeye devam ediyor.

Belki de ellerinin üzerinde olmasından hoşlanacaksın.

Hayır. Şu anda bile ellerim titremeye başlıyor, bu yüzden onları hızla tezgahın kenarının altına saklıyorum. Ten temasını düşünmek acemice bir hata ve bunu aklımdan tamamen uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Pas," diye mırıldanıyorum, kaçmaya hazırlanırken ayağa kalkıyorum.

Silas düşünceli bir şekilde beni inceliyor. "Yakınlarda büyük bir mezarlık var. Dolunayın ışığı altında hepimiz mezarlıkta yürüeyebiliriz."

Tereddüt ediyorum. Dolunay ve mezarlık sevdiğim iki şeydir.

"Haydi, Boo," diye ısrar ediyor Baelfire, aç gözlerle üzerimde gezinen gözleri neşeli sesini yalanlıyor. "Bu tam sana göre. İtiraf et, dört canavarla birlikte bir grup ölü insanın arasında ürkütücü bir gece yarısı yürüyüşüne çıkmak istiyorsun. Şey, üç canavar ve tüvit ceketli bir buzlu şeker."

"Siktir git," diye gözlerini deviriyor Everett ama bana bakıyor. "Mezarlık o zaman?"

Lanet olsun. Benim ürkütücü zevklerim hakkında bir fikir edinmeye başladılar.

Bu konuyu kapatmayı, yorgun olduğumu söyleyip çekip gitmeyi planlıyorum ama dikkatim Silas'ın kollarını sıvayıp kendi dondurmasını toplamak için kelepçelemesine takılıyor. Ön kollarındaki kaslar esneyerek bana doğru bakarken göz göze geliyoruz. Yakut rengi gözleri sanki odanın enerjisinde bir değişim fark etmiş gibi hemen kararıyor.

Crypt başını eğiyor, hülyalı gözleri üzerimde gezinirken zarif bir kolaylıkla tezgahı kayıyor ve ellerini deri ceketinin içine sokuyor. Dikkatimi yine derisindeki karmaşık, girdaplı işaretler çekiyor ve birden ne kadarını kapladıklarını görmek istiyorum. Bazıları dövme gibi koyu, bazıları ise soluk.

"İstediğin bir şey mi var, aşkım?"

Hayır. Onları isteyemem. Kötü, kötü

Maven. O kadar azgınım ki.

"Hayır," diyorum çabucak, şu anda hepsinin bana nasıl sabitlendiğini görmezden geliyormuş gibi yaparak.

Everett'in soğuk mavi gözleri bile beni kıstırmış durumda ve yemin ederim vücut ısım yavaş yavaş artıyor. Yüzüncü kez, beni bu kadar muhteşem erkeklerle eşleştirdikleri için tanrılara içimden lanet ediyorum. Neden sakalları dağınık, hijyenik olmayan, vücut kokan sapıklar olmasınlar ki? Bunun yerine, vücudum şartlanmış dokunma korkum ve çekiciliğin kemiklere işleyen yanması arasında parçalanıyor.

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Buradan hemen gitmeliyim. "Sana bir gün verdim ve sana başka bir şey borçlu değilim. Bir film koy. İsterseniz kendiniz gelin ama burada işim bitti. Şu andan itibaren dördünüzün de benden uzak durmasını istiyorum" dedim ve arkamı dönüp odadan kaçarcasına çıktım.

Melchom'u arayıp atan kalp için benimle nerede buluşacağını bildirmem gerekiyor. Bu, ne kadar ıslak olduğumu aklımdan çıkaracak.

Süitin kapısını arkamdan kapatıyorum ve yüzümü kapatarak bir nefes veriyorum. Ama külotum muhtaçlıktan ıslanmıştı. Onların benimle bu şekilde birlikte olma düşüncesinin bile vücudumda böyle bir tepki yaratması çok saçma. Kendime dokunarak kurtulamayacağımı zaten bildiğim uyarılmışlık hissiyle kıvranıyorum çünkü bu beni asla o noktaya getirmiyor.

Telefonumu bulup iblisi arayamadan Crypt tam karşımda beliriyor. Keskin bir nefes alıp bir adım geri atıyorum ama tam o sırada kapı açılıyor ve bana dokunmasalar da aniden sırtımda vücut ısısı hissediyorum.

"Sen ve yalanların," diye fısıldıyor Silas kulağıma. Boynuma değen nefesi saç tellerimi karıştırıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Üzerindeki aynı burbon ve baharat kokusunu alabiliyorum. "Sana söyledim, ben *sangfluir'im*. Artık yalan yok."

"Ben-" diye söze başlıyorum ama sesim çok soluk çıkıyor.

Baelfire derin derin soluyarak odaya girerken, "*Tanrım*, uyarılman çok güzel kokuyor, bebeğim," diye inliyor.

Sesindeki çakıl taşları boynumu ısıtıyor. Hepsinden uzaklaşmak için bir adım geri çekiliyorum ama hepsiyle yüzleşmek için döndüğümde bakışlarım Silas'ın pantolonunun içinde kendini ayarladığı yere düşüyor. Baelfire sertçe çadır kuruyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Aman Tanrım. Onlar da benim kadar heyecanlanmış.

Bu çok kötü. Her şeyi berbat etmeden önce uzaklaşmalıyım. Günaha ancak bu kadar karşı koyabilirim.

Seni öldürecekler. Seni anarlarsa öldürürler, kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, ölüm tehdidi artık bedenimi pek korkutmuyor, bu yüzden beyaz gürültü gibi. Crypt usulca mırıldandığında ve

İlerliyor, sinsice yaklaşan bir kaplan gibi beni yavaşça yatağa doğru itiyor, midemde bir sıcaklık oluşmaya başlıyor.

"İhtiyaçtan kıvrandığını gördüm sevgilim," diye geveliyor. "Söyle bana. Ne kadar sıırılsıklamsın?"

"Çık dışarı," diye fısıldıyorum, dizlerimin arkası yatağa çarpıyor.

"Neden?"

Kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Çünkü istemiyorum, isteyemem..."

Lanet olası tanrılar, bunu imkânsız hale getiriyorlar, hepsi yavaş yavaş yaklaşıyor. Crypt aniden arkamdaki yatakta, hala bana dokunmuyor ama zorlukla nefes alabileceğim kadar yakınımda.

"Neden bunu istemiyorsun?" Silas meydan okuyor. Gözlerinin yakut kırmızısı tekrar başka tarafa bakmama izin vermiyor ve açlıkla karışık hayal kırıklığı sesini sertleştiriyor. "Sadece gerçeği söyle. Bizi neden uzaklaştırdığını söyle. Neden senden nefret etmemizi sağlamaya çalıştın?"

O nasıl...

Kahretsin. Bunu anlamam sadece bir anımı aldı. Ne de olsa lanet büyülerini bırakan oydu.

"Burnunu soktun ve listemi gördün," diye homurdandım. "Sen bir pisliksin."

"Üzgün değilim. Seni elimde tutmak için ne kadar pislik olmam gerekiyorsa o kadar pislik olacağım Maven ve cevaplara ihtiyacım var. Eğer bu beşlinin çalışmasını gerçekten istemiyorsan, bize nedenini söyle."

Baelfire gözleri beni yakarken, "Söz veriyorum, her ne olursa olsun, bizi uzak tutmaya yetmeyecek," diye ekliyor.

İçimde biriken tüm hüsrân ve ihtiyaç, öfkeli kelimelerle patlıyor. "Bana bağlı olmanın ne kadar kötü olacağı hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz aptalları *koruyorum*."

"Neyden?" Crypt talep ediyor.

Bunu onlara söyleyemem. Tanrım, onlara *hiçbir şey* söyleyemem. Kafamdaki tahrik bulutu yüzünden doğru düzgün düşünemezken ne cüretle beni böyle köşeye sıkıştırmaya çalışırlar? O kadar yakınlar ki, içlerinden birini atlatmaya çalışsam, onlara sürtüneceğim ve herhangi birine dokunursam, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya kızgın bir dişi aslan gibi kemiklerine tirmanacağım ya da kurdeşen döküp panik atak geçireceğim.

"Sen bizim bakıcımızsın. *Seni biz* koruyacağız," diyor Silas zorla, ellerini yatağın parmaklıklarının iki yanına dayıyor ama yine de bana dokunmuyor. Yine de vücudum sanki o dokunmuş gibi tepki vermeye başlıyor, huzursuz bir ihtiyaç

Kaslarım ve nefesim kekeliyordu. "O zaman çıkar ağzındaki baklayı. Sana sahip olmamıza izin vermeni engelleyen ne?"

"Kan yemini ettim," diye bağıyorum.

Bu, Baelfire gibi onun da geri çekilmesine neden oluyor. Crypt hâlâ arkamda. Silas'ın omzunun üzerinden baktığımda, Everett'in odanın dışındaki koridorda duvara yaslanmış, kaşlarını çatmış, yere baktığını görünce şok geçiriyorum. Belli ki o da beni duymuştu.

"Ne tür bir kan yemini?" Crypt usulca soruyor.

Bu tür bir kan yemini asla normal bir hayatım olamayacağı anlamına geliyor. Hikayemin zaten bir trajedi olarak taşla yazıldığı anlamına gelen türden bir yemin ama bu yemini etmek *zorundaydım*. Şimdi geri dönüp o anı değiştirebilsem, kanımın parmak uçlarımdan süzülüşünü ve ruhumun bir parçasını da beraberinde götüren kara büyüyle aşılmasını izleyebilsem bile bunu yapmazdım. Bu görevin gerçekleşmesi gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi bendim.

Kan yeminleri var olan en yüksek bağlayıcı büyüdür. Tanrılardan üstündürler ve Öbür Dünya'ya kadar devam ederler. Kan yeminini bozmaya çalışan veya bundan kurtulmak için bir boşluk bulan herkes varoluştan silinir. Söndürülür.

"Ne için yemin ettiğim önemli değil," diye başımı sallıyorum. "Siz dördünüzü de benimle birlikte aşağı çekmeyi reddediyorum."

Sözlerimin ağırlığı Silas'ın elini uzatmasına neden oluyor ama parmaklarını yanağıma değdirmeden durduruyor. Beni anlamaya çalışırken kaşları çatıldı, koyu renk bukleleri alnına döküldü.

"Ya da belki biz sana yardım edebiliriz. Bize ne yapmak için yemin ettiğini söyle." Sonunda göz temasını kesiyorum.

"Yapamam. Beni öldürürsünüz."

Baelfire hırlayarak kuralımı tekrar bozuyor ve uzanıp çenemi hafifçe kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. Bu temas tenimin kızarmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Bu kadar korktuğun şey bu muydu? Seni incitmemizden, *öldürmemizden* mi? Böyle bir şey asla olmayacak. *Asla*. Hangi korkunç şeyi yapmaya yemin ettiğin ya da senden nefret etmemiz için ne kadar çabaladığın önemli değil, hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz Maven."

Lütfen. Acıyı iyi bilirim ve en güzel paketlerde sunulduğunu da bilirim. Bana zarar verebilecekleri o kadar çok yol var ki... ve verirler de.

Kim ve ne olduğumu bilselerdi bunu yapmak zorunda kalırlardı.

Crypt inançsızlığını hissediyor ve Baelfire'ın elini çenemden çekmek için uzanıyor, ardından saçlarını yüzünden nazikçe uzaklaştırıyor, cildime dokunmamaya dikkat ediyor.

"Bu yemin. Miras karşıtı hareketle bir ilgisi var mı?" diye soruyor. "Bu yüzden mi birlikte olamayacağımızı düşünüyorsun, aşkım? Miras Konseyi'ne karşı mısın?"

Miras karşıtı hareket mi? Bu... Huh.

Bu kolay bir çıkış yolu.

Neden bunu daha önce düşünmedim ki? Onlara miraslardan nefret eden insanlar adına kan yemini ettiğimi söylersem - onlardan biri *olduğumu* söylersem... bu çalışmayacağımıza karar vermeleri için yeterli olmaz mı? Hiçbir miras, kendi türlerinin öldürülmesi ya da Cehennem'e geri gönderilmesi için aktif olarak dilekçe veren bir bakıcı istemez.

Evet. Bu kılıf işe yaramalı.

Başımı sallıyorum, onlar beni bu kadar yakından izlerken konuşmak için kendime güvenemiyorum ve vücudumun onlara verdiği tepkiyi yatıştıramıyorum. Everett'in delici gözlerini odanın dışından hissedebiliyorum. Üniversitede bir profesör olarak, beni tehlikeli bir öğrenci olarak işaretleyeceğinden eminim.

Bunun bir önemi yok. Bu sahte itiraf beni yakalayana kadar görevimi tamamlamış ve çoktan gitmiş olacağım.

Yakında hayatlarından çıkacağımı bilmek göğsümün boşlukla ağrmasına neden oluyor.

"O zaman pek de umurumda değil," diye fısıldıyor Crypt, parmakları saçımın bir tutamını bükerken.

Şaşkınlık seline kapılıyorum.

Silas başını sallıyor. "Güzel. O zaman hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Biliyor musun? Benim de umurumda değil," diye homurdanıyor Baelfire, daha da yaklaşırken gözleri öfkeli. "Dediğim gibi, ben her zaman senin tarafındayım. Miraslardan istediğin kadar nefret et, bu birlikte olamayacağımız anlamına gelmez. Farklı şeylere inanıyor olman benim düşmanım olduğun anlamına gelmez, Maven. Senden nefret etmemi sağlamanın hiçbir yolu yok."

Lanet olsun. Beynim ve bedenim bir sonraki en iyi hareket tarzı konusunda anlaşıyor. Bu yalanı kabul etmelerine ve sonunda beni reddetmeyi seçmelerine *ihtiyacım vardı*. Yine de aynı zamanda rahatladım. Bu büyüklükteki sahte bir sorunu aşacaklarsa, gerçek gerçeği aşmaları mümkün olabilir mi?

Hayır. Bu, bir parmak darbesini affetmelerini kalplerini sökmekle kıyaslamak gibi bir şey.

"Benden nefret etmelisiniz," diyorum ve her birine ters ters bakarak son bir kez daha ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Hâlâ koridorda olan Everett bile kollarını kavuşturmuş durumda. "Çünkü benden şimdi nefret etmezseniz, sonra *edeceksiniz*. Bu kaçınılmaz. Benimle birlikte olmak sizin için cehennem olacak çünkü hiçbir şey beni yapmam gereken şeyden alıkoyamaz, siz dördünüz bile. O kadar farklı şeyler için savaşıyoruz ki-"

"Kim demiş?" Silas araya giriyor. "Size hatırlatmama izin verin, Maven Oakley, bizim sizin geçmişiniz hakkında çok az şey bilmemiz gibi, siz de bizi çok az tanıyorsunuz. Miraslar hakkında nefret ettiğiniz her şeye katıldığımızdan bu kadar emin olmayın. Ben pek çok şeyim ama sadakatle kör değilim. Miras Konseyi yozlaşmış. Ölümsüz Beşli de öyle. Benden istediğin buyusa, onların kanını kuruturum."

"Benden kimi istersen yakarım," diye mırıldanıyor Baelfire.

Crypt elindeki saç tellerini kaldırır ve uçlarını öper. "Bizi silahın yap sevgilim ve beşimiz karşısında kimsenin şansı kalmasın. Bırak senin olalım."

Şey. Bu sinir bozucu derecede beklenmedikti.

Nutkum tutuldu. Daha önce hiç suskun kalmamıştım ama bu hoşuma gitmedi. Koyacak yeni bir bariyer bulmalıyım çünkü tüm savunmalarım başarısız oluyor. Duvarlarımı yıkıp beni bu şekilde hissettirirlerse onları reddetmeye nasıl devam edebilirim - sanki aramızda beliren engeller ölçeklenebilirmiş gibi?

Sanki gerçekten benim
tarafımdalarmış gibi. Sanki
uğruna savaşmaya değermişim
gibi.

Lanet olsun onlara. Benim için gerçekten savaşacak tek kişinin kendim olduğunu *bildiğim*de kırılma noktama ulaşıyorum.

Kendi başınasın. Kimseye ihtiyacın yok. Ölümcül sakinlikten başka bir şey değilsin.

Ama onlar buradayken kafamdaki mantralar sadece beyaz gürültüden ibaret, gözlerindeki kararlılık ve açlık onları benden kurtarma şansını yerle bir ediyor. Göğsüm ağrıyor ve ruhum kendimi bildim bileli böyle bir bağlantıya aç.

Hiçbir şeyi onları istediğim gibi istemedim ve şimdi duvarlarımın geri kalanı kayarken gözlerimi sıkıyorum.

Sikeyim böyle işi. Hepsinin canı cehenneme.

Bir kez olsun savaşmayı bıraktım ve teslim oldum.

Dudaklarım onunkilere değdiğinde kim daha çok şaşıyor, ben mi Silas mı, bilmiyorum. Ama kontrolü hemen eline alıp ağzıma kendi ağzıyla hükmettiğinde, dili hafifçe dudaklarıma değene kadar ona açılmam için beni ikna ettiğinde içimdeki duygular patlıyor.

Evet. Bu.

Ama elleri yüzümü kavramak için hareket ettiği anda, o tanıdık korku noktaları omurgamın üzerinde dans ederken geri çekiliyorum. Hemen ellerini indiriyor ama kırmızı gözlerinde dönen şehvet devam ediyor.

"Sangfluir..."

"Hey," diyor Bael hızla, eldivenli elimi nazikçe tutarken yüzünde endişe okunuyor. "Konuş bizimle. Kafandan neler geçiyor bebeğim?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Başımı sallıyorum, vücudumun tepki vermeye başlamasıyla mücadele ediyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. Sert bir kaş çatarak nefes veriyorum ve yüzümü kapatıyorum. "Tanrım, bu berbat. Bu da sizin başka birini bulmanız için bir başka neden çünkü ben çok berbat durumdayım-"

"Benim için senden başka kimse yok," diye sessizce uyarıyor Crypt omzumun üzerinden.

Saçlarımanın bir kısmını yumruğuna doluyor ve hafifçe çekiyor. Bu sahiplenici hareket ıslaklığımı daha da artırıyor ve şimdi bedenimin kafası daha da karışmış durumda.

Baelfire eğilip gözüme bakarak, "Sen berbat durumda değilsin," diyor.

Gülüşüm keskin. "Evet, berbat durumdayım. Hiçbir fikrin yok. Başka bir bekçi olsa-"

"Hayır. Başka birini arama fikrini sonsuza dek çöpe atabilirsin çünkü böyle bir şey olmayacak. Bana sadece evet ya da hayır de. Seni iyi hissettirmemizi istiyor musun?"

Crypt saçımı tekrar nazikçe çekiştiriyor. "Sen istemediğin sürece burada kimse sana dokunmayacak. Eğer dokunurlarsa, canlı canlı derilerini yüzer ve asitle ıslatırım. Sana söz veriyorum."

Silas'ın parmakları kolumdan aşağı inip kumaşı çekiştirirken, yoğun bakışlarıyla beni rehin alıyor. "Yalan yok. Bize gerçekten ne istediğini söyle."

Kalan korkuyu yutuyorum, beni ne kadar açgözlü bir şekilde istiyor göründüklerine kendimi bağlıyorum. Bana zarar vermeyecekler, şu anda değil. Sadece bedenimi onların dokunuşunun dünyanın sonu olmadığına ikna etmem gerekiyor.

"Dayanamasam bile bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, uzanıp bir eldiveni çekiştirerek çıkarıyorum. Sonra diğerini. Onlar olmadan kendimi çok çıplak hissediyorum ve titrediğimi biliyorum ama parmaklarımın ucunu Silas'ın buklelerinden birine değdirmek için uzanıyorum. Çok *yumuşak*. "Beni kendi kafamdan çıkar. Kendimi kaybedene kadar bunalmaya ihtiyacım var."

Sadece bu gece için. Ben kaçana ve sen beni bir daha görmeyene kadar.

Eriyor, alnını benimkine bastırıyor. "Bırak kendini. Kaybet kendini Biz."

Ve sonra aniden beni sertçe öpüyor, nefesimi kesiyor. Sadece Vücudum olanları algılamaya başlayıp kaskatı kesildiğinde Crypt'in elleri belimde geziniyor ve ani bir çekişle beni aniden yatağa sırt üstü yatırıp arkamda oturduğu yerden başımı okşayarak sırtısına bakmamı sağlıyor. Eğiliyor ve beni de öpüyor.

Kâbus Prens'in söyledikleri gibi bir psikopat gibi sert ve talepkâr öpüşmesini bekliyordum. Ama elleri saçlarımın arasına girip, başımı tam da beni yavaşça tüketmek istediği açığa getirene kadar saçlarımı karıştırıp bükerken dudakları dayanılmaz derecede yumuşak.

Ama sadece buna odaklanamıyorum çünkü Silas yavaşça tişörtümü kaldırıyor ve açıkta kalan her santimimi öpmeye başlıyor. Bu, içimde ürkek hisler uyandırıyor ve birden nefes alamaz hale geliyorum. Daha da yukarıdan öpmesini istiyorum.

İlk başta inanılmaz bir his.

Ama onca yıllık şartlanma sinirlerimi geriyor, ta ki damarlarım uyarıyla dolana kadar. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bekle."

Silas'ın dokunuşu hemen kayboluyor ve Crypt öpücükten uzaklaşıyor, menekşe gözleri uzak bir galaksi gibi. Tatlı deri kokusu beni sarıyor. "Durmamızı ister misin, aşkım?"

Sonsuza dek ihmal edilmiş amım ihtiyaçla zonkluyor. Vücudumun verdiği tepkiler beni o kadar sinirlendiriyor ki inliyorum ve yatakta kıvranarak kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

"Hayır. *Durma*. Sadece..."

"Hâlâ kafanın içinde sıkışıp kalmışsın," diye mırıldanıyor Silas, sıcak, günahkâr ağzı açıkta kalan kalçamı öpmeye devam edebilsin diye yatağın kenarına doğru ilerliyor. "Baelfire, onu meşgul et."

Bakışlarım muhteşem, dev ejderha şekil değıştiriciye kayıyor, o da kırık bir şekilde inliyor. Yutkunup bakışlarımla buluşmadan önce pantolonunun içinden kocaman, sert boyunu kavıyor.

"Lütfen, sana dokunabilir miyim bebeğim?" diye yalvarıyor.

Üç kez kontrol ettiğini fark ediyorum çünkü geçen sefer olanların tekrarlanmasından endişeleniyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, onun büyük elini tutmak için sözsüzce eğiliyorum, bunun yerine onu uyluklarımla tepesine sürüklüyorum.

"Buraya dokunmana ihtiyacım var."

"*Siktir*. Evet." Birden pantolonumu indirmeye başladı. Yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzü sırlıklam külotuma değdiğinde neredeyse yerimden sıçırıyorum. İnliyor ve beni kumaşın üzerinden öpüyor, kalçalarımı daha da açıyor. "Siktir, bebeğim. Hayatımın geri kalanında şımartacağım ateşli küçük amcığı görmem gerek. Senin tatlı amcığın için çok iyi olacağım."

Aman Tanrım. Öyle bir ağzı var ki.

Silas, Crypt'e "Gömleğini çıkar," diye emrediyor ve birlikte çalışarak uzun kollu kocaman gömleği üstümden çıkarıyorlar. Odadaki hava yeni açığa çıkan tenime karşı keskin, meme uçlarımla sıkı tepeler halinde sertleşirken bir nefesi emmeme neden oluyor. Soğuş hissettiğimde içgüdüsel olarak dikkatim tekrar kapıya yöneliyor.

Profesör hâlâ orada. Gözlerini benden ayırmıyor ama elini sıkıca koyduğu koridor duvarında don çiçekleri açıyor. Keskin çenesindeki bir kas titriyor.

Dikkatimi dağıtmaya yetiyor, ta ki Silas aniden gerilene ve parmağı göğüslerimin arasındaki soluk, sivri yara izini usulca takip edene kadar.

"Nedir bu, *ima sangfluir*?"

Diğerleri dikkat kesiliyor ve Baelfire kalçalarımla arasında durduğu yerden hırılıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bir doktor. Ben çocukken bir kalp ameliyatıydı. Artık bir şey değil." Bu yalanı daha önce de söylemiştim, bu yüzden tekrar kıpırdanırken dilimden kolayca kayıyor, vücudum uyarım eksikliğinden gerilmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Onların teninin benimkinin her yerinde olduğunu düşünüp paniğe kapılmadan önce Silas'ın parmak uçlarından sihir fışkırıyor ve sütyenim açılıyor; ardından sıcak dili yavaşça meme uçlarımdan birinin üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor ve lezzetli bir hisle kıvrılıyorum. Crypt üstümden usulca küfrediyor ve gözlerim kapalı olsa da diğer meme ucumla oynamaya başlayanın onun parmak uçları olduğunu biliyorum.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor. "Bunu çok mükemmel idare ediyorsun, sevgilim."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

Külotum yırtılıyor ve Baelfire usulca küfrediyor, parmakları oradaki ıslaklığın içinden kayıyor ve sırtımı tekrar kamburlaştırıyor. "Kutsal *tanrılar*, çok güzelsin Maven. Bunu yalayıp yutmak için sabırsızlanıyorum. Cennet gibi kokuyorsun."

Silas'ın dokunuşu hemen kayboluyor ve Crypt Limbo'ya geçip yatağın dibinde onlara katıldığında ve hepsi beni artık tamamen çıplak gördüklerinde inlediğinde, yatağın üzerinde nefes nefese kalıyorum, kafam karışıyor ama ihtiyaçtan çalkalanıyorum.

Onların tepkisi kendimi güçlü hissetmeme neden oluyor ve parmaklarımı göğüslerimin arasında gezdirirken sırtıtmamak için dudakımı ısırıyorum.

Silas'ın ağzı karanlık bir şekilde kıvrılıyor ve dudaklarını yalıyor. "*Sırlısklam* olmuş."

Kâbus Prensi mırıldanarak kan fae'sine katılıyor. "Vücudunun ağladığı şeyi sana verelim mi aşkım?"

Yine aniden yanımda beliriyor, ama bu sefer meme ucumu ısırarak için eğiliyor.

Isırmak değil. *Isırdı*.

"Siktir," diye yemin ediyorum, kızgınlık hissi içime işlerken saçlarını parmaklarımın arasında şiddetle büküyorum.

Zevkle tıslıyor, meme ucumun etrafındaki acıyı yalayarak uzaklaştırıyor. Ve haphefobimin devreye girmesi konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü o sırada Baelfire'in dili açgözlülükle girişimi yalıyor. Onun zevk iniltisi benimkiyle yankılanıyor ve Crypt ellerini çenemin üzerinde kaydırıp beni talepkâr bir şekilde öperken aniden hislerle doluyorum.

İkisi de beni yutuyor, sadece farklı şekillerde. Zevk içimde yavaş yavaş yükseliyor ama Baelfire klitorisimi sertçe emdiğinde, tatlı salıverme sonunda -tanrının cezası sonunda- omurgamda *sekiyor* ve haykırıyorum, nefesim kesilirken görüşümde yıldızlar beliriyor.

Oh. Tanrım. Tanrım.

Bırakmıyor ve bu aniden o kadar aşırı uyarıcı oluyor ki Crypt'ten uzaklaşıp yüzünü itmeye çalışıyorum. "Dur. Bana bir dakika ver."

Bael parmaklarımı şakacı bir şekilde ısırıyor, dudaklarındaki ıslaklığı yalarken gözleri derin bir açlıkla parlıyor. Silas da yanımdaki yatakta oturduğu yerden bana günahkârca sırtlıyor, parmakları usulca yanımda aşağı yukarı geziniyor. Crypt şakağımı öpüyor.

"Böyle mi hissettiriyor?" Sonunda aklım başımdan gitti.

Kenzie'nin bir sürtük olmasına Şaşmamalı. Ben de böyle bir rahatlama için bu hobiye edinebilirim.

Crypt hala duruyor. "Daha önce hiç orgazm olmadın mı?"

Baelfire geniŐe sırtıyor. "Tabii ki evet. Az önce arkadaşımı ilk kez boŐalttım. Ama eēer bu senin ilk orgazmınsa, seni mümkün olduēunca çabuk yakalamalıyız. Onları benim için daha geniş a, bebeēim."

Başını arkaya eēmeye çalışıyor ama saçlarını kavrayıp ona bakmaya zorluyorum. Beni.

"p beni." pmeyen tek kişi o ve birdenbire hissediyor.

Baelfire hemen itaat ediyor, yatakta üzerime sürünüyor, kollarını iki yanıma dayıyor ve aēzımı kendi aēzıyla kapıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sadece onun yumuşak dudaklarının ve alçak iniltilerinin hissine odaklanmama izin veriyorum. Crypt gēslerimle oynamaya devam ederken o boynumdan aŐaēēi öpücükler konduruyor ve çok geçmeden içimde yeniden bir sarmal hissinin oluŐtuēunu hissediyorum.

Elbette ikinci kez boŐalamam. Kendimi bir kez bile bitirmek için o kadar çok denedim ve başarısız oldum ki, neredeyse yapamayacaēıma karar verecektim. İkinci kez mümkün mü?

ērenmek istiyorum ve bunun devam etmesine *ihtiyacım var*. Onların dokunuŐlarıyla parçalanırken, parmaklarını saçlarına dolanırken ve her fırsatta çenelerinin üzerinde sürüklenirken onların inlemelerine ve fısıltılarına ihtiyacım var.

"Daha fazla," diyorum nefes nefese. "Bana daha fazlasını ver."

Silas hiç tereddüt etmiyor. Dudakları klitorisimin üzerine yumuşakça bastırıyor ve sonra geri çekiyor. Kıyafetlerin karıŐtıēını duyuyorum ve sonra sıcak ve *gerçekten sert* bir Şey tam olarak doēru yerde ētldēinde omurgamdan aŐaēēi bir Şok sarsılıyor.

Elimi Baelfire'ın saçlarına atıyorum, diēer elimle de çarşafı kavırıyorum. Silas sikini ıslaklıēımda tekrar kaydırdıēında arzu içimde sarsılıyor. "*Evet*. Becer beni. Sertçe. Lütfen."

Elleri kalçalarını o kadar sıkı sıkıyor ki moraracaklarına bahse girerim. "Yavaş gitmek zorundayım, Maven. İlk başta acıtacak. Eēer hiç-"

"Ben bakire deēilim. Sadece sik beni."

iime girmeden önce Fae dilinde bir Şeyler inliyor. Ve onlara bu kadar uzun süre nasıl direndiēim hakkında hiçbir fikrim yok. Neden kendimi bundan mahrum bırakayım ki? Basınç ve gerginlik, sıcaklık, zevkin Şok dalgaları? Baş döndürücü. Silas sonuna kadar sokuyor ve ben ıēlık atarken bana acımasız bir hızla çarparak tüm nezaketini kaybediyor gibi görünüyor.

Baelfire tekrar dudaklarıma yapıŐtıēında ıēlıklarım hemen yakalanıyor.

"Tanrım, şu haline bak. Çok güzel ve açgözlüsün. Benim mükemmel eşim," diye fısıldıyor çeneme karşı.

İçimde akan zevk ateş gibi bir seviyeye ulaşıyor ve inliyorum, tekrar serbest kalmaya ihtiyacım var. Beni o sınırın ötesine itecek bir şeye ihtiyacım var.

"Isır beni," diye fısıldıyorum.

Bunu istiyorum. Üzerimdeki izleri - Crypt'in ısırđıđı meme ucunun etrafındaki acı, Silas'ın kontrolünü kaybetmesinden dolayı kalçalarımda oluşan istem dışı morluklar ve Baelfire'ın ısırđıđı.

Ve... Everett. Ondan bir şey istiyorum.

Nerede o?

Baelfire insandan çok drakonik bir sesle hırılıyor ve sonra dişleri omzuma batıyor. Derimi parçalayacak kadar sert değil, ama acı tüm zevki son bir kez daha yaşıatıyor.

Nefesim kesiliyor, içimdeki coşku beni kasıp kavururken çekirdeğim sıkıca sıkışıyor.

Bu Silas'ı harekete geçiriyor ve kendini içime gömebildiği kadar derine gömmeden önce küfrediyor, baldırımın yan tarafına doğru nefes nefese kalana kadar siki sarsılıyor. Aynı anda olan her şeyden o kadar etkilenmiştim ki, ne zaman o kadar yükseğe kaldırdığını bile bilmiyordum.

Havadaki soğukluk beni yavaşça dünyaya geri getiriyor, ama bu sefer dikkatim koridora geri döndüğünde, buz elementi gitmişti. Ve bir şekilde, bu beni eksik hissettiriyor.

Bu da berbat bir şey. Çünkü onlar bana ait değil. Bunu açıkça belirttim, bu yüzden şimdi onun buzul mavisini gözlerine bakıp kayıtsızlık yerine sıcaklık görmeyi dileyemem.

Silas çekilirken dudağını ısırıyor. İçimden bir sıcaklık damladığını hissediyorum ve bunu izlerken gözlerinin parlamışını kaçırmıyorum. "Tanrılar beni kahretsin, seni zedelemiş olabilirim."

Mırıldanıyorum, hâlâ tam olarak kendime gelebilmiş değilim. "Teşekkürler."

Baelfire sessizce gülüyor ve göğsüne yaslanana kadar beni yatağa yatırıyor. Hâlâ tamamen giyinik. Silas'ın pantolonsuzluğu dışında hepsi öyle. Bitişikteki banyoya giriyor, orada kısa bir süre suyun aktığını duyuyorum.

Ama devasa ereksiyonunu hissetmeme rağmen, Baelfire bana karşı sallanmaya ya da daha fazlası için beni zorlamaya çalışmıyor. Sadece sonsuz bir memnuniyetle inleyerek yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor ve şekil değiştirenlerin eşlerini işaretlediğini bildiğim noktayı öpüyor.

"Beni bir ay boyunca gök gürültüsüne boğmayacaksın, değil mi?" diye takılıyor.

"Bana ilk orgazmımı yaşıttın, yani kışın güvende. Şimdilik," diye mırıldanıyorum, ne zamandır hissetmediğim kadar rahatlamış bir halde... Ne kadar zamandır bilmiyorum bile.

Baelfire boynumu tekrar öpüyor. "O kadar m kemmelsin ki."

Crypt gözüme takılıyor ve bir kolunun üzerine dayanarak diğer tarafıma yerleşiyor. Burnumun ucuna hafif bir öpücük kondurduğunda gözlerimi kırpıştırıyorum, bana bakarken yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor.

Bu an... güzel hissettiriyor. Samimi.

Çok fazla samimi.

Tıpkı tenleri gibi. Benimkinin her yerinde.

Nefesim sığlaşıyor ve sertçe yutkunuyorum. Yıllar öncesine ait anılar aklıma geldikçe vücudumda yavaşça soğuk terler oluşuyor ve bu terler leziz bir şekilde parlayıp öğürme refleksimi tetikliyor.

 r yen et. Sızan i  organlar.  ığlıklarımı bastırmaya çalışırken üzerimdeki eller. Uyuyana kadar ağlarken acı, şartlanma ve taze yaralarımaya sertçe vuran soğuk taş.

Kahretsın. Sistemim  ıldırılmaya başlıyor. Dikkatimi dağıtmam gerek ama donup kalıyorum.

Baelfire gerildi ve kaşları  atılmış bir halde doğrulup oturdu. "Boo? Ne oldu? Neden sen-"

"Affedersiniz," diye kısık sesle fısıldıyorum ve sonra banyoya koşuyorum, dizlerimin üzerine çökmeden önce zar zor tuvalete varıyorum. Nazik eller saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor ve sonunda titreyerek yüzümü siliyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Silas'ın yüzü  elik gibi ama gözleri sormak istediğini bildiğim sorularla yanıyor. Baelfire kapı aralığında şaşkın görünüyor ve Crypt canı görünüyor - bana değil. Sadece genel olarak. Sanki bana musallat olan her neyse onu boğmak istiyormuş gibi.

Ama bazı hayaletler hepimizin kafasında.

"Sakin olun. Siz değildiniz," diye mırıldanıyorum, *ayağa* kalkıyorum ve çıplak olduğumu hatırlıyorum. Silas bana çabucak beyaz bir bornoz verince minnettar oluyorum. Kabarık ve yumuşak olması bu garip anı biraz daha katlanılabilir kılıyor.

Baelfire üzerime titremek için uzanıyor ama içgüdüsel olarak hızla geri çekiliyorum çünkü şu anda gerçekten başka bir şeyle baş edemiyorum. Yüzünde incinmiş bir ifade beliriyor ama bunu küçük, cesaretlendirici bir gülümsemeyle çabucak örtüyor.

"Sıcak bir duş ve tereyağlı patlamış mısır iyi gelir mi? Senin dönmeni beklerken o korkunç slasher film gecesini ayarlayabiliriz," diye teklif ediyor.

Bana düşünmem için alan açıyor.

Bu çok tatlı. *Acı tatlı*, çünkü banyo pencerelerine baktığımda, patlıcangiller kökü tozunu almak için atan kalbi Melchom'a götürmek için sadece beş saatim olduğunu tahmin ediyorum. Ama... Lykoudis'in sosyal medya güncellemelerini bugün erken saatlerde takip ettim ve genellikle nerede olduğunu biliyorum. Şeytanlar hızlı hareket eder. Bu vuruşu iki saat içinde kolayca yapabilirim.

Yani şimdi gitmek ya da film için kalmak benim seçimim. Ortadan kaybolmadan önce onlarla olabildiğince çok şey yapmak istiyor muyum?

Evet.

Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ekstra kanlı bir şey seç."

Silas'ın birkaç kapı aşağıda kaldığı süitte film gecesi düzenlemekten bahsediyorlar ve dışarı çıkıyorlar. En azından Baelfire ve Silas çıkıyor. Crypt Limbo'ya geri dönüyor ve ben duşu açıp buharın yükselmeye başlamasını izlerken olması gerekenden daha uzun süre oyalanıyor. Etrafımdaki genel boşluğu kapattığımda, Crypt ben onu artık hissedemeyinceye kadar uzaklaşıyor.

Bornozdan sıyrılıp ılık suyun altına girdiğimde gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Hikâyem kötü bitecek ama onlarla daha önce yaşadığım o anlar...

Onları saklayabilirim.

Şimdi, *onları* da saklamaya çalışma isteğimi görmezden gelmem gerekiyor.

EVERETT

Yüce Tanrım, lütfen buna dayanmama yardım et.

Sikim pantolonumun içinde zonkluyor.

O koridoru terk etmek pek işe yaramadı. Oraya girip her şeyi mahvetmemek için aramıza mesafe koymaya çalışıyordum ama nabzım kulaklarımda atıyor ve geri çekilirken dünya etrafımda eriyormuş gibi hissediyorum. Küfrederek kendimi misafir odama kapattım ve hemen duvara yaslanıp çelik gibi sertleşmiş sikimi çıkardım ve tabanını sertçe sıktım.

Yüce *Tanrım*, çıkardığı sesler. O yumuşak nefes alışları ve neye ihtiyacı olduğunu fısıldaması. O güzel, küçük amcığını sergilerken ve parlarken görmek ve Silas içeri ittiğinde yumuşak nefesi.

Onu böyle sikkeliyim. Seyircilerle birlikte, böylece ne kadar benim olduğunu görecekler.

Aman Tanrım.

Bu zihinsel görüntüye katlanmak çok zor. Sert bir iniltiyle boşalana kadar sikimi sertçe pompalıyorum, sesi bastırmak için yüzümü duvara yasladığım koluma gömüyorum. Ama zevk biter bitmez dönüp duvara yaslanıyorum ve tavana bakıyorum.

Burası cehennem. Lanetimi hangi tanrı ya da varlık tasarladıysa lanet olası bir sadist. Hayatımda hiç o salonda olduğum kadar tahrik olmamıştım. Ama her zamanki gibi, dışarıdan içeriye bakan bendim. Acı çekiyorum ve çok yalnızım.

Aş artık kendini. Yalnız olmak zorundasın.

Çabucak temizlenip odadan çıkarken aynaya bir göz attım. Yanaklarımdaki kızarıklık hâlâ geçmemişti ama onun dışında ailemin her zaman benden istediği gibi görünüyordum.

Toparlanmış. Soğuk. Duygusuz.

Ama gerçek şu ki, *her şeyi* çok derinden hissediyorum. Özellikle de Maven söz konusu olduğunda.

Alt kattaki mutfığa dönüp, dışarıda kararan alacakaranlığa bakan uzun pencerenin önünde volta atıyorum. Buraya bu saatte gelmemeliydim.

İlk etapta. Bu çok tehlikeli. Daha fazla direnseydim diğerleri beni zorlamaya çalışacaktı ama gerçek şu ki? Ondan uzak duramadım.

Ben zayıfım.

Ve ondan uzak durmak için kendime güvenemediğimden, belki de onun kitabından bir sayfa alıp onu uzaklaştırmalıyım. Maven'a zarar verme fikri beni öldürüyor ama bu, lanetim tetiklenirse yapacaklarından yüz kat daha tercih edilebilir.

"Soğuk görünüyorsun."

Sesi beni kendime getiriyor ve hızla yüzümü ona dönüyorum, ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ki onun varlığında orada sürekli açan kırağları görmesin. Maven her zamanki kıyafetleriyle mutfakta duruyor. Düşünceli bir şekilde beni inceliyor, yüzü her zamanki gibi dikkatle toparlanmış. Parmaklarım onun koyu, nemli saçlarını karıştırmak için kaşınıyor. Belli ki yeni duş almış.

"Hiç üşümedim," diye sertçe teminat veriyorum, umutsuzca bir kalkan gibi takındığım soğukluğu takınıyorum.

Sırıttıyor, bu da kalbimin takla atmasına neden oluyor. "Fiziksel olarak. Metaforik olarak, bana pek sıcaklık hisseden biri gibi gelmiyorsun."

Maven anlayışlı biri. Su doldurmak için bir bardak alırken onu izliyorum, hareketleri kıvrak ve pürüzsüz. Onda, sikimin yeniden sertleşmesine neden olan, çalışılmamış bir zarafet var. Onu uzaklaştırmak için bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama o bana bakıyor.

"Film gecesi Silas'ın odasında. Kucak arkadaşları adaylarınız Baelfire ya da Silas. Crypt kucağında ben olmayan herkesin aletini keseceğini açıkladı bile."

Sanırım... beni de dahil hissettirmeye çalışıyor. Panik beni ele geçirmeye başlarken bile göğsüm eriyor. Aramızda böyle bir saniyelik yalnızlık bile tehlikeli. Onu uzaklaştırmalıyım. Beni neşelendirmeye çalıştığı bu gibi anları yaşamasına izin veremem. Bu sadece istediğim her şeyi mahvetme riskimi artırır.

Pencereye dönüyorum ve alay ediyorum, "Katılmayacağım. Zaten tartışmalarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Maven düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Sanırım haklısın. Her şey için kavga edebilirler. Görünüşe göre hiçbiriniz anlaşıyor." "

Sonraki kelimeleri zorlayarak söylemek çaba gerektiriyor ama tam da ihtiyacım olan pislik tonunda söylüyorum. "Demek istediğim, kiminle tartıştıklarını duymak istemiyorum.

oradaki gösteriden sonra bahsi kazandı."

Bir an sessiz kaldı ama gizemli küçük büyücü çok zeki. Bir araya getirdiğini biliyorum ve ona zarar vermek üzere olduğumu bilmek beni öldürüyor.

Ama eğer yapmazsam... eğer bu işi berbat edersem ve lanetim etkisini gösterirse, kendimi asla affetmeyeceğim.

En iyisi bu.

"Bahis?"

Sesi sessiz. Bundan şüpheleniyor. Herkesin kendini aptal hissetmesine neden olacak kuru bir ses tonuna bürünmesi yetiyor.

"Evet, seni ilk kimin sikeceğine dair iddiaya girdik. Yarışma için ödüllerimizi belirledik. Seni yatağa atmanın zor olacağını düşünmüştük ama işte buradayız. Bir gün boyunca sana yaltaklandık ve bu seni hemen açtı. Artık her şey bittiğine göre tek yapmamız gereken ödülü kimin kazandığına karar vermek."

Ağzımdan çıkan her kelimenin tadı safra gibi.

Daha fazla dayanamayıp dönüyorum ve Maven'ın yüzünde *acıyı* görüyorum. Sadece kısa bir süreliğine. Mükemmelleştirdiği boş levha ifadesinin altında o kadar hızlı saklıyor ki, ama yine de gördüm ve şu anda duygularını benden sakladığını bilmek çok acı verici.

Bunun en iyi taktik olduğunu düşünmüştüm. Bahsi itiraf etmek ve elimden geldiğince mesafe yaratmaya çalışmak. Ama yüzündeki o kısa acıyı görmek beklediğimden bin kat daha kötü oldu ve boğuldum.

"Sözümü geri alıyorum.

Özür dilerim-" "Konuşmayı kes."

Dönüp dışarı çıkmaya başlıyor, ama kalbim göğsümden çekiliyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden onu takip etmek için hareket ediyorum, duygularım sarmallanırken ellerimdeki buz ön kollarıma yayılıyor.

"Maven, bekle. Lütfen, ben-"

İnce bir vınlama sesi geliyor ve bir hançerin başımın hemen yanındaki dolaba saplanmasıyla bir saniye önce tüm içgüdülerim altüst oluyor. Az önce neredeyse beni öldürecek olan silaha gözlerimi kırptırarak duruyorum. Gözlerim tekrar Maven'a kayıyor, o da ürpertici boş ifadesini koruyor. Sanki az önce hissetme yetisini kapatmış ve vücudundaki tüm sıcaklık kaybolmuş gibiydi. O kadar hızlı hareket etti ki hançeri görmedim bile.

Tek kelime etmeden döndü ve gitti.

Sözlerimin acısını dindirmek için peşinden koşmak yerine olduğum yerde sabit kalmak büyük çaba gerektiriyor. Ama onu incittim. O

beni görmek istemiyor ve bu şekilde lanetimin tehlikesi altında değil. Eğer bu benim mutsuz olmam ve kendimi dünyanın pisliği gibi hissetmem anlamına geliyorsa, o zaman bununla başa çıkacağım çünkü bu, lanetimin onu ele geçirmesi alternatifinden daha iyi.

Sadece doğru zaman geldiğinde beni affedeceğini umuyorum. Ona şu anda yapamadığım şekilde tapabildiğim zaman.

Sevgili tanrılar, bundan nefret ediyorum.

Telefonum çalıyor. Görmezden geliyorum. Eğer ailemden biriye, daha sonra bana kızabilirler ve eğer beşli üyelerimden biriye kesinlikle cevap vermek istemiyorum.

Aradan on dakika geçmeden Silas mutfığa giriyor. "Maven nerede?"

"Burada değil."

Crypt, içgüdüsel olarak dönüp kırmızı büyüyle parlayan ellerini kaldıran kan fae'sinin arkasında cisimleşiyor. Kabus Prensi kaşlarını çatarak odaya bakarken ona bir bakış bile atmaz. "Aurası burada. Az önce buradaydı. Nereye gitti?"

"Sen onun görünmez takipçisisin, bilmen gerekir," diye mırıldanarak şarap rafına ve kadehlere doğru ilerliyorum. İçimi kesen keskin kenarları köreltecek bir şeye ihtiyacım var.

Silas'ın kan kırmızısı bakışları üzerimde keskinleşiyor ve öfke çoktan içlerine işlemiş. "O buradayken ona ne söyledin?"

Kendime büyük bir bardak dolduruyorum. Parmaklarım kadehin etrafında kıvrıldığı anda kadeh donuyor ve şarap soğuyor, üstünde buz fraktalları dönüyor. Şu an bana kızmaları için iyi bir zaman değil ama hiçbir zaman da olmadı.

Ardından iri yarı ejderha şekil değiştirici odaya giriyor ve vahşinin bir şekilde yine gömleksiz olması şaşırtıcı değil. Geri kalanımıza şöyle bir baktı. "Neler oluyor?"

"Everett. Ona ne söyledin?" Silas dikkatle tekrarlıyor, hâlâ bana odaklanmış durumda. Fae'lerle ilgili bir şey bana her zaman bir köpekbalığını hatırlatmıştır. Suya ne kadar kan karışırsa karışsın, onlardan kurtulamazsın. Ayrıca, aynı derecede acımasızlar. Onun kötü tarafına geçmeyeli epey oldu, o yüzden sanırım biraz geciktim.

"Sadece gerçek. Siz ikiye bölünmüş pislikleri başından beri motive eden şeyin bir bahis olduğunu bilmeyi hak ediyordu."

Bir an için hepsi sustu. Sonra kıyamet kopuyor. "Seni lanet olası *aptal*," diye hırlıyor Silas, bana doğru hışımıyla geliyor.

Crypt ondan önce davranıyor ve saniyenin çok kısa bir bölümünde sıfırdan yüze çıkıyor. Şarabımdan bir yudum bile alamadan, aniden camdan bir duvara çarpıyorum; beni boğazımdan tutup hanın dışında yere yapıştırırken, cam parçaları karların üzerine yağıyor. Dönen işaretleri parlıyor ve bakışları çıldırmış gibi.

"Benim olana zarar vermeye nasıl cüret edersin?" diye haykırıyor, yanımdaki kırık şarap kadehini yüzümü kesmemek için zor tutuyormuş gibi kavırıyor.

Muhtemelen öyle. Ama beni öldürmek istese bile, ben de Maven'ın beşlisindenim. Hiçbiri beni gerçekten öldürmeyecek.

Sadece benden her zaman olduğundan daha fazla nefret edecekler.

"Defol. Çekil. Bırak beni," diye ısııyorum, Crypt'in yanımdaki karın üzerine dikilmiş elinin üzerinde sürünmeye başlayan kalın, uğursuz buzu durduramıyorum.

Baelfire kırık pencereden çıkarken, "Her şeyi berbat edenin *Frost* olması şaşırtıcı değil," diye tersliyor. Dönüp koşmadan ve hanın tünediği tepeden atlayıp altın bir ejderhaya dönüşene kadar havada şekil değiştirip genişlemeden önce bana tiksintiyle bakıyor. Kanatları havayı dövüyor, Crypt, Silas ve benim etrafımdaki karı karıştıran girdaplı bir hava akımı yaratıyor ve bir kükremeyle havalanıyor.

Bana ters ters bakan Silas'a ters ters bakıyorum. "Maven'ın oyun oynadığını öğrendin ve bu senin bakış açını değiştirdi. Onun da aynı şeyi yapmaya hakkı vardı. Ona daha önce söylemeliydin ya da bahsi tamamen iptal etmeliydin. Hiç öğrenmeyecek değildi ya, ben sadece bunun daha erken olmasını sağladım. Artık aradan çıktığına göre, parçaları toplayabilir ve onunla *gerçek* bir ilerleme kaydedebiliriz."

Çenesi sıkıştı. Ayrıca beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor ama kan fae'si söylediklerime itiraz edemez. Çünkü bu doğru. Bir bekçiden sır saklamak diye bir şey yoktur ve bu bahis Maven'ın onunla ilgili niyetlerimizden şüphe duymasına neden olacaktı.

"İlerlemeyi unut," diyor Silas karanlık bir sesle. "Az önce Maven'la her türlü şansımızı mahvettin. Hiçbirimiz bunu asla unutmayacağız."

O uzaklaşıyor ve Crypt kırık camı bırakarak yüzümün yan tarafına sert bir yumruk indiriyor. Bağırıyorum ve içgüdüsel olarak elimde keskin bir buz bıçağı oluşuyor ve hala boynuma sarılı olan elinin bileğine saplıyorum. Yarasından yüzüme kan fışkırıyor ve sonunda bana dudak büküyor, ihanete uğrayan bakıcımızın yerini bulmanın öncelikli olduğuna karar verdiği belli.

"İki gözün açık uyu," diye uyarıyor Araf'ta kaybolmadan önce.

Bir düzine rüya yakalayıcı nöbet tutarken uyuyor olacağım. Kimse rüya dünyasında Crypt'in gazabıyla yüzleşmek istemez. Ben bunu hiç yaşamadım ama Silas'ın ailesine ne olduğunu biliyorum ve bunun tadına bakmak istemiyorum.

Onun soğuk kanını yüzümden silerek gökyüzüne bakıyorum. İlk yıldızlar ortaya çıkmaya başlıyor ve ağrıyan yalnızlık gücümü etkilemeye başladıkça gece her saniye daha da soğuyor.

Nefretlerinin her zaman ne kadar acı verdiğini diğerlerine asla itiraf edemem. Bizim gibi mirasçılar tamamen güç ve kuvvetle ilgilidir ve herhangi bir zayıflık göstermek vahşi doğada boğazını açan bir hayvan gibidir. Kendi ailelerimizde bile, her zaman savaş ya da öl olmuştur. Özellikle de benimkinde. İşte bu yüzden hayatımda gerçekten *güvenli* olan her şeyi umutsuzca istedim.

Maven gibi. Onun beşlisinde olmak, hepimiz birbirimizin arkasını kollamak ve tanrıların merhametiyle birbirimize bağlanmak... işte bu güvenli olurdu. O zaman nihayet bir başkasına açılabilir ve bir kez olsun savunmasız olabilirdim. Soğuk yüzümü korumaktan çok *yoruldum*.

Beşlimizi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Ama lanetimin mahvedeceği şey de tam olarak bu.

Yine de... belki Silas haklıdır. Belki de istediğim tek şeyi elde etme şansımı kalıcı olarak mahvettim. İşler yolunda gitse bile benden nefret etmeyi bırakacaklarından emin değilim.

Tanrılardan aldığım kehanette bu hiç belirtilmemişti.

Üstümdeki karanlık gökyüzünün tanrısı Pheli'ye bir dua mırıldanıyorum... O aynı zamanda umut ve değişim tanrısı. Belki de başka hiç kimse merhamet etmezken o bana merhamet eder.

KULÜP, gözlerimi acıtan bir ışık ve kafatasımı sarsacak kadar derin bir müzikle çınıyor. Birbirine sürtünen insan kalabalığının arasından sıyrılıyorum, karanlık VIP kapısına odaklanırken kimseyle temas etmekten dikkatle kaçınıyorum.

Kapıya ulaştığımda iri yarı bir insan fedai önüme çıkıyor ve daha tehditkâr görünmek için nafil bir çabayla kollarını kavuşturuyor. Bol kıyafetlerime ve ifadesiz yüzüme bakıp homurdanıyor. "Gülümseme yok mu? En azından bana küçük memelerini göstermeyi deneyebilirsin. Eğer yeterince iyilerse, seni içeri almayı düşünebilirim. Aksi takdirde, kaybol. Sadece birinci sınıf etler kabul edilir."

Ew. Kadın düşmanlığını asla anlayamayacağım.

Normalde ona bir şans daha verebilirdim ama şu an merhametli bir ruh halinden çok uzağım.

Kızgınım ve o da yoluma çıktı.

Bu yüzden beni tartaklamak için bana doğru uzandığında, elini dört yerinden kırıyorum, boğazına yumruk atıp soluk borusunu çökertiyorum, onu kenara itiyorum ve cebinden güvenlik kartını kapıp VIP kapısından geçerken nefes almak için mücadele ederek onu yere yığılmış halde bırakıyorum.

Bu kapı, kulübün geri kalanını tek yönlü camlarla gören karanlık bir üst kat bölümüne açılıyor. Bu boğucu bir şekilde dekore edilmiş alanda sadece benim kurt şekil değiştiren hedefim, onun sürüsünden iki betası ve berbat vakit geçiren üç insan kadın var.

İçlerinden biri, bir şekil değiştiren göğsünü okşayıp kucağından inmesine izin vermezken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Bir diğer yarı çıplak kadın alfanın kucağında, bu geceyi atlatmak için zihinsel olarak kendini kontrol ettiğini gösteren bir şekilde boşluğa bakarken, üçüncüsü partinin başlamasını beklerken titreyen elleriyle bakan erkek şekil değiştirenlere soyunuyor.

Pislikler.

Karanlıktan çıkıyorum ve şekil değiştirenler bana doğru bakıyor. Aşağıda bir insan fedaiden başka bir şey bırakmamaları ve beni gördüklerinde ayağa bile kalkmamaları bana hayatta kalma içgüdülerinin ciddi şekilde eksik olduğunu söylüyor. Ama sanırım benim amacım da bu. Onlar için çok geç olana kadar kimsenin tehlike sezgilerini harekete geçirmemem gerekiyor.

Lykoudis'in burnu kırılıyor. Koyu tenli, yüzünün bir yarısında yara izleri var ve sesinden kızgınlık akıyor. "Senin çirkin kığını buraya kim soktu?"

Soyunan kadına bakıyorum. "Giyin ve git. Arkadaşlarını da al."

Tereddüt ediyor, dikkati tekrar şekil değiştirenlere kayarken gözle görülür bir şekilde titriyor. Onların türünün ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor ve o sadece bir insan. Odadaki üç kız da aralarındaki güç dengesizliğinin ve bu kurt şekil değiştirenlerin boyunlarını kırıp bundan paçayı sıyrabileceklerinin aşırı farkında görünüyor.

Lykoudis alay ediyor. "Eee? Geri kalanını çıkar, sürtük. Ya sen, kaltak? Defol git buradan-"

Daha kelimeler ağzından çıkmadan, kolumdan büyük gümüş bir hançer çıkarıp doğrudan üçüncü beta sürüsünün alına saplıyorum. Boynu geriye doğru kırılıyor, yüzünden kan fışkırırken kafası kırık bir açıyla sarkıyor, vücudu seğiriyor.

Anında damarlarıma bir vızıltı doluyor ve derin bir nefes alıyorum.

İhtiyacım olan şey buydu. Acıyı görmezden gelmeme yardımcı olacak karanlık bir şey. Bana gerçekliğimin ne olduğunu hatırlatacak bir şey. Kendime bir günlüğüne izin verdiğim hayal değil.

Kadınlar çığlık atıyor. Hoşuma giden türden bir çığlık değil çünkü onlar masum. Ama en azından kıyafetlerini kapıp odadan çıkarken beni dinlemelerini sağlıyor. İki şekil değiştiren hırlayıp ayağa fırlıyor, artık beni küçük bir sıkıntı yerine gerçek bir tehdit olarak değerlendiriyorlar.

"Ne oluyor lan?" Lykoudis kükrüyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

Bunu çabuk yapmalıyım. Kalbini alıp birkaç dakika içinde buradan gidebilirim ama öfkem bir yere gitmeli, hem de hemen şimdi. Birinin kanamasını ve ağlamasını izleyerek stres atmaya çok uzun zaman oldu.

Bu yüzden diğer beta sürüsünü bana doğru fırladığında hemen öldürmüyorum. Havada kayıyor ve bana dişlerini gösteriyor ama ben sıçrayan kurdun altından kayıyorum ve böğrüne bir bıçak daha saplıyorum, tam olarak

ekleminin olduğu yerde. Uluyor ve düşüyor, gümüş sayesinde hızla iyileşemiyor.

Lykoudis muhtemelen etkileyici olduğunu düşündüğü bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ne cüretle bana saldırırsın! Ben-"

"Daha az konuş. Sıkılmaya başladım."

Sonunda yer değiştirip saldırıyor, tam o sırada beta böğründeki hançeri çıkarıp tekrar üzerime geliyor. Aynı sürüden iki iri kurtla savaşmak zor olmalı çünkü telepatik olarak iletişim kurmalı ve beni alt etmek için birlikte çalışmalılar. Bunun yerine, birbirlerine çarparak, hırlayarak ve aynı anda boğazıma saldırarak beceriksizce hareket ediyorlar.

Yana doğru yuvarlanırken ikinci bir gümüş bıçağı betanın boynuna saplıyorum ve Lykoudis üzerime atladığında nihayet damarlarımdaki yeni statik enerjiden faydalaniyorum. Parmak uçlarımdan çıkan karanlık büyü dalları tam onun büyük tüylü gövdesine temas ederken patlıyor ve karanlık odanın duvarına çarparken boğazından acı dolu bir inilti çıkıyor.

Beta çoktan ölmüş.

Üzücü. Onu ağlarken görmek istedim. Bu beni biraz daha iyi hissettirebilirdi.

İkinci gümüş bıçağımı boğazından çekip çıkarıyorum ve Lykoudis'in yerde acı içinde kıvranmakta olduğu yere doğru ilerliyorum. Başka bir gizli cepten küçük bir şişe çıkarıp iksirin tıpasını açıyorum ve tamamını alfa kurdun çırpınan burnuna boşaltıyorum.

Boğuluyor ve aniden, güçlü kurtboğan karışımı onu geri kaymaya zorluyor. Sırtını duvara dayayıp korku dolu gözlerle şişeyi geri tükürdüğünde yüzümde beliren hastalıklı gülümsemeye engel olamıyorum. Burnu bolca kanıyor, bu da tatmin edici.

"Dur! Ne istiyorsan sana vereceğim!" diye tükürüyor, tükürükler uçuşuyor. "Sürümün yeri mi? Hemen dışarıda konuşlanmışlar-"

"Kapa çeneni," diye iç geçiriyorum ve gümüş bıçağı kalçasına saplıyorum.

Bıçağı geri çektiğimde her yere kan sıcıyor ve tekrar bağıyor. Yumruk atmaya çalışıyor ama kolayca savuşturuyorum ve eli zaten orada olduğu için adamantine hançerimi çıkarıp ön koluna saplıyorum. Kanı aside dönüşüp onu içten dışa doğru yemeye başlayınca hemen çığlık atıyor.

"Sen gerçekten bir sürü alfası mısın? Vay be. Bunun eğlenceli bir dövüş olacağını düşünmüştüm. Ama sanırım sürüsündeki zayıfları isteyerek satan her alfa, özünde gerçekten korkaktır. Lafi açılmışken..."

Gümüş bıçağı gövdesinin etrafında ve kasıklarına kadar izliyorum, seğirmeye başladığında pantolonunu ıslatan ıslak noktayla eğleniyorum.

"Param var. İstedğin bu mu?" "Para isteseydim, çoktan sahip olurdum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye histerik bir şekilde patlıyor.

Zavallı şekil değiştireni inceliyorum, sonunda ağrıyan göğsümdeki acının ve kaybın beni yıkamasına izin veriyorum. Öldürdüklerimden gelen vızıltı güzeldi ama hâlâ içimi kesen duyguları bastırmaya yetmiyordu.

"Ölüler hikâye anlatmaz, yani sana her şeyi anlatabilirim ve bu doğruca mezara gider. O yüzden soruna cevap vermekten zarar gelmez. Ne istediğimi bilmek ister misin?" Eğildim ve kulağına fısıldadım. "*Onları* istedim. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok, bu arada bu çok fazla. Ama şimdi, onları istediğimi unutmam gerekiyor. Rekabetçi, kalpsiz miraslara kanacak kadar aptal olduğumu unutmam gerekiyor."

İnliyor ve hâlâ hançerimin saplı olduğu kanayan kolunu beceriksizce kavıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kalp kırıklığına karşı bağışıklığım olması gerekirken buradayım," diye mırıldanıyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Ama konumuza dönersek... Buraya gelme sebebim dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Al o zaman! Beni korkutmayı bırak ve ne istiyorsan al!"

"Madem ısrar ediyorsun."

Sağ eldivenimi çıkarıyorum ve yasak kelimeleri fısıldarken elimin etrafında karanlık alevleniyor. Parmak uçlarım göğsüne ilk değdiğinde kurt şekil değiştiren kıpırdamadan duruyor ve çenesi açık bir şekilde yere bakıyor. Elimi atan kalbinin etrafına sarıp onu vücudundan yavaşça çekerken yüzündeki kan çekiliyor; acının biraz daha uzun sürdüğünü görmek için.

Ama büyüm işe yarıyor ve o hâlâ hayatta, ben muzaffer bir sırtışla kalbini kaldırırken dehşet içinde boğuluyor. Kalbi elimde hızla atıyor ve devam eden dehşetini yansıtıyor.

"Ben... hâlâ hayatta mıyım?" diye fısıldıyor, adamantin vücudunda tahribat yaratmaya başladığında uzuvları kontrolsüzce seğiriyor.

"Şimdilik. Merak etme, bu sadece on iki saat sürer. Kalbin geri gelmediği sürece, ki gelmeyecek. Bu arada, dünyadaki cehennemin tadını çıkar."

Büyü geçene ve kalbi durana kadar yaşayan bir ceset olarak acı çekecek. Adamantine zaten tüm güçlerini sıfırladı, yani artık bir sorun değil.

Bir saatten az bir süre sonra, Everbound Üniversitesi'ne dönüş yolundaki bir benzin istasyonunun dışındaki kaldırımında oturuyorum. Gece gökyüzünden usulca kar yağıyor ve sert bir rüzgar esiyor, ama soğuğu görmezden geliyorum ve beklerken karanlık mesafeye bakıyorum.

"Şeytanlar ve sikler, bakın kim gelmiş. Beklediğimden biraz daha küçüksün, *Telum*," diyor Melchom, karanlık taşıma büyüsünü kullanarak bir anda ortaya çıkıp yanıma çömelirken.

Ona şöyle bir bakıyorum. Güçlü bir burnu, boncuk gibi gözleri, bakımlı sakalları ve siyah gözlerinde tüm iblislerin sahip olduğu o kötücül ışıltı var. Ve elbette, ölümlüler âleminde boynuzlarını gizlemek için uzun siyah saçlarının üzerine bir şapka takıyor. Ölümlülerin arasına daha iyi karışmak için aşırıya kaçıp kesmediği sürece kuyruğunu da saklıyor. Bazı iblisler bunu yapar.

Cevap vermeyince homurdanıyor. "Vay be, telefonda olduğundan çok daha cansız görünüyorsun."

Ona dik dik bakıyorum.

Melchom gözlerini kırıştırıyor ve sonra keskin, yankılanan bir kıkırdamayla başını geriye atıyor. "Vay canına, pardon çok mu duyarsızım? Ama gerçekten, az önce bir şeyler yaşamış gibi görünüyorsun. Neyin var senin? Konuşmak ister misin, *Telum*?"

Sanki bir iblise sır verecekmişim gibi.

Konuyu değiştirerek açıkça soruyorum, "Kevin kim?" Birkaç kez göz kırptı. "Ne?"

"Telefonda Kevin diye birinden bahsetmiştin."

İblis ofluyor. "Kız arkadaşımı çalan amcık suratlı pislik."

"Kız arkadaşının şehir dışında olduğunu sanıyordum."

"Evet. *Onunla* birlikte. Yalancı sürtük bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum." Sonra başını öne eğdi. "Söylemeliyim ki, bence sen başkasının özel hayatının inceliklerine girecek bir tipsin."

Onun özel hayatı pek umurumda değil. Ya da onun hayatı, bu konuda. Tek istediğim, daha önce handan çıktığımdan beri daha da kötüleşen midemdeki çukurdan uzaklaşmak.

Everbound'a gelmeden önce mirasçılarının büyük bir rekabet içinde olduğunu biliyordum. Onların dünyasında güç haklıdır ve vahşet ödüllendirilir. Hayatta kalmak ve başarılı olmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Öyleyse neden daha önce bir araya getirmedim?

Elbette reddedilen eşleşmelerimin art niyetleri vardı. Ben onları reddettikten sonra beni bırakmayı reddettiklerinde ilk aklıma gelen bu olmalıydı. Ellerinden kurtulmanın bu kadar zor olmasına şaşmamalı, aslında benim peşimde değillerdi. Ödüllerinin peşindeydiler. Birbirlerini alt etmekle ilgileniyorlardı, çocukluklarından beri süregelen kavgalarına bir yenisini daha ekliyorlardı. Ben onların oyununda bir nesneydim, ne eksik ne fazla.

Neden şaşırayım ki? Beşlilerin saçmalık olduğunu hep biliyordum.

Kısa süreliğine de olsa onlara izin vermek benim hatamdı. Ve şimdi saflığının bedelini ödüyorum.

Bir daha asla olmayacak.

Onlarla geçirdiğimi sandığım samimi ve keyifli anlar göğsümde asit gibi hissediyorum, bu yüzden ayaklarımın dibindeki çantaya uzanıp Lykoudis'in hâlâ atan, hâlâ kanlı kalbini çıkararak dikkatimi dağıtıyorum. Elimde durmadan çarpıyor ve Melchom'un kaşları havaya kalkıyor.

"*Cehennem* azabı. Bunu gerçekten yaptın. Senden şüphe ettiğimden değil," diye hızla ekliyor kaşlarımı kaldırdığımda. "Bu sadece... lanet olsun. Hiç karaborsaya katılmayı düşündün mü? Çok para kazanırsın. Kelime oyunu yapıyorum."

"Kapa çeneni ve tozu bana ver, Melchom."

İnsanlık dışı bir tıslama sesi çıkarır ve bakışlarını etrafa dağıtır. "Dur, dur, dur. Artık adımı kullanmak yok, tamam mı? İşte, işte lanet olası itüzümü kökü tozu. Bir gramdan *fazla*, ekleyebilirim."

Şiddetli fuşya tozundan oluşan küçük şişeyi bana uzatırken belli ki etkilenmemi bekliyor. Ben etkilenmedim. Sadece yorgunum ve *onlardan* biri beni bulmadan önce buradan gitmek istiyorum.

İblisin gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer bu saçmalığın gerçek olmadığını anlarsam, seni avlar ve boğazından aşağı uzanıp kalbini çıkarırım."

Melchom atan kalbi benden alıyor ve hayranlıkla inceliyor. "Bu hiç de fena bir tehdit değil. Bir dahaki sefere Kevin'la konuşurken bunu çalmamın bir sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

"Seninle iş yapmak güzeldi, *Telum*. Başka bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Olmaz. Bir daha yoluma çıkma."

Tartışmadan kovulmamı kabul ediyor, kara büyüsünü kullanarak bir kez daha ortadan kaybolmadan önce alaycı bir selam veriyor. Havada keskin bir koku bırakıyor ve ben elimdeki toz şişesine dik dik bakıyorum. Bu madde görevimi yerine getirmemi çocuk oyuncağı haline getirecek. Sonra da ortadan kaybolup bir sonrakine geçmem gerekiyor.

Ve onları bir daha asla görmemeliyim.

*Bizi silahın yap sevgilim, beşlimiz karşısında kimsenin şansı kalmayacak.
Bırak senin olalım.*

Beni bu şekilde mahvetmek için böyle güzel kelimeler kullandıkları için onlara lanet olsun. Hemen devam etmem gerek.

Bıçağı avucumun içinde ^{diliyorum} ve koyu kan damlacıklarının damlamasını izliyorum.

Bu tür yasak büyüler tedavi edicidir.

Nadir bulunan malzemelerle dolu kâseye yeterince kanımı koyduktan sonra, azıcık patlıcangiller kökü tozu serpiyorum. Cildimi yakıyor ve burnumu haşlıyor ama uzun kollarımdan biriyle ağzımı kapatıp karışımın cızırdaması bitene kadar bekliyorum.

Sonra da adamantine hançerimi kâseye daldırıp bekliyorum. Everbound Ormanı etrafımda karanlık ve yasaklayıcı, garip yaratıkların uzaktan gelen sesleri ve rahatsız edici fısıltılar omurgamdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderiyor. Şafağa yarım saat var ve ben hiç uyumadım.

Uyumak için zamanım yok. *Onlardan* herhangi biri okula dönmeden önce görevimi tamamlamış ve yüzlerce mil uzakta olabilirim.

Bırak kendini. Kendini bize bırak. Bırak biz senin olalım.

Başımı sallıyorum. Onlara dair her türlü izi içimden temizlemeli ve buraya gelme nedenimi gerçekleştirmeliyim.

Bıçağın ölümcül büyüü emmesini beklerken cebim titriyor. İnliyorum. Nasıl kapatacağımı bulamadım ve son birkaç saattir Silas'ın onu takip etmekle ilgili tehditleriyle patlıyor. Bu imkânsız, çünkü o lanet şeyi bana verdikten hemen sonra bu özelliği devre dışı bırakmak için Kenzie'den yardım istedim. Ayrıca diğerlerinden, hatta Crypt'ten bile düzinelerce mesaj ve arama aldım.

Kendime yaptığım güçlü gizlenme büyüü sayesinde Arafta izimi bulmasının imkânsız olduğuna eminim. Çok fazla büyü gerektirdi ama buna değdi. Burada işim bittiğinde, beni bir daha asla göremeyecekler.

Neden benimle konuşmaya çalıştıklarını anlayamıyorum. Benden istediklerini aldılar zaten. Gidip bahisleri hakkında tartışmalılar ve beni sonsuza dek bırakmalılar.

Telefon tekrar çaldığında dişlerimi sıkıp cebimden çıkarıyorum ve bilinmeyen numaraya gözlerimi kısarak bakıyorum. Telefonu kapatmaya çalışıyorum ama teknoloji özürlü parmaklarım bir şekilde telefonu açıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sinirlenerek.

"Alo? Minerva? Orada mısın?" Telefonun içinden Luka'nın sesi yükseliyor. Sesi çok acildi.

Ugh. Bu muhtemelen büyüsünü kaldırmakla ilgili. Kaldırması için başka birini bulması gerekecek. Tercihen adını gerçekten bildiği birini.

"K-" diye sormaya başladı ama sonunda telefonu kapatmayı başardım. Sonra telefonu ayağımın altında parçalıyorum ve botumun burnuyla ormandaki kirli kar yığınlarının altına gömüyorum.

İşte oldu. Artık rahatsız edilmeyeceğim.

Otuz dakika sonra Everbound Kalesi'nin yanından tırmanarak müdürün ofisine ulaşıyorum. Güneş puslu ve kışlı gökyüzünde yeni yeni yükselmeye başlıyor ve okul yeni bir Pazartesi sabahı için canlanmaya başlıyor. Bu da Müdür Hearst'ün yakında ofisinde olacağı anlamına geliyor.

Ona hızlı ve sessiz bir suikast düzenleyeceğim. Sonra da ortadan kaybolacağım.

Müdürün odasının balkonunun solundaki ince bir taş parçasının üzerinde duruyorum, sırtımı kalenin soğuk tarafına dayamışım ve saçlarım hafif esintiyle yüzümün etrafında hafifçe hareket ediyor. Dışarısı buz gibi. Neredeyse tepeden tırnağa siyah giyinmişim, ağzım ve burnum kapalı, böylece sıcak nefesim yüzüme çarpıyor.

Beklemek bana plan yapmak için zaman veriyor.

Geçici müdürün ofisinde yaptığım çalışma sayesinde odanın genel düzenini biliyorum. O girecek, ben de oturmasını bekleyeceğim. Odadaki düzinelerce koruyucu sihirli koğuşa kilitleneceğinden eminim, ancak sihirli depomun geri kalanı onları devre dışı bırakmaya gidecek.

Fark edilmeden içeri girebildiğimde, beni hissedecek ve saldırmaya çalışacak. Bir büyücü ve Ölümsüz Beşli'nin bir üyesi olarak Hearst oldukça zorlu bir hedef. Aslında, ruhunu bağladığı ve her zaman üzerinde taşıdığı nadir bir tılsım sayesinde *öldürülemez* olarak bilinir. Gülünç miktarlarda büyü kullanabilir, ancak fiziksel savaşta benimle boy ölçüşemez, özellikle de sürpriz unsuruna sahip olduğumda.

Ve tılsımı, güçlerini yok eden itüzümü kökü tozuyla bıçakladığımda, onun işini bitirip bu işi bitireceğim.

Ofisin içinde, bir kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Sana güveniyorlar. Başarısız olma. Sen bunun için yaratılmışsın. Bu suikastı gerçekleştirmek, kan yeminimi yerine getirmek için bir basamak. Geri adım atmak yok, şimdi ya da hiçbir zaman.

Derin nefes alıyorum, kafamı önümüzdeki birkaç gergin dakikadan uzaklaştırabilecek her şeyden arındırıyorum. Sağ avucumu arkamdaki duvara dayayarak, damarlarımda depolanmış olan kara büyüü sessizce serbest bırakıyorum. İçimden yavaşça sızıyor, mevcut büyüleri bozuyor, var olan tüm korumaları yavaş yavaş solduruyor ve çok geç olana kadar Hearst'ün dikkatini çekmiyor.

En azından öyle olmaması gerekiyor. Ama odanın içinde bağırdığını duyduğumda gerildim.

Boğazım sıkılıyor ve nefes almayı kesiyorum, balkon kapılarını açmasını ve üzerime cehennemi salmasını bekliyorum. Ama sadece anlayamadığım küçük bir ses çıkıyor ve tekrar tamamen sessizleşiyor. İçime garip bir his çöküyor, çok alışık olduğum bir his.

Ölüm. Yakınlarda biri ölmüş.

Merakım artıyor ve odanın büyüü koruması kalmadığı için hızla balkon kapısından içeri süzülüyorum. Perdelerden sıyrılıp büyük, süslü ofise adım attığımda sessizim ama önümdeki manzara donup kalmama neden oluyor.

Müdür Hearst yerde yatıyor, ölü, gözleri tavana odaklanmamış. Kan, bir yerinde kocaman bir delik olan başının etrafında hızla birikiyor. Boynunda asılı duran tılsım paramparça olmuş, koyu kırmızı bir sıvı sızıyor.

Öldürülemez büyücü öldü.

Ama bunu ben yapmadım.

Ne oluyor lan?

Daha hedefimi *başka* birinin öldürdüğünü anlayamadan, kulaklarım bana doğru gelen bir şeyin yumuşak *vınlamasını* duyuyor ve içgüdüsel olarak kaçıyorum. İğrenç görünümlü bir kılıç müdürün masasına saplandı ve ben de yüzümü döndüm-

Sürpriz beni tam karnımdan vurdu.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Aslan şekil değiştiren sırtından bir kılıç daha çıkarırken hiç ses çıkarmıyor. Bana benzer şekilde giyinmiş, pelerini yüzünü yarı gizliyor ama bu kesinlikle Kenzie'nin yüzü.

Bu hiç mantıklı değil.

İfadesi normalde neşeli olan yüzünde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, karanlık ve bölünmemiş bir odaklanma ile her hareketimi takip ediyor. Bana doğru yumuşak bir şekilde hareket ediyor ama bir şeyler *ters* gidiyor.

Tüm bu durum tuhaf hissettiriyor.

Ama beni öldürmeye çalışacağı belli olduğu için daha fazla soruyla vakit kaybetmiyorum.

Kılıç bana doğru savrulduğunda yana yuvarlanıyorum ve saklandıkları yerden iki düz bıçak çıkarıyorum. "Sana zarar vermek zorunda değilim. Gideceğim. Sadece bana bunu neden yaptığını söyle."

Ölü büyücüye doğru başımı sallıyorum ama onu görmezden geliyor ve bana doğru hamle yapıyor. Kenzie'yi daha önce de dövüş talimlerinde görmüştüm. Bu tamamen farklı.

Çok acımasız.

Bıçaklarımdan birini kenara itip aynı anda üst baldırıma bir tekme atmasıyla bir an için gafil avlanıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyorum. Bu ona bana bir hamle yapması için zaman kazandırıyor ve kılıç karnımdaki ete yumuşak bir şekilde saplandığında tıslıyorum. Uzun yaradan bir anda endişe verici miktarda kan fışkırıyor.

Kenzie acımdan faydalanmaya çalışarak tekrar ileri atılıyor.

Kenzie gibi hareket etmiyor.

Bir şeylerin ters gittiği hissi, midem yanarken saldırıdan takla atarak uzaklaştığımda daha da artıyor. Başlığı hafifçe kıpırdadığında gözlerim tekrar yüzüne kayıyor. Ve işte o zaman gözlerine daha net bakabiliyorum.

Oh.

Bu Kenzie değil. Bu bir Dönüşen.

Bu nadir canavarla onca yer varken burada karşılaşmak çok tuhaf.

Bir anlık tereddütüm buharlaşıyor ve tüm eğitimim bir anda devreye giriyor. Bana doğru bir sonraki hamlesinde, ona yumuşak bir şekilde karşılık veriyorum. Bir anlığına sessiz ve ölümcül bir dansa kapıldık; yaratık kılıcını tekrar bana saplamaya çalışırken ben her hamlesini engelliyor ve savuşturuyorum.

Onu öldürmek kolay olurdu ama sorgulama için canlı olması gerek. Eğer Kenzie'nin yüzünü takıyorsa, o zaman onu çoktan ele geçirmiş demektir. Bu da tehlikede olabileceği anlamına geliyor.

Ya da ölmüş olabilir.

Bu düşünce beni öfkeliendiriyor ve koluna bir hançer saplayarak Dönüşen'i kılıcı bırakmaya zorluyorum. Fayanslara gürültüyle çarpıyor ama şu anda fakülte salonundaki birinin bizi duyması konusunda endişelenecek vaktim yok.

Bana doğru savruluyor ama aynı anda eğilip kolunu başımın üzerinde kavıyorum ve yaratığın momentumunu kullanarak onu

Zemine. Kendini toparlayamadan, karnımdaki yaranın vücuduma yaydığı acıyı görmezden gelerek üzerine biniyorum ve botumdan çıkardığım gümüş bir hançerle diğer kolunu yere sabitliyorum. Çığlığını bastırmak için ağzını kapatıyorum.

Sesi de Kenzie'ninkiydi. Bu beni çok kızdırdı.

"Nerede o?" Burnumu ve ağzımı kapatarak tıslıyorum.

Dönüşen, Kenzie'nin rahatsız edici bir ayna görüntüsü gibi yukarı bakarken, sıkışmış kolunu çıkarmaya çalışarak altımda debeleniyor. Gözbebekleri hariç. Bir Dönüşen'i ele veren şeylerden biri de bu; hafif kare gözbebekleri. Çoğu insan buna bakmayı bilmez ama bu tür bir canavarla yolumun ilk kesişmesi değil.

Birisi ofisin kapısını çaldı ve Bay Gibbons'ın sesi duyuldu, "Müdür Bey? İçeride misiniz?"

Kahretsin.

Yaratığın yüzünü sustururken hareketsiz kalıyorum. Avucumu derinden ısıyor, kan çekiyor. Sanki bu onu serbest bırakmamı sağlayacakmış gibi. Kanımın ağzına sızdığını hissettiğinde, sıvıyla boğulmaya başlıyor ve ben ona sessizce sırtırken panik içinde çırpınıyor.

Ama Gibbons'tan başka bir şey duymuyorum ve çok geçmeden elimi çekip canavarı sessizce yerden kaldırmaya çalışıyorum.

Karşı koyuyor, bu da rahatsız edici çünkü kan kaybından başım dönmeye başlıyor. Dirseğini belimdeki yaraya saplamayı başardığında, acı omurgamdan aşağı sekiyor ve vücudum kısa süreliğine şoka girerken her şey bir anlığına bulanıklaşıyor.

Ve o zayıf anımda, göğsümle boğuşan yaratığı savuşturamıyorum ve gizli ceplerimden birinde görünen hançeri çıkarıyorum. Hançeri müdürü öldürmek için hazırlamıştım ama bir anda, itüzümü tozuyla aşılınmış adamantini göğsüme saplanıyor ve kalbimi hedef alıyor.

Buz gibi acı vücudumda patladığında dudaklarımdan kaçan çığlığı durduramıyorum. Damarlarım şişiyor ve derimin altında kalınlaşıyor, sanki her santimine binlerce iğne batıyormuş gibi bir his yaratıyor. Patlıcangiller kökü tozu bunu dayanılmaz hale getiriyor.

Birdenbire ölü müdürün yanında sırtüstü yatıyor, hayatım tükenirken nefes alamıyor ya da hareket edemiyorum. Kanım altımdaki fayansların üzerinde birikiyor.

Son bölümümdeki sahnenin aynısı.

Dönüşen üzerimde duruyor ve tam görüşüm bulanıklaşırken, yarattığın gözlerinin ve saçlarının karardığını görüyorum. Yüzü yavaşça şekil değiştiriyor, Kenzie'ninkinden farklılaşıyor ve hiçlik beni ele geçirmeden hemen önce kendi yüzüme bakıyorum.

Ve sonra ben gidiyorum.

31

KRİPT

Kayıp saplantımı ararken beni yarı deli tutan TEK ŞEY, Frost'un sözlerinden şüphelendiğim kadar incinirse onu nasıl öldüreceğimi hayal etmek.

Önce aklını başından alırım tabii ki. Yoğun ve şiddetli bir şekilde acı çekmeyi hak ediyor. Tıpkı benim gibi, Maven'ın aurasından hiçbir iz ya da varlığına dair hiçbir ipucu olmadan Limbo'nun boşluğunda süzüldüğüm sürece.

Ya bir yerlerde tek başına ağlıyorsa ve onunla sadece seks için ilgilendiğimizi düşünüyorsa?

Onu gözyaşları içinde bulursam birini öldürürüm. Yine, muhtemelen Frost olacaktır.

Diğer ikisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen onu aramak için birlikte çalışıyorlar, ama ben yalnız çalışırken çok daha verimliyim. Yine de, hayal kırıklığına uğramaya başlıyorum. Handan ayrıldığına dair hiçbir iz yok, telefonu doğrudan sesli mesaja gidiyor ve şimdi Everbound Üniversitesi'nin duvarlarında süzülüyorum, her köşeyi ve köşeyi arıyorum.

Burada olmalı. Arkadaşının arabasını otoparkta park halinde gördüm, ancak arabanın yakınında onun özüne dair hiçbir iz yoktu. Ne kadar zaman önce döndü? Gecenin bu saatinde, uykusuz ve bitkin bir halde dönmüş olması beni geriyor. Ya o lanet arabayı çarpmış olsaydı? Ya şu anda yurt odasındaysa ve korkunç bir kâbusun içinde sıkışıp kaldıysa? Rüya kaparı sayesinde ona ulaşamıyorum.

Ama o koridorda onun güzel aurasının kalıntılarını görmedim.

Yani sevgilim başka bir yerde olmalı.

Nerede olursa olsun, nereye giderse gitsin, onu her zaman bulacağım. Daha önce iyice saplantı haline getirdiğimi düşünüyordum ama onun gardının düştüğünü görmek, yumuşak inlemelerini ve zevkle haykırışlarını duymak, yatakta beni incelerken gözlerinin yumuşamasını izlemek...

Onu, kırık, kararmış
Ruh.

Nerede bu kız?

Dışarıda şafak sökmeye başladığında, Frost'un Maven'a aralarındaki saçma bahisten bahsederken beni de diğerleriyle aynı kefeye koymasına içten içe kızarak fakülte koridorunda sürükleniyorum. Şimdi sırf ödül kazanmak için ona yakınlaşmaya çalıştığımı düşünüyor, oysa beşli grubumun üyelerinin sunabileceği hiçbir şey uzaktan yakından ilgimi çekmezdi. Bahislerini başından beri görmezden geldim ve Frost onunla onu *incitene* kadar hiçbir şey düşünmedim.

Tanrılar aşkına, o karmaşık buz elementini gerçekten öldürebilirim.

Bir kapı tıkırdıyor ve Maven'a benzeyen karanlık bir figür odalardan birinden çıkınca olduğum yerde donup kalıyorum. Limbo'da ona doğru fırlıyorum, kapüşonlu figürün yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum ama sonra duruyorum, aurasına bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Tüm renkler birbirine karışmış gibi keskin bir çamur kütlesi. Benim bekçim değil.

Ama az önce çıktıkları ofisin kapısı hafif aralık bırakılmış ve merakla içeri bakmak için yaklaşıyorum.

Dehşet ve inkâr o kadar hızlı hücum ediyor ki Limbo etrafımda sarsılıyor. Ne yaptığımın farkına varamadan ölümlü dünyaya doğru yuvarlanıyorum, odadaki diğer her şeyin yerçekiminin etkisinden kurtulduğunun ve dizlerimin üzerine çöktüğümde altüst olmuş bir karmaşa içinde döndüğünün farkında değilim-

Maven.

Hareketsiz. Soğuk. Görmeyen gözlerle tavana bakıyor. Kalbine saplanmış bir hançerle.

Boğazımdan çiğ bir çığlık kopuyor ve onu kendime doğru çekiyorum, göğsünü, elini, midesini ıslatan kanı gördüğümde panik sistemime yayılıyor - yukarıdaki tanrılar, *her yerde*.

Ölmüştü.

Ölmüştü.

Şimdi nasıl var olabilirim ki? Onu benden aldıkları için tüm lanet olası dünyayı yok edeceğim. Hepsinin birbirini parçalamasını izleyeceğim, böylece kanları gözyaşlarımı boğacak. Tanrılara lanet okuyacağım ve gerekirse onunla birlikte olmak için onu Öteki Dünya'ya kadar takip edeceğim.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır-

Gözlerim onun eline takılıyor, bu odadaki diğer her şey gibi gevşekçe yüzüyor. Limbo hala buradaki dünyaya sızıyor, her şeyi bir şekilde çarpıtıyor.

Kafam karışıyor, ama elindeki ısırık izlerini - lanet olası *ısırık izlerini* - gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

İyileşiyorlar.

Kafa karışıklığım kederimi gölgede bırakırken oda sakinleşiyor ve sonunda, ben Maven'ın eline aval aval bakarken ikimiz de ahlaki dünyada sağlam bir şekilde yer alıyoruz. Çok geçmeden, geride hiçbir yara izi kalmadı. Kendimi durduramayıp, yırtık, bol siyah gömleğinin kenarını hafifçe kaldırıyorum. Gözlerim şok içinde açılıyor.

Bu ölümcül bir yaraydı. Yeterince kan var, bundan eminim. Ancak şimdi göbek deliğini çevreleyen kanlı, mükemmel zeytin tonlu deriden başka bir şey yok.

Gömleği daha da yukarı kaydırırken parmaklarım titriyor, ta ki dikkatim tam da soluk yara izinin güzel göğsünü ikiye böldüğü yerde, oraya saplanmış garip hançerin etrafında kapanmaya çalışan yaraya odaklanana kadar. Nefes almaya cesaret edemeyerek hançerin kabzasını kavlıyor ve kaydırarak çıkarıyor, bir kenara fırlatıyor ve tamamen hızla kapanan deliğe odaklanıyorum.

O ölmüştü. Yine de iyileşiyor.

Maven'ın göğsü sıg, düzensiz bir nefesle hafifçe yükseliyor. Nefes alışının sesi acılı geliyor ama göğsümden kopmaya çalışan rahatlamış hıçkırığı zar zor dizginliyorum.

Yaşıyor.

Her nasılsa.

Hiç mantıklı değil ama o yaşıyor ve tek düşünebildiğim bu.

Koridordan sesler ve ayak sesleri geliyor. Kapıyı kapatıp kilitlemek için güzel, *kafa karıştırıcı* takıntımı yavaşça yere bırakıyorum. Döndüğümde hâlâ nefes alıyordu. Tek istediğim yüzündeki saçları düzeltmek ve tekrar ısınırken her santimini öpmek, ama kaçınıyorum. Uyanır ve ona dokunduğumu hissederse, ten temasından duyduğu o mide bulandırıcı korkuyu tetikleyebilir.

Ama yüzüne renk gelmeye başladığında alnında boncuk boncuk terler beliriyor ve kaşları acıyla hafifçe çatılıyor. Boğazından öyle yumuşak bir inilti yükseliyor ki neredeyse kaçıracağım.

"Sevgilim," diye fısıldıyorum kısık sesle, onu bir şekilde yatıştırmak için yanıp tutuşuyorum. "Neren acıyor? Bunu sana kim yaptı?"

Her kim yaptıysa, onu mümkün olan her şekilde parçalara ayıracağım. Onların sonunu getireceğim ve leşlerinden geriye kalanları Everbound Ormanı'ndaki canavarlara yedireceğim.

Maven'ın kirpikleri titriyor ve koyu renk gözleri açılıyor ama nerede olduğumu tam olarak kestiremiyor. Yüzünü buruşturuyor ve başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"Kahretsin. Onları...öldürmeyi unuttum," diye fısıldıyor, kelimeleri birbirine karıştırıyor.

Bir şeyin etkileriyle savaşıyor. Bir zehir olabilir mi?

Bunu ona neyin yapmış olabileceğine dair bir işaret bulmak için etrafıma bakıyorum ve ölü müdürü masasının üzerine yarıya kadar uzanmış, kesik yüzünde kan kurumuş halde gördüğümde gözümü kırıştıyorum. Araf'ta kontrolümü kaybetmem onu bu duruma sokmuş olmalı.

Hearst.

Babamın beşlisindendi ya da öyleydi ve çocukken beni düzenli olarak döverdi. Birbirimize eşit derecede kızardık, bu yüzden sözde öldürülemez mirasın cesedini görmek, yoluma devam etmeden önce küçük bir sevinçten başka bir şey değil, Maven'ın usulca inlemesiyle çok daha fazla ilgileniyorum.

Biri kapıyı çalıyor.

Görmezden geliyorum, bakıcımın yüzündeki saçları tenine dokunmadan nazıkçe tarıyorum. "Nefes almaya devam et, aşkım. Yukarıdaki Tanrılar, *lütfen* nefes almaya devam et. Seni şifacılar götüreceğim, acını dindirecekler. Eğer yapamazlarsa, onları öldürüp yapabilecek birini bulacağım. Tamam mı?"

Gözleri tekrar titriyor ve zorlukla yutkunuyor. Konuşması hâlâ sendeliyor ve bozuk. "Şifacı yok. Onları öldürmem gerek... artık... biliyorlar."

Dikkatim sürekli onun acı dolu yüz ifadesine ve göğsünü tutuş şekline kaydığı için sesim gergin çıkıyor. O hançer zehirli miydi? Öyle olmalı. İçimdeki tüm içgüdüler çılgına dönüyor, onun acısını dindirmek ve düşmanlarının üzerine cehennemi yağdırmak için yanıp tutuşuyorum.

"Şimdi neyi biliyorlar, aşkım?"

"Sırrımı," diye mırıldanıyor belli belirsiz, gözleri yenilgiyle kapanıyor. Şu anda kendi zihninde değil, içine pompalanan zehrin etkisine o kadar kapılmış ki dudaklarını gevşetmiş. "Bu... benim ölümlerim yapışmıyor."

Ölümlerim kalıcı değil.

Şaşkın ve şok olmuş bir halde ona bakıyorum.

Ama o bitkin. *Acı* çekiyor. Bana gerçekten anlatmaya çalıştığı her neyse, başka bir günü bekleyecek.

Dışarıdaki kişi kapıyı tekrar, çok daha ısrarlı bir şekilde yumrukluyor. Sessiz bir kaş çatmayla hareket etmeye başlıyorum ama Maven'ın eli hafifçe benimkine değiyor. Kalbim küt küt atıyor ve durup ona bakıyorum.

"Ne olursa olsun... kimsenin beni iyileştirmeye çalışmasına izin vermeyin. Hiç kimse," diye mırıldanıyor ve sonra onun bilinçsizliğe, Araf'a kaydığını hissedebiliyorum.

Etrafı kalabalıklaşıyor.

Dışarıdaki kişi sabrını kaybediyor ve kapı tekmelenerek kırılıyor, düzinelerce parçaya ayrılıp odanın dört bir yanına yağıyor. Etrafımda dönüyorum, Maven'ın önünde koruyucu bir şekilde konumlanıyorum ve öldürmeye hazırım.

Ama bunlar Crane, Decimus ve Frost.

Panik içindeki gözleri üzerimize düştüğü anda, üçünü de suskun bir dehşet kaplıyor. Ben de Maven'a bakıyorum, aklımda rahatsız edici yeni bir teori belirliyor.

Çünkü koruyucumuzun tahmin edebileceğimizden çok daha büyük sırları olduğu açık.

Hikâyeyi beğendiniz mi? [Kan Yemini için yorumunuzu te te paylaşmaktan Goodreads'ya da başkaları için Goodreads'çekinmeyin.](#)

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Morgan B. Lee'nin e-posta listesine [buradan](#) !katılın

YAZAR HAKKINDA

Morgan uzun köpüklü banyoları ve büyük, kötü, seksi tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarını seven sertifikalı bir inektir. Baharat okumakla ya da yoga pantolonundaki kedi tüylerini tiftiklemekle meşgul olmadığı zamanlarda, bir yandan gündüz işinde çalışıyor, bir yandan da daha önce bahsi geçen tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarının hayalini kuruyor.

Gelecek baskılar veya imzalı kopyalar hakkında bilgi edinmek için <https://prodigious-knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8> adresindeki e-posta listesine katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

